

DR. HORST MÜLLER

W A A R O M W O R D O N S S I E K ?

DIE WEG NA
VRYHEID EN GESONDHEID

Waarom Word Ons Siek?

Voorwoord

Liewe leser, jy hou 'n boek in jou hande wat gegrond is op twintig jaar se bestudering van die menslike natuur. Hierdie werk is die hoogtepunt van my navorsing, wat gedryf is deur my vrae om die ware oorsprong van siekte te verstaan. My bevindinge spruit uit direkte interaksies met pasiënte – duisende konsultasies – en is nie gebaseer op sekondêre bronne of tweedehandse inligting nie. Deur hierdie werk het ek nie net die algemene oorsaak van siektes geïdentifiseer nie, maar ook die wortel gevind van menslike begeertes na mag, ons neigings tot aggressie, vrees, selfvernietiging en die drang om ander te vernietig – wat alles in ons as mense ingebed is. Om te verstaan wat ons denke en optrede onbewustelik beïnvloed, openbaar ook die oplossing: Wat moet verander om siekte, dwang en konflik te beëindig?

Ek het ontdek dat mense altyd gedryf word deur 'n fundamentele, onbewuste konflik, waaruit alle ander oënskynlike probleme spruit. Gevolglik is daar net een noodsaaklike oplossing om onself van hierdie kwessies te bevry en om blywende genesing van siekte te verkry. Die wyse waarop hierdie oplossing geïmplementeer moet word, volg natuurlik uit ons groeiende begrip van die menslike natuur.

Ek hoop jy geniet die boek – en wens jou die krag en moed toe om jouself te bevry van die oorsaak van jou pyn en lyding.

Dr. Horst Müller

Website:

www.youtube.com/@TheLawofLife
www.youtube.com/@TheBibleSchool

Illustrasies: Andreas Buchholz

Redakteur: Elena Balzer

Vertaling en uitleg: Marilena Venter

Voorblad: Saskia Larisch

Uitgewer: Law of Life NZ Ltd C/o Paul Hefer

© 2024 Dr. med. Horst Müller

Tweede Uitgawe, 2026

ISBN 978-0-473-78041-8 (Sagteband)

ISBN 978-0-473-78044-9 (PDF / eBoek)

Hierdie boek mag vrylik gedeel word vir nie-kommersiële bedieningsdoeleindes.

Inhoud

1.	My Pad na Begrip van die Mensdom	5
2.	Die Waarheid Word Geopenbaar in die Natuurwette	9
3.	Die Mens se Basiese Behoeftes	15
4.	Waar Kom Gedagtes Vandaan?	21
5.	Die Gees van die Mens – Meer as Materie	25
6.	Die Siel – Som van Liggaam en Gees	32
7.	Hoe Onstaan Siekte?	36
8.	Die Leuen wat Ons Voortdurend Vergesel	41
9.	Selfkennis as die (moeilike) Eerste Stap na die Waarheid	46
10.	Ons Onderbewussyn – Ons Skaal van Wins en Verlies	50
11.	Skepper of Skepsel – Die Ware Identiteit van die Mens	57
12.	Wie Dra die Verlies?	66
13.	’n Kykie na die Natuur – Die Rol van Kieme in Siekte	71
14.	Die Mens se Afhanklikheid van ’n Bron van Liefde	76
15.	Oorerwing en Opvoeding - Waarvan is ons Kinders Afhanlik?	85
16.	’n Nuwe Lewe - Die Enigste Oplossing vir die Mensdom se Probleem	91
17.	Skepping van die Nuwe Lewe en Identiteit	95
18.	Ons Bevryding van die Aangebore Denk Patrone	100
19.	Wat is die Gevolg van die Nuwe Lewe?	105

1. My Pad na Begrip van die Mensdom

Waar kom siekte vandaan? Dit is 'n vraag wat elke pasiënt wat deur siekte geteister word, hulself afvra. Gedurende my mediese studies in Freiburg en tydens residensie, het ek uitgebreide spesialiskennis uit die literatuur en van ervare dokters geleer. Dit het my onder die indruk gebring dat ek hierdie vraag verstaan en kan beantwoord. Daar was egter spoedig 'n pasiënt voor my vir wie se probleem ek geen bevredigende oplossing gehad het nie.

Geval 1

My pasiënt was 'n bejaarde man wat al 'n geruime tyd ervaar het dat sy ore herhaaldelik "toegeslaan" het. Hy het my kom spreek om hierdie probleem op te los. My diagnose was eenvoudig. Dit is veroorsaak deur die disfunksie van die ventilasie van die middeloor, die sogenaamde eustachiusbuis tussen die farinks en die middeloor. Konvensionele medisyne verklaar die oorsaak as 'n gebrek aan vloeistof in die pasiënt se sirkulasie. Daarom het ek hom aangeraai om meer vloeistof in te neem, en ek was oortuig dat ek hom gehelp het.

Die pasiënt het egter na 'n paar weke teruggekeer: "Dokter, ek drink waarskynlik nou 3 liter water per dag, maar my ore slaan steeds toe". As sy dokter kon ek hom aangeraai het om nóg meer water te drink. Ek kon ook op die pasiënt se ouderdom gewys het en sy siekte as 'n normale deel van veroudering verduidelik het. Die vraag wat by my ontstaan het, was of dit my na die ware oorsaak van sy probleem gelei het?

Met my kundigheid kon ek simptome identifiseer en 'n diagnose maak, maar ek kon nie 'n antwoord kry waarom my pasiënt siek was nie. As dokter wou ek egter met 'n skoon gewete aan my pasiënte kon sê wat die oorsaak van hul siekte is sodat ek hul simptome permanent kon oplos. Ek wou nie langer my pasiënte alleen laat met hul vrae nie, maar eerder antwoorde gee wat ek self verstaan.

My naam is Dr. Horst Müller. Ek praktiseer al twintig jaar as 'n keel-neus-en-oor (KNO) arts in Weinheim. Om die oorsaak van siekte te bepaal was vir my belangrik, want om bloot die simptome te behandel, was nie genoeg nie.

Kom ek verduidelike dit met 'n eenvoudige analogie: Die oorsaak van skimmel in 'n huis is verklaarbaar skimmel ontstaan as gevolg van vog. As 'n spesialis slegs 'n skimmelverwyderaar aanbeveel, maar nie die oorsaak aanspreek nie, is dit onaanvaarbaar. Die skimmelverwyderaar sal nie die vog uitskakel nie.

Ontvotigers is ook nie 'n oplossing nie, dit behandel slegs die simptome solank die oorsaak van die vog nie verwyder word nie. Slegs wanneer die oorsaak van die vog geïdentifiseer en verwyder is, kan skimmeligroei werklik voorkom word.

In baie beroepe is spesialiste goed vertrouwd met hul onderskeie velde. 'n Motorwerktuigkundige ken elke onderdeel van 'n voertuig. 'n Argitek is vertrouwd met die eienskappe van die boumateriaal wat gebruik word. 'n Dokter, daarenteen, ken dikwels nie werklik die persoon wat hom/haar kom spreek nie en kan dus nie die oorsaak van 'n siekte aanspreek nie. Ongelukkig kan die mediese wetenskap in die meeste gevalle nie die oorsaak van siekte aan 'n pasiënt verduidelik nie, bloot omdat dit onbekend is. Hierdie gebrek aan kennis spruit uit die feit dat die mediese wetenskap selde die mens as 'n holistiese wese beskou. In my spreekkamer het ek myself daartoe verbind om 'n holistiese benadering te volg en die persoon as geheel te sien. "Die neus" of "die oor" het skielik 'n persoon met vrae geword.

Tydens my opleiding het ek goed vertrouwd geraak met simptomeherkenning en kon sewentig pasiënte binne vyf ure ondersoek. As die eerste pasiënt na my sou terugkeer nadat ek die ander nege-en-sestig ondersoeke gedoen het, sou ek nie die persoon onthou het nie, maar die neus of oor wat ek ondersoek het sou vir my bekend gewees het as iets wat ek reeds daardie dag gesien het. Hierdie situasie met soveel onbeantwoorde vrae het my moedeloos gestem, want metafories gesproke wou ek nie swamdoders verkoop sonder om te weet hoekom die muur klam word nie.

Om die oorsaak van siekte te bepaal, het ek my nie tot boeke of die internet gewend nie, maar tot die pasiënte self. Aangesien dit moeilik is om in diepte met sewentig pasiënte in beperkte spreekure te gesels, het ek meer tyd begin maak om na my pasiënte te luister. Die eerste stap was om 'n tydlyn van die pasiënte se mediese geskiedenis op te stel. Ek het alle groot en klein klagtes, siektes, operasies en geboortes aangeteken. 'n Mediese geskiedenis is algemene praktyk, maar om werklik jou pasiënt te leer ken verg tyd.

Ek doen steeds hierdie aanvanklike onderhoude vandag, en sommige pasiënte is verbaas dat hulle soveel vrae by die KNO-arts moet beantwoord. My verduideliking is dat ek 'n geheelbeeld van die pasiënt nodig sodat ek nie net die een simptome aanspreek nie, maar die mens as geheel – met sy/haar agtergrond en siekte – kan begryp.

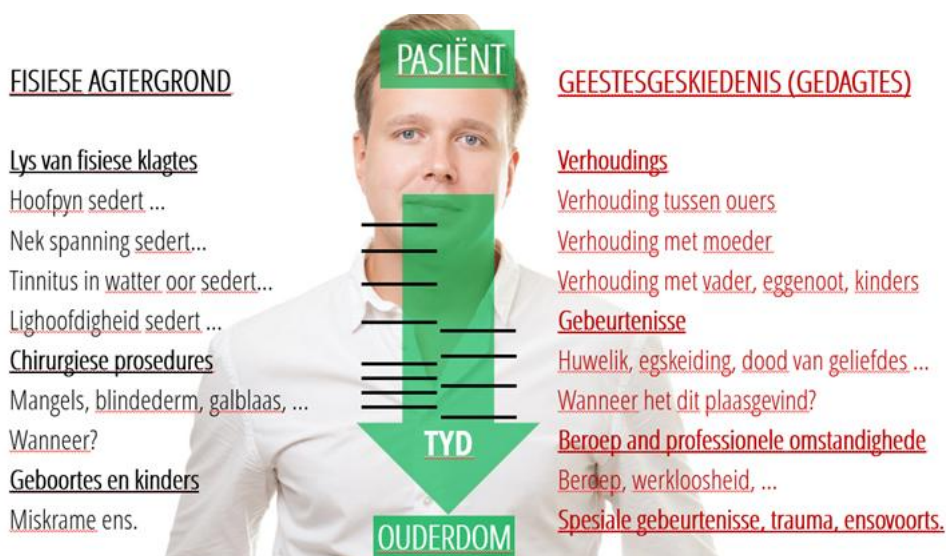
Ek het die pasiënte se siektes en mediese behandeling, teen die agtergrond van hulle lewensgeskiedenis begin plaas. Die naaste verhoudings, ervarings en lewens gebeure, is veral van kardinale belang. Op 'n geestelike vlak verskaf dit die belangrikste inligting oor die mens. Daarom het ek verhoudings met ouers, tussen ouers, met eggenote, met kinders, ensovoorts, ingesluit. Ek het ook gebeure soos 'n huwelik, egskeding, die dood van nabye familieleden, beroepssituasies en gebeurtenisse soos werksveranderinge en verskuiwings bygevoeg. Beduidende lewensgebeure soos ernstige trauma, byvoorbeeld ervarings van geweld en mishandeling, vorm ook deel van die holistiese benadering. Ek het al hierdie punte in lyn gebring met die fisiese simptome op die tydlyn van die pasiënte se lewens.

Nadat ek hierdie data vergelyk het, het ek besef dat daar niks is wat beter by my pasiënte se simptome pas as hul "geestesgeskiedenis" nie. Dit was ook die geval met die pasiënt met die verstopte ore. Dit was nie die fisiese invloede wat die ongemak en disfunksie veroorsaak het nie. Ek het besef dat daar 'n direkte verband moet wees tussen wat die persoon ervaar het en hul fisiese simptome.

Was dit dan 'n gedagte wat veroorsaak het dat die oor toegemaak of geblokkeer het, en nie dehidrasie nie? Om uit te vind, moes ek delf in iets wat dikwels slegs op die oppervlak bestudeer word in konvensionele medisyne: menslike denke, of liever, gedagtes, en hul rol in die menslike liggaamlike gesteldheid. Die vrae wat ontstaan het, was: Wat is gedagtes? Waar kom hulle vandaan? Selfs belangriker: Waar begin hulle?

Gedagtes moet immers êrens vandaan kom en 'n begin hê.

Na baie aannames en die lewensverhale van vele pasiënte – daar is nou tienduiseende van hulle – het dit vir my duidelik geword wat die oorsaak van mense se siekte is.

2. Die Waarheid Word Geopenbaar in die Natuurwette

Ek het my soektog na die oorsprong van siektes gebaseer op 'n fondament wat absoluut betroubaar is en nie ontken kan word nie. Hiervoor het ek 'n duidelike maatstaf gebruik waarin twee tipes inligting onderskei kan word:

- i. Selfverklarende inligting: Hierdie inligting is bewysbaar en vereis dus geen interpretasie nie. Dit sluit voorwerpe, strukture, funksies en middele in; byvoorbeeld, wanneer water vries, is dit verklaarbaar dat die temperatuur koud genoeg is om dit te veroorsaak. Die natuurwette bewys dit. Al hierdie objektiewe inligting word ook onderrig omdat dit waar is. Dit hoef nie spesifiek geverifieer te word nie.
- ii. Inligting wat geïnterpreteer moet word. Dit geld vir beelde, woorde, gebare en aksies. Wanneer ek 'n boek of 'n studie lees, of byvoorbeeld waarnemings doen, laat die inligting verskeie interpretasies toe. Interpretasies is daarom nodig om te bepaal of stellings waar is en of dit strook met die individu se behoefte aan waarheid. Inligting word slegs deur mense geglo en geassimileer as dit as waar beskou word. Inligting wat as onakkuraat beskou word, word nie as die waarheid aanvaar nie. Ons neem daarvan kennis, maar gereageer nie daarop nie.

Die mens se bestaan is gebaseer op waarheid. Mense kan nie – en dit is nie 'n kwessie van wil nie – inligting aanvaar wat hulle nie as waar beskou nie. Hulle kan slegs 'n leuen aanvaar as hulle dit as die waarheid beskou. Gevolglik benodig hulle 'n absolute, onveranderlike, onwrikbare maatstaf om inligting te evalueer en as waar te beskou. Hulle kan natuurlik ook 'n veranderlike, buigsame standaard toepas, maar dan is hul gevolgtrekking onseker en kan dit tot ander komplikasies lei. Ek sal die proses van inligtingsoorname later in diepte bespreek.

Eerstens, die twee verskillende standaarde:

1. Die objektiewe standaard: iets onveranderliks, en wat nie aan verandering onderhewig is nie.

- a. Die fundamentele natuurwet van oorsaak en gevolg, wat nie deur enige omstandigheid opgeskort of ongeldig verklaar kan word nie.
- b. Die samestelling van 'n element, die struktuur daarvan en die rangskikking van sy komponente binne 'n bou-eenheid.
- c. Die funksie van 'n element is voorafbepaal en hou verband met sy samestelling.
- d. Die basiese behoeftes van elke element en lewende wese is onveranderlik en voorafbepaal.

2. Die subjektiewe standaard: iets veranderliks, 'n nie-konstante.

- a. Taal en grammatika verskil tussen kulture.
- b. Vakkundiges, wetenskaplikes en die menings van individue kan verskil.
- c. Bestaande voorafkennis wat reeds as waar beskou word.

Wat mense betref, kan slegs die objektiewe standaard sinvol gebruik word om die oorsaak van siekte betroubaar te bepaal. Aangesien lewe en gesondheid objektiewe sake is, behoort dit nie aan veranderlike standaarde onderworpe te wees nie. Ons gebruik vaste, onveranderlike maateenhede soos meter en kilogram wanneer 'n huis gebou word, hoeveel te meer wanneer 'n mens se lewe, ter sprake is.

Wat is dus die basis van my studie? Die fundamentele wet van oorsaak en gevolg, asook kennis van die menslike natuur – struktuur, funksies en basiese behoeftes. My gevolgtrekkings in hierdie boek is gebaseer op hierdie onveranderbare feite.

"Fundamentele Wet van die Heelal"

Die heelal is in vele opsigte ondeurgrondelik. Nietemin kan ons algemene beginsels begryp, gebaseer op ons sintuiglike ervaring. Ek het 'n verband gevind wat ek graag die "Fundamentele Wet van die Heelal" noem. Alle elemente in die mikro-en-makrokosmos funksioneer slegs binne die raamwerk van hierdie wet.

Hierdie wet berus op twee eenvoudige en maklik verstaanbare beginsels:

1. Niks bestaan of funksioneer uit eie beweging nie.
2. Niks bestaan of funksioneer alleenlik vir sy eie voordeel nie.

Aan die linkerkant van die illustrasie sien ons dat die wet daarop dui dat "niks op sy eie bestaan of funksioneer nie" en dit beskryf 'n onvermydelike, altyd teenwoordige afhanklikheid van ander dinge of wesens. As 'n eenvoudige voorbeeld: 'n tablet kan nie sonder elektrisiteit funksioneer nie. Die elektriese stroom wat dit ontvang, verteenwoordig die oorsaak van sy funksie.

Aan die regterkant van die illustrasie wys die wet daarop dat "niks enigiets vir homself kan doen nie". Dit verteenwoordig die effek, wat nooit op die kanaal self gerig is nie. Die tablet in bogenoemde voorbeeld verrig 'n spesifieke diens, maar bestaan nie vir homself nie en kan niks vir homself doen nie.

Uit hierdie twee beginsels volg dat elke element, tot op die kleinste vlak, funksioneer as 'n kanaal met 'n ingang-en 'n uitgang. Daar moet 'n medium, soos energie, by die insetpunt opgeneem word; dit word gebruik en aan die uitsetpunt in 'n veranderde vorm teruggevoer. Indien so 'n kanaal geblokkeer word, word die funksie daarvan ontwrig of beëindig.

Die mens, as geheel, kan ook baie gepas as 'n kanaal beskryf word en bestaan uit verskeie individuele elemente wat op hul beurt as kleiner kanale funksioneer. 'n Siekte is 'n effek, en as geneesheer moet ek uitvind waar die oorsaak lê. Volgens die fundamentele wet kan geen gevolg sonder 'n oorsaak plaasvind nie; dit is 'n eenvoudige, maar belangrike beginsel.

Nog 'n deurslaggewende aspek van die fundamentele wet is dat oorsaak en gevolg nooit dieselfde kan wees nie en gebeur nie gelyktydig nie. Waar energie geneem word, kan dieselfde element dit nie ook gee nie. Die skeiding tussen oorsaak en gevolg blyk duidelik uit die feit dat die ingang en uitgang van 'n kanaal altyd teenoorgestelde punte het. 'n Oorsaak kan dus nie 'n gevolg word nie. Iets wat die siekte veroorsaak, kan nie die siekte self wees nie. As die oorsaak met die gevolg gelyktydig sou plaasvind, sou dit beteken dat wat die siekte veroorsaak, ook die siekte self is. Dit is egter nie moontlik nie en lei soms tot die verkeerde gevolgtrekking dat die oorsaak 'n gevolg kan wees, omdat die kanale een na die ander gerangskik is en, binne 'n gekoppelde stelsel, elke kanaal afhanklik is van die korrekte funksionering van die voorafgaande kanaal. As een kanaal geblokkeer is, beïnvloed dit die hele sisteem. Indien die maag byvoorbeeld voedsel slegs gedeeltelik kan absorbeer, beïnvloed dit alle daaropvolgende kanale in die liggaam.

As die maag by die ingang slegs 'n klein hoeveelheid voedsel absorbeer, sal daar by die uitgang ook slegs 'n klein hoeveelheid beskikbaar wees. 'n Mens kan dus redeneer dat die onvoldoende toevoer na die maag die oorsaak is van verdere tekortkominge in die liggaam. Die vraag waarom die maag benadeel is, bly egter onbeantwoord. Waar begin die proses wat die hele liggaam beïnvloed?

Nog 'n voorbeeld van hoe oorsaak en gevolg altyd verskil in 'n kanaal, is die geval van 'n ry domino's. Hulle word een na die ander opgestel; wanneer die eerste domino gestamp word, val hulle opeenvolgend. Die eerste domino neem die energie – die oorsaak – en gee dit deur (die gevolg) wanneer dit val. Sodra dit naby 'n volgende domino is, neem laasgenoemde die energie oor en gee dit op sy beurt deur aan die volgende domino. Elke kanaal funksioneer aldus deur te neem van die voorafgaande en dit deur te gee aan die volgende een; dit kan tot in die oneindigheid aangaan, solank daar domino's is. Energie gaan nie verlore nie; dit word bloot oorgedra en getransformeer. As individuele kanaal “doen” elke domino dieselfde ding: dit neem en gee. Waar dit neem, gee dit nie terug nie; dit gee aan die volgende domino, en dit is onveranderlik. Daarom lê die oorsaak daar waar die eerste domino in die ketting die energie ontvang. Daarom is dit vir my van kardinale belang om die oorspronklike bron van energie in die mens te identifiseer: daardie punt waar die energie geabsorbeer word en waar die eerste kanaal geaktiveer word. Aangesien alles in sy basiese vorm as 'n kanaal gestruktureer is, is dit logies dat alles binne 'n sisteem volgens 'n sikliese beginsel funksioneer. As ons na die sonnestelsel kyk, sien ons dat alle elemente in 'n siklus onderling afhanklik is: die son, maan, aarde en planete is van mekaar afhanklik. Op Aarde is die onderlinge afhanklikheid van lewende wesens en elemente sigbaar in ekosisteme. Die beginsel van die siklus is allesomvattend, soos gesien in die hoogtestrome van die lug of die seestrome van die oseane.

Wat opmerklik is van siklusse, is dat waar hulle begin, is waarheen hulle terugkeer. 'n Treffende voorbeeld is die watersiklus, wat in die see begin en eindig. Tydens hierdie lang reis word water die basis van die lewe vir mense, plante en diere. Talle siklusse kom ook binne die menslike liggaam voor, soos die bloedsomloopstelsel, wat in die hart begin en terugkeer daarheen.

Elke kanaal is funksioneel ontwerp om alles wat dit opgeneem het, deur te gee. Wat sal gebeur as die maag 'n gedeelte van die kos vir homself sou hou? Ons sal sterf, ten minste na verloop van tyd. Hoeveel suurstof hou die longe vir hulself terug tydens respiratoriese prosesse? Niks – in gesonde longe word alle suurstof aan die bloed oorgedra.

Die struktuur en funksie van die liggaam laat niks anders toe nie, en dieselfde geld vir individuele selle.

Die natuur funksioneer volgens eenvoudige, duidelike en herkenbare beginsels, mits 'n mens met aandag daarna kyk.

3. Die Mens se Basiese Behoeftes

In die natuur neem ons waar dat ten minste twee elemente nodig word vir iets om te funksioneer. Om byvoorbeeld te ontkiem, nodig 'n saad eers 'n energie-impuls om die ontkiemingsproses te begin. Hierdie impuls word ontvang deur die reaksie van proteïene wanneer die regte temperatuur, voldoende vog en genoegsame suurstof aanwesig is, asook die gepaste ligtoestand volgens die saad se spesifieke vereistes (lig-of-donkerontkieming). Wanneer aan hierdie vereistes voldoen word, word ensieme geproduseer wat die gestoorde voedingstowwe aktiveer sodat die energiemetabolisme en groeiproses kan begin.

'n Soortgelyke verskynsel is waarneembaar in die menslike sel, wat 'n klein chemiese fabriek is. Net soos alles in die natuur, funksioneer 'n sel as 'n kanaal. Dit is ontwerp om 'n spesifieke produk te vervaardig. Die sel kan egter niks op sy eie produseer nie. Die menslike sel nodig 'n geskikte omgewing, byvoorbeeld 'n druk van ongeveer een bar en 'n temperatuur van ongeveer 37°C. Indien die druk te hoog is, word die sel beskadig, en die temperatuur moet relatief konstant bly. Die sel nodig grondstowwe – dit wil sê chemikalieë – om die verlangde produk te vervaardig, sowel as die nodige inligting binne die sel self. Is grondstowwe soos byvoorbeeld asemhaling, vloeistof en voedsel inname alleen voldoende vir produksie? Nee, die sel nodig ook 'n energie bron om die grondstowwe bruikbaar te maak.

Vir die mens om effektief te funksioneer, is voorsiening van 'n energie bron ook noodsaaklik. Breingolwe speel hier 'n sentrale rol. Daarbenewens het die mens terselfdertyd energie in die vorm van chemikalieë nodig om sy funksies te handhaaf.

Waar kom hierdie energie bron in die mens vandaan? Volgens die klassieke biomedisyne word dikwels beweer dat die serebrale korteks self die energie opwek, byna asof dit 'n ewigdurende bewegingsmasjien is. Hierdie standpunt gee aanleiding tot interessante vrae: Bestaan die brein se energie aktiwiteit werklik as 'n onafhanklike krag? Kan die brein hierdie energie heeltemal op sy eie vervaardig, sonder eksterne invloede? Hierdie ideë daag ons begrip van die brein, sy aard en selfonderhoudende vermoëns uit.

Toe ek my pasiënte se fisieke (mediese) geskiedenis met hul lewensgeskiedenis vergelyk het, het dit duidelik geword dat gedagtes en ervarings 'n mens se bestaan wesenlik beïnvloed. Wanneer mense geestelik fokus, word hul persepsies en besluite beïnvloed, wat die sentrale rol van geestelike aandag beklemtoon. Die konstante vloeï van verwerkte inligting beïnvloed die algemene gesondheid en welstand, en illustreer dat die gees en die lewe intiem met mekaar verweef is in die vorming van persoonlike ervarings. Hier volg enkele voorbeelde:

Geval 2

'n Sewentig-jarige pasiënt het 'n insulienpomp met 'n sensor gedra wat elke 20 minute haar bloedsuikervlakke gemeet het. Toe ek haar vra of sy 'n verskil in haar bloedsuikervlakke opmerk naas gebeurtenisse deur die dag, het sy geantwoord: "Wanneer ek hoor dat my kleinkinders kom kuier, word ek baie bly, en my bloedsuiker begin onmiddellik daal totdat dit normaal is."

Watter behoefte het haar kleinkinders bevredig? Beswaarlik kos; dit was 'n geestelike behoefte, – naamlik liefde, nie 'n fisiese behoefte nie. Wat belangrik is om te verstaan, is hoe hierdie inligting, wat duidelik positief vir die pasiënt was, tot 'n verlaging in haar bloedsuikervlakke gelei het.

Geval 3

'n Ander, jonger diabetiese pasiënt, het ook 'n insulien pomp met 'n sensor gehad. Sy het 'n soortgelyke ervaring gehad, maar negatief. Tydens 'n stresvolle situasie in die hof het haar bloedsuikervlak gestyg, en haar toestel het haar gewaarsku. Ondanks die toediening van insulien, het haar bloedsuikervlakke nie gedaal nie. Eers toe die hofverrigtinge verby was, het haar bloedsuiker dramaties afgeneem, selfs tot onder die normale vlak, weens die toediening van meervoudige dosisse insulien.

Indien mense slegs materie was, en gedagtes geen impak op liggaamlike funksionering gehad het nie, sou sulke verskynsels nie moontlik gewees het nie¹. Tog blyk dit dat 'n persoon se denke sigbaar in die liggaam manifesteer.

Geval 4

Vroeg in my loopbaan het 'n man in sy vroeë vyftigs na my toe gekom. Hy was duidelik omgekrap en het vir my 'n sak medikasie gewys. "Dokter, ek ervaar al vier maande lank aanvalle van duiseligheid en het al hierdie medikasie probeer, sonder sukses". Ná 'n dag van strawwe fisiese arbeid met 'n kettingsaag, het duiseligheid hom oorval wanneer hy tuis kom en gaan sit. Dit het herhaaldelik gebeur en altyd op dieselfde tyd, ná werk, by die huis. Vier weke voor die aanvang van sy simptome het sy buurman met hom 'n familiegeheim omtrent sy huis gedeel. Die pasiënt het met verloop van tyd die huis opgeknop omdat sy vrou dit eendag sou erf. Die buurman het hom vertel dat sy vrou se halfbroer aanspraak het op die huis. Hierdie feit was nie aan hom bekend nie en het innerlike konflik veroorsaak wat onopgelos gebly het, en by hom daagliks 'n fisiese reaksie uitgelok wanneer hy tuis gekom het. Hy het dus 'n siekte ontwikkel sonder verklaarbare fisiese wanfunksie. Die voorgeskrewe medisyne was gefokus op simptomatiese verligting (deur middel van chemikalieë), maar kon, aangesien die oorsaak elders gelê het, nie blywende genesing bring nie.

Kom ons bekijk hierdie basiese menslike behoeftes van naderby. Wat is nodig vir 'n mens om behoorlik te funksioneer, dit wil sê, om gesond te wees? Die mens se lewe is – heeltemal verstaanbaar – afhanklik van die vervulling van basiese behoeftes. Die "wet van die lewe" bepaal wat vir mense noodsaaklik is. Wanneer alle relevante behoeftes binne 'n optimale reeks bevredig word, fluktueer ons toestand tussen die grense van "tekort" en "oormaat". Vervulling van basiese behoeftes bevorder energie, verbeterde gemoedstoestand, en verhoog ons veerkragtigheid om spanning en stres te hanteer.

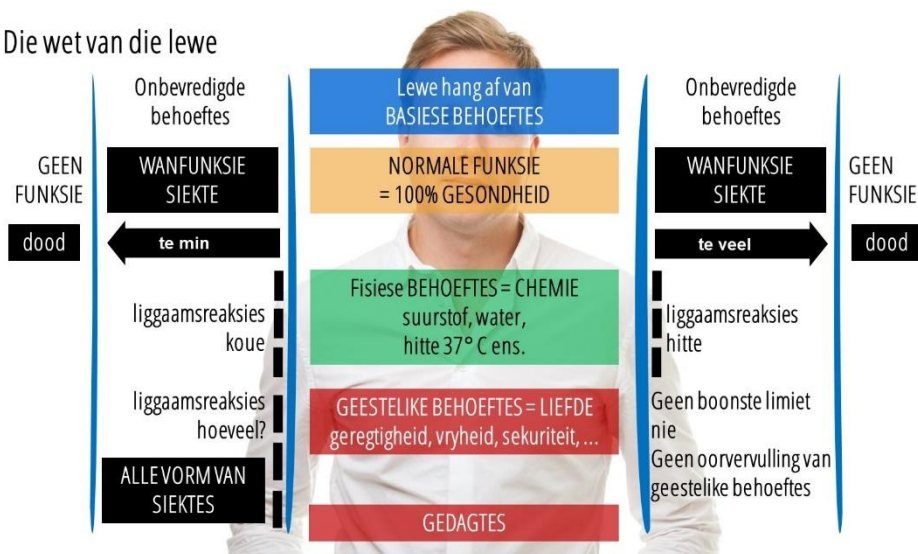
¹ Die vraag of materie kan dink, sal later oorweeg word.

Uiteindelik lei die bevrediging van hierdie noodsaaklike behoeftes tot gebalanseerde groei, vryheid van siekte, en die nastreef van persoonlike doelwitte met selfvertroue en lewenskrag.

Wanneer 'n siekte of wanbalans voorkom, bevind ons onself in 'n toestand van onvervulde óf oorvulde behoeftes en beweeg ons buite die optimale grens. Hierdie onvervulde of oormatige behoeftes veroorsaak simptome wat op disharmonie in die liggaam dui. Dit ontbloom wat ontbreek of wat in oormaat aanwesig is – soos te veel hitte of vloeistof, of te min energie.

Die liggaam kommunikeer hierdie wanbalans deur simptome, wat daarop dui dat gesondheid afhang van die handhawing van harmonie tussen sy verskillende elemente, en dat elke behoefte behoorlik vervul en gebalanseer behoort te wees vir volgehoue welstand.

Die wet van die lewe

In die natuurlike wêreld is daar 'n toleransievlak wat in samewerking met die optimale grens veroorsaak dat 'n persoon "slegs siek word". Wanneer hierdie toleransiedrempels oorskry word in of een van die rigtings, te veel of te min, lei hierdie oorskreiding tot permanente funksionele ineenstorting wat die dood van 'n persoon veroorsaak. As basiese behoeftes nie bevredig word nie of oorbevredig word, het dit dieselfde gevolg – die persoon se dood. .

Daarom is dit van kardinale belang om betyds te weet wat die liggaam kortkom of wat in oormaat is. Wat fisiese behoeftes betref, het ons almal aangeleer om te reageer wanneer die liggaam met ons "praat" oor hierdie behoeftes. Ons weet dat ons suurstof, water, voedsel en die regte temperatuur, byvoorbeeld hitte of koue benodig. Sodra die grens van die optimale reeks bereik word, reageer die liggaam. Dit word maklik aan die hand van temperatuur verduidelik: Ons bewee wanneer ons koud kry of sweet wanneer dit te warm word. Honger, dors of moegheid is die liggaam se sein om te wys dat dit iets spesifiek benodig. Die liggaam kan nie lieg nie; sy seine is akkuraat en direk. Die liggaam kommunikeer sy toestand op 'n eenvoudige wyse, en ons weet instinktief, sonder om 'n boek te raadpleeg, dat ons op daardie tydstip moet eet, drink of rus.

Daar is siektes soos tinnitus of oorpyn en pasiënte wat duiseligheid ervaar of aan kanker ly, soos vele ander siektes. Wat kom kort in hierdie mense se lewens? Is dit eenvoudig 'n gebrek aan voedsel of vloeistof? Is sulke toestande die gevolg van hulle beweging buite die optimale reeks van die wet van die lewe, en indien wel, watter behoefte is betrokke?

Ek kon aanvanklik nie bepaal of en op watter wyse, onvervulde geestelike behoeftes tot fisiese wanbalans kan lei nie. Dit het my 'n geruime tyd geneem voordat ek die eerste keer gesien en oortuig was dat denke die "essensie" van die menslike lewe is. Mense het geregtigheid, vryheid, sekuriteit en nog veel meer nodig vir hul liggame om optimaal te funksioneer. Eers het ek dit nie begryp nie, want dit was nie deel van my mediese opleiding nie. Dit wat ons in ons gedagtes oorweeg, word byna as blote fantasie beskou. Waarom sou hierdie gedagtes dan so belangrik wees dat dit selfs tot siekte kan lei?

Ek het as negentienjarige uit die destydse kommunistiese Roemenië na Duitsland gevlug. Waarom sou ek die risiko neem om gearresteer te word? Het die feit dat ek gevlug het gegaan oor kos en water? Kos was wel beskikbaar in Roemenië, hoewel nie in so 'n verskeidenheid as in die Weste nie, en dit was soms 'n bron van kommer. Materiële dinge was egter nie die deurslaggewende faktor nie. Ek het gevlug omdat vryheid vir my van kardinale belang was – 'n intense geestelike behoefte. In Duitsland het ek in Freiburg gaan woon – 'n stad met so 'n gepaste naam.

Geestelike behoeftes soos vryheid en geregtigheid kan nie oorervul word nie; 'n belangrike onderskeid in vergelyking met ons fisiese behoeftes. Geestelike behoeftes word óf volkome óf gedeeltelik óf glad nie bevredig nie. Daar is geen boonste toleransiegrens nie, want "te veel" geregtigheid, vryheid of sekuriteit bestaan nie.

Tot watter fisiese reaksie lei onervulde geestelike behoeftes? Anders gestel, watter gevolge kan ons gedagtes op die liggaam hê? Na tienduiseende konsultasies kan ek bevestig dat 'n persoon se geestelike nood in fisiese simptome en siektes manifesteer, wat gevolglik in die liggaam sigbaar word.

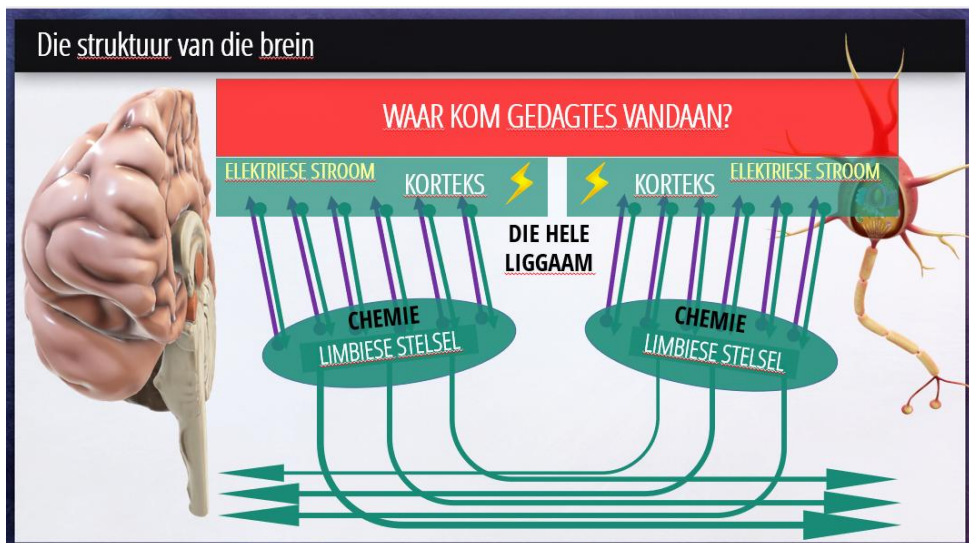
Ek het my ook afgevra hoe 'n nie-fisiese element 'n fisiese reaksie kan veroorsaak. Wat behels liefde, geregtigheid, vryheid en sekuriteit? Is hulle chemiese stowwe? Indien wel, sou ons hulle chemies kon formuleer en reproduseer. Indien iemand dan sou kla oor 'n gebrek aan liefde of ongeregtigheid, sou ons in beginsel net 'n dosis daarvan kon toedien, en die toestand sou opgelos wees. Dit is helaas onmoontlik want ons kan nie "liefde" voorskryf en toedien nie. Liefde is 'n geestelike element en terselfdertyd geestelike inligting wat geen chemiese formule het nie. Dit kan slegs uit die gees self voortspruit, alhoewel dit 'n universele menslike behoefte is, wat nie ontken kan word nie. Die feit wat ons meestal oor die hoof sien is dat wanneer liefde afwesig is, die liggaam siek word. Net soos suurstof, water en voedsel in die voldoende hoeveelhede voorsien moet word, moet liefde as 'n behoefte volkome bevredig word.

Hieruit volg dat gedagtes 'n sentrale rol speel in die soeke na die oorsaak van siekte, en dat dit noodsaaklik is om te verstaan wat gedagtes inderdaad is. Ons weet dat gedagtes inligting oordra, maar waar kom hierdie gedagtes vandaan? Dit bring my by my volgende vraag.

4. Waar Kom Gedagtes Vandaan?

Wat is die oorsprong van gedagtes, of, meer presies gestel, wie “skep” dit? Ek moes hierdie vraag vanuit ‘n wetenskaplike perspektief ondersoek, omdat ek nie deur my eie subjektiewe beskouing beïnvloed wou word nie. Die menslike organisme is ‘n volledige struktuur waaruit ons baie kan leer. Net soos ‘n tablet uit talle komponente bestaan, bestaan die menslike organisme uit verskeie onderling-gekoppelde organe wat in komplekse interaksie funksioneer.

lewers moet die funksionering van al hierdie organe beheer en gereguleer word; daar moet dus ‘n sentrum wees wat die geheel verbind. Dit is bekend dat die serebrale korteks, wat as sodanig die sentrale verbindingspunt vir die hele liggaam is. In die serebrale korteks word die hele mens as ware saamgevat. Hier kom al die “drade” in die vorm van senuweebane waardeur die menslike liggaam beheer en gekoördineer word bymekaar.

Daarom fokus die volgende gedeelte daarop om ‘n oorsig te gee van die struktuur van die brein. Die serebrum bestaan uit twee hemisfere. Die serebrale korteks van hierdie twee hemisfere is nie aan mekaar verbind nie. 'n Mens kan dus 'n sny in die middel maak en nie die serebrale korteks sny nie. Al sou 'n mens die onderliggende strukture in die brein vernietig, sou die serebrale korteks ongeskonde bly.

Hierdie punt is belangrik vir die verklaring van die mens se ervaring van eensydige fisiese siektes.²

Die buitenste serebrale korteks is 'n geriffelde laag, slegs vier tot vyf millimeter dik. Dit bestaan uit miljarde senuweeselle, ook neurone genoem. Hierdie selstruktuur funksioneer as geleidende kables wat vanaf die serebrale korteks deur die liggaam strek; op hierdie manier word die hele liggaam in die serebrale korteks verteenwoordig. Alles wat in die liggaam gebeur, begin in die serebrale korteks. Van daar lei die senuweebane na die middelpunt van die brein, die sogenaamde limbiese stelsel, verdeel die bane, verander van kant (van regs na links en andersom) en versprei deur die hele liggaam.

Elke liggaamsfunksie begin met 'n elektriese impuls in die serebrale korteks, wat alle daaropvolgende prosesse in die liggaam veroorsaak. Die senuweebane is, terloops individueel geïsoleer. Dit is die enigste manier waarop die stroom die regte plek in die liggaam kan bereik sodat byvoorbeeld die pinkie presies kan beweeg. Hierdie elektriese impuls reis na die limbiese stelsel waar dit 'n aanvanklike chemiese reaksie veroorsaak, wat onmiddellik aan die serebrale korteks teruggerapporteer word – die sogenaamde emosie. Hierdie sein verskaf aanvanklike terugvoer oor die effek van die elektriese impuls of stroom in die liggaam, soos byvoorbeeld of die fisiologiese reaksie gepas is – of ek gelukkig is oor iets – of nie.

Waar ontstaan gedagtes dan? Ontstaan hulle in die brein, miskien vanuit die serebrale korteks, of eerder vanuit die limbiese stelsel, of kom hulle van buite die brein of buite die serebrale korteks? Die natuurwet help ons weereens om die antwoord te vind.

Konvensionele medisyne beweer (in vereenvoudigde terme) dat gedagtes ontstaan tussen die sinaps van die senuweeselle in die serebrale korteks.³ Breingolwe en chemiese reaksies sou interaksie hê en in die loop van so 'n proses sou byvoorbeeld, 'n idee ontstaan.

² Volgens die wette van oorerving word elk van die twee serebrale kortekse besonder deur een ouer beïnvloed.

³ Vir 'n oorsig, sien Eccles, J. C. (2000): *How the Self Controls Its Brain*. (3de uitgawe) Piper. Sy stelling rakende die beperkings van materialistiese oplossings is noemenswaardig; sien pp. 261ff.

Daar is egter miljarde senuweeselle. Watter van hulle beheer gedagtes? Watter een neem die finale besluit? Daar moet iewers 'n hoër-orde sentrum wees, minstens 'n soort beginpunt, soortgelyk aan 'n tegniese toestel.

Vandaar die vraag: Kan die brein op sy eie dink? Om hierdie vraag met sekerheid te beantwoord, moet ons kyk waaruit die brein bestaan. Net soos alle bekende materie, bestaan dit uit atome. Die atome van die verskillende elemente van die periodieke tabel reageer met mekaar, en ons is goed ingelig oor die prosesse en chemiese reaksies wat plaasvind.

Hierdie reaksies:

- kan slegs plaasvind met behulp van eksterne faktore,
- kan nie toevallig plaasvind nie, want die toestande en moontlike uitkomst vir 'n reaksie is altyd voorafbepaal,
- chemie kan energie en inligting absorbeer, berg en oordra.

Chemiese reaksies word bepaal deur die natuurwette op atoomvlak; hulle vind altyd op dieselfde manier plaas. Daar is byvoorbeeld net een manier om sement te produseer wat aan sekere standaarde voldoen. Die elektroniese toestelle waarmee ons werk, is goed bekend vir hulle vermoë om deur chemiese prosesse inligting te absorbeer en dit te stoor vir herwinning. Chemie kan ook hitte absorbeer en oordra.

Ons weet ook watter dinge volgens die natuurwette chemies onmoontlik is. Rekenaarstelsels het geen gedagtes nie; hulle kan nie dink nie, selfs al het hulle gesigsherkenning of sogenaamde "kunsmatige intelligensie" en kan reageer. "Reageer" beteken eenvoudig nie "dink" nie.

Chemiese elemente:

- kan niks voel nie ('n selfoon voel niks)
- kan nie kies nie, d.w.s. kan nie besluite neem nie
- kan nie hulself beheer of vernietig nie
- kan nie bewussyn hê nie (hoeveel bewussyn het 'n tablet?)
- kan nie reflekteer nie
- kan nie morele waardes hê nie.

Chemiese elemente is beslis nie die bron van gedagtes nie, maar waar kom gedagtes vandaan? Waarom kan mense dink? As die brein uitsluitlik uit chemie bestaan, dan is dit volgens die natuurwet onmoontlik dat dit onafhanklik kan dink.

Mense kan voel en dink. Terwyl chemiese elemente ongevoelig is. Die senuwee in die beseerde vinger stuur 'n impuls na die brein. Slegs dan ontstaan daar 'n gevoel. Wie ervaar die pyn? Waar is gevoelens geleë? Die bestaan van gevoelens op sigself bewys dat mense nie uitsluitlik uit chemie kan bestaan nie.

Anders as nie-lewende elemente in die natuur kan mense hulself vernietig. Die natuurwette maak nie voorsiening vir die selfvernietiging van materie nie. Mense kan egter vanuit 'n venster op die elfde verdieping na hul dood spring in reaksie op inligting wat nie aan hul behoeftes voldoen nie. Dit is wat die vriend van een van my pasiënte gedoen het. Toe sy die verhouding oor die telefoon beëindig het, het uit die gebou gespring terwyl hy nog op die oproep was.

'n Chemiese element, soos 'n tablet, kan nie sy eie einde teweegbring nie. Daar is egter waarnemings van selfvernietiging by diere. Wanneer 'n geliefde eienaar sterf, ontwikkel katte of honde dikwels ernstige siektes wat tot die dood lei. Sommige diere weier selfs om te eet totdat hulle sterf. Waarom tree hulle so op?

Daar moet iets in mense en diere wees wat eers die gedagte van selfvernietiging oproep voordat so 'n besluit geneem word. Mense beskik oor kognitiewe vermoëns; hulle kan gelukkig of kwaad wees vir ander. Dit beteken dat hulle inligting bewustelik waarneem en op 'n herkenbare manier daarop reageer. Verder kan mense kies. Hulle kies hul lewensmaat, hul beroep of selfs 'n motor. Materie kan nie al hierdie dinge doen nie. Waar kry mense al hierdie vermoëns? Wat is die bron daarvan? Is dit in die brein? Die natuurwette sluit die moontlikheid uit dat chemie alleen, of 'n orgaan wat uitsluitlik uit chemie bestaan, kan dink. Dit moet eerstens bewys word wat, in mense, hulle in staat stel om te dink. Slegs dan kan ons die vraag beantwoord waar gedagtes vandaan kom.

5. Die Gees van die Mens – Meer as Materie

Mense beskik oor talle vermoëns wat nie slegs met "chemie" verklaar kan word nie. Daar is iets binne-in mense wat materie oortref. Slegs deur hierdie komponent te identifiseer, kan ons die aanvanklike vraag waar siekte vandaan kom, beantwoord. Die brein self – soos so pas getoon – kan nie as 'n suiwer materiële element onafhanklik dink nie. Die brein kan dus nie die oorsprong van gedagtes wees nie. Hoewel dit noodsaaklik is vir denke, kan dit op sigself nie dink nie.

Wat is dan die oorsprong van gedagtes? Al wat ek kon vind, was dat mense en diere oor 'n gees moet beskik. 'n Gees is onsigbaar en kan nie fisies opgespoor word nie, maar daar is nietemin verifieerbare bewyse wat die bestaan daarvan ondersteun.

Bewyse vir die bestaan van 'n (immateriële) gees:

1. Die Geestelike Behoeftes van Mense en Diere

Daar is 'n hele reeks geestelike behoeftes wat in beide mense en diere waargeneem kan word, soos vryheid, sekuriteit, nuuskierigheid of kennis, en vele ander. Mense se geestelike behoeftes strek ongetwyfeld baie verder as dié van diere, byvoorbeeld met betrekking tot geregtigheid, waarheid, verantwoordelikheid, moraliteit, waardering, ensovoorts. Die lys van menslike geestelike behoeftes is feitlik onbeperk. Wat wel ooreenstem, is dat hulle almal nie-chemies van aard is; daar is nie so iets soos "vryheid" in die vorm van 'n pil nie.

Behoeftes, as sodanig, moet deur 'n entiteit geëis word. Waar hierdie entiteit nie bestaan nie, is die behoefte betekenisloos omdat dit onnodig is. Daar is 'n entiteit binne mense wat geestelike behoeftes eis, maar watter een is dit? Wat of wie binne mense smag na vryheid? Begeer ons breinselle hierdie geestelike behoeftes of is dit die hart, lewer of maag? Kan breinselle, byvoorbeeld, die begrip van ander mense benodig om te funksioneer? Protesteer 'n sel en kom dit in opstand wanneer aan jouself of 'n ander persoon 'n onreg aangedoen word?

Dit is duidelik nie die geval nie. Daarom moet daar iets in mense en ook in diere wees wat geestelike dinge begeer. Iets wat kan onderskei tussen waarheid en leuen, geregtigheid en onreg, sekuriteit en onsekerheid. Iets wat 'n liefdevolle daad van 'n liefdelose een kan onderskei. Mense is duidelik daartoe in staat. Waar kom hierdie vermoë vandaan? Ek kon geen ander verduideliking vind nie as om te aanvaar dat mense uit meer as net materie moet bestaan. Die bestaan van 'n geestelike eenheid kan nie ontken of weggeredeneer word nie, en aangesien ons almal reeds die term daarvoor ken, noem ons dit die gees.

2. Die Liggaam Se Afhanklikheid Van Die Gees

Ons liggaam, wat uit chemie bestaan, het fisiese behoeftes, soortgelyk aan dié van 'n plant, wat dit nie self kan vervul nie. Net soos 'n plant afhanklik is van water wat deur die natuur of mense verskaf word, is ons liggaam afhanklik van die gees om sy fisiese behoeftes te bevredig. Die liggaam kommunikeer sy behoeftes aan die gees deur honger, dors, koue en sweet. Op hierdie manier wys die liggaam vir die gees wat dit kortkom of wat oormatig is. Die liggaam kan nie self kos en water verkry nie, slegs die gees stel die liggaam in staat om kos, water, suurstof, ensovoorts, te bekom. Die liggaam absorbeer en verwerk dan hierdie stowwe, maar dit kan dit nie self "verkry" nie. Dit is die gees wat die liggaam beheer. Slegs daardeur kan 'n persoon beweeg, selfs al is dit net om na die yskas of kraan te gaan.

Sonder die gees sou die liggaam homself nie kon onderhou nie. Daarom wend die liggaam hom tot die gees wanneer daar 'n tekort in die selle is; maar 'n sel kan nie self honger voel nie. Honger is dus nie 'n sein van een sel na 'n ander nie, maar van die selle (materie) na die gees, wat dan die liggaam se behoefte kan vervul – of ontken. Dit lei ons na die derde bewys dat ons 'n gees moet hê.

3. Die Prioriteit van die Gees en Sy Behoeftes bo Fisiese Behoeftes

Wanneer daar 'n konflik in 'n persoon is wat moet kies tussen "liefde" (as 'n uitdrukking van geestelike behoeftes) en die lewe self, het liefde dikwels prioriteit bo die lewe. Ek het hierdie hiërargie herhaaldelik waargeneem. Daar is baie getroude paartjies waar beide vennote voor die ander wil sterf bloot omdat hulle nie alleen wil leef nie. 'n Bejaarde pasiënt het gesê dat hy bereid is om te sterf as sy vrou sou sterf.

Ook is daar tragiese gevalle, soos die jong man wie se meisie die verhouding beëindig het, wat nie die situasie kon verdra nie en sy eie lewe geneem het.

Ek het die prioritisering van geestelike bo fisiese behoeftes dikwels by my pasiënte waargeneem. Ook in die alledaagse lewe sien ons hoe mense kos, slaap en rus prysgee bloot om hul geestelike begeertes te bevredig. Gedurende adolessensie, byvoorbeeld, word die bevrediging van geestelike behoeftes dikwels bo fisiese behoeftes gestel.

Sonder uitsondering sou elke persoon ontevrede wees met die lewe alleen. Ek het my pasiënte dikwels gevra: “Sou jy tevrede wees as jy net geleef het?” Niemand het nog ooit geantwoord dat die lewe alleen genoeg is nie. Daar is iets in elke persoon wat hulle dryf, wat hulle lewe betekenis gee – waarsonder daar nie tevredenheid is nie. Ek het opgemerk dat dit juis die verlies aan betekenis in die lewe is wat dikwels lei tot geestelike nood en wat vervolgens as siekte in die liggaam manifesteer. Siekte is nie die gevolg van stryd om “die lewe” nie, maar veel eerder die gevolg van die onvermoë om die “betekenis” van die lewe te vervul of dit verloor.

Verslawing spruit in wese ook uit ‘n behoefte aan die vervulling van betekenis, en nie oor die blote instandhouding van die lewe nie. Soos geestelike nood toeneem, veroorsaak dit ‘n toename in verslawing by mense. Vervulling gaan altyd die lewe vooraf, wat bewys dat die gees bo die liggaam gestel is. Mense sal verkies om eerder hul lewe te verloor as om onervuld te bly.

Hieruit blyk dit dat die bekende "Maslow se Piramide" miskien onakkuraat is: die piramide fokus hoofsaaklik op fisiese behoeftes, met geestelike aspekte wat slegs bo-aan bygevoeg word.⁴ Die realiteit is dat menslike behoeftes meesal geestelik van aard is, en fisiese behoeftes daarop volg. Ja, beide is nodig, maar geestelike behoeftes is die belangrikste. Wat stel mense in staat om die betekenis van hul lewe hoër te stel as die lewe self? Wie of wat is die dryfkrag binne ons – is dit die brein, dus die liggaam, of die gees?

⁴ Maslow, A. H. (1943): A theory of human motivation. Psychological Review. 50 (4), S. 370-396.

4. Die Verstand se Vermoëns Oortref dié van die Liggaam

Die liggaam kommunikeer met die gees deur gevoelens en emosies, ook via die senuweestelsel. Daarmee dui die liggaam sy behoeftes aan. Moet die gees altyd reageer op die liggaam se behoeftes, of kan dit die behoeftes ignoreer? Ervaring wys dat as die gees iets nie wil doen nie, sal die behoefte on vervul bly, maak nie saak hoeveel waarskuwingstekens die liggaam stuur nie.

Die gees is 'n entiteit wat nie tot aksie gedwing kan word nie. Gebaseer op die funksies van die gees, kan die volgende drie sake onderskei word:

- 'n Gees is 'n geslote stelsel en kan nie van buite beheer word nie. 'n Gees kan van buite beïnvloed word, maar slegs die gees bepaal of hy hierdie invloed wil aanvaar of nie.
- Slegs 'n gees kan homself beheer, en doen dit van binne.
- 'n Gees is altyd aktief, wat beteken dat daar geen passiwiteit in die gees is nie.

Die vermoë om te besluit is waarskynlik die belangrikste onderskeid tussen 'n fisiese en 'n geestelike element. Die fisiese element kan nie "nee" sê nie; dit gehoorsaam bloot eksterne opdragte. 'n Stuk hout kan homself nie teen die skrynwerker verdedig nie. Die liggaam kan slegs reageer en chemikalieë metaboliseer volgens die opdragte wat dit ontvang. Die gees daarenteen, aanvaar nie bloot opdragte nie, maar tree onafhanklik op.

Die gees het dus die volgende vermoëns:

- Die vermoë om onafhanklik op te tree, byvoorbeeld om self 'n idee te vorm.
- Die vermoë om te weier om op eksterne impulse te reageer ("nee" te sê).

Hierdie vermoëns bestaan nie binne materie nie. Die gees verwerk eers inligting voordat dit reageer; dit tree egter uit eie keuse op en kan besluit om nie op eksterne stimuli te reageer nie. Daarvolgens kan die gees nie gelyk aan materie wees nie. As die liggaam sy voeding eis, kan die gees besluit om dié behoefte te bevredig – of vrywillig te ignoreer. Daarom kan 'n persoon byvoorbeeld aan 'n gevaarlike hongerstaking deelneem om 'n hoër geestelike doel te bereik.

Hierdie feite toon dat materie die gees kan beïnvloed, maar nie beheer nie. Dit kan die gees belemmer deur ongemak en pyn te veroorsaak, maar fisiese reaksies kan nie die gees dwing om die liggaam (materie) te gehoorsaam nie.

Dit maak dit duidelik dat die gees nie 'n element is wat beveel kan word, soos in die geval van materie nie. Omdat die gees homself van binne beheer, ondersoek dit die akkuraatheid van die inligting om te bepaal of dit aan sy geestelike behoefte voldoen. Indien iets aangebied word wat aan die gees se behoefte voldoen, word dit aanvaar en die gees tree dan dienooreenkomstig op. As dit nie in die gees se behoeftes voldoen nie, word dit wat aangebied word verwerp. Die gees kan dus 'n duidelike "nee" gee as 'n moontlike handelswyse – wat nie die geval is met materie nie.

Selfs in die geval van marteling is die uiteindelijke doel om die gees deur die liggaam te bereik. Die liggaam word beskadig of vernietig om die gees te breek, maar selfs hierdie proses kan die gees nie dwing om toe te gee nie. Baie mense wat gemartel is, het nooit toegegee nie, ten spyte van die pyn wat hulle moes verduur. Dit is 'n verdere bewys dat daar twee entiteite bestaan.

5. Beheer van die Liggaam deur die Gedagtes van die Gees

Besluite wat geneem word, is bevele aan die brein – nie bloot seine of versoeke nie. Die liggaam, as 'n fisiese entiteit, moet op sy eksterne wêreld reageer; dit het nie 'n keuse nie.

Die bewegings van die hande is niks meer as impulse nie; dit is bevele van die gees wat die liggaam uitvoer. Die liggaam kan nie daarvoor “nee” sê nie.

Deur die voorbeeld van 'n paniekaanval te gebruik, kan ons die wisselwerking tussen hierdie twee entiteite waarneem. Die menslike verstand interpreteer 'n situasie as lewensgevaarlik; 'n oomblik van skok veroorsaak dat die liggaam binne millisekondes 'n reeks hormone deur 'n chemiese proses vrystel, wat die metabolisme van die hele liggaam verander. Het die liggaam 'n keuse hierin? Nee, dit moet reageer soos dit vooraf geprogrammeer is. Selfs al is die paniek gebaseer op 'n wanpersepsie, is die fisiese reaksie dieselfde. Soms droom jy iets verskrikliks en sê dan met verligting vir jouself wanneer jy wakker word: “Dit was net 'n droom!” Tog is die fisiese reaksie steeds daar. Dieselfde geld vir die paniek wat jy vrywillig ervaar deur na spanningsvolle films te kyk.

Omdat die gees die liggaam deur denke beheer⁵, moet dit volgens die natuurwet fisiese impulse aan die liggaam deurgee. Sonder hierdie impulse kan dit nie die liggaam in beweging bring nie. Ons het gesien dat ons brein met 'n elektriese stroom funksioneer, en hierdie impulse moet van êrens af kom. Die brein self kan dit nie genereer nie. Dit word getoon deur die verskil tussen 'n lewende en 'n dooie persoon. Wat ontbreek in die brein van 'n dooie persoon? Dit is die elektriese stroom! Waarom ontbreek dit? Hoe bereik die stroom selfs die serebrale korteks? Wie skep die elektriese impulse in die brein?

⁵ Die respiratoriese funksie word ook beheer deur 'n chemiese proses in die teenwoordigheid van die gees. Hierdie chemiese proses duur slegs solank die gees dit beheer, maar hoe dit funksioneer, is nie 'n besluit van die gees nie. Anders as die besluit oor voedselinname, kan asemhaling indrukwekkend geoefen word, maar dit kan nie bewustelik permanent gestaak word nie. Daarom beteken beheer nie net om die liggaam bevele te gee nie, maar ook om die prosesse wat in die liggaam gedefinieer is binne 'n gedefinieerde raamwerk te handhaaf.

As materie, is die brein nie in staat om die elektriese impulse te genereer wat dit aandryf nie.⁶ As dit wel in staat was om die middele te skep om homself aan te dryf, sou dit 'n ewigdurende bewegingsmasjien wees. Dit sou egter die fundamentele wet van afhanklikheid en die beginsel van die kanaal ongeldig maak. Die brein sou dan anders funksioneer – nie net as ander menslike organe nie, maar ook anders as alle ander waarneembare elemente in die heelal.

Dit is dus die gees wat die elektriese impulse deur gedagtes en besluite veroorsaak. Die gees hou die brein in wese “aan die gang”. Hierdie strome kan gemeet word. Hulle is niks anders as die aktiwiteit van die gees in die brein nie. Die brein kan nie self elektriese impulse genereer nie, soos gesien kan word by 'n dooie persoon. Volgens die natuurwet bewys die dooie persoon dus dat die lewende persoon 'n gees moet hê.

Die bewyse vir die bestaan van 'n gees kan soos volg opgesom word: Sonder 'n gees sou ons as mense:

- geen geestesaktiwiteit hê nie,
- geen geestesbehoefte hê nie,
- geen sensoriese persepsies (aanraking, sig, reuk, smaak, gehoor) hê nie,
- geen gedagtes hê nie,
- geen evaluasies (keuse tussen ja of nee) hê nie,
- geen verantwoordelikheid hê nie,
- geen moraliteit hê nie,
- geen spiritualiteit hê nie,
- geen vermoë om die liggaam te beweeg hê nie.

'n Liggaam sonder 'n gees is dus dood. Dit laat onvermydelik die vraag ontstaan: As materie dit nie kan genereer nie, waar kom die gees vandaan?

⁶ Dit gaan oor komplekse beheerimpulse wat in die serebrale korteks ontstaan en deur die hele liggaam beweeg, nie oor die energievoorsiening van die brein deur die liggaam self nie.

6. Die Siel – Som van Liggaam en Gees

Volgens evolusionêre wetenskap ontstaan die gees uit materie. Dit word egter nie as “gees” beskryf nie, maar as die “psige”. Die psige word beskou as die resultaat van die aktiwiteit van die serebrale korteks. As dit wel die geval was, sou fisiese behoeftes en begeertes belangriker wees as geestelike behoeftes. Die liggaam sou dan die gees moes beheer. Ons het egter gesien dat dit nie die geval is nie.

Volgens die natuurwet kan ’n immateriële gees nie uit die chemie of materie van selle ontstaan nie. Stel jou net voor die liggaam sou ’n psige kon skeep wat dan besluit of die liggaam iets moet eet of nie, of wat veroorsaak dat die liggaam van die elfde verdieping af spring, ensovoorts. Dit sou na ons begrip onwaarskynlik wees en is teenstrydig met die wet van oorsaak en gevolg.

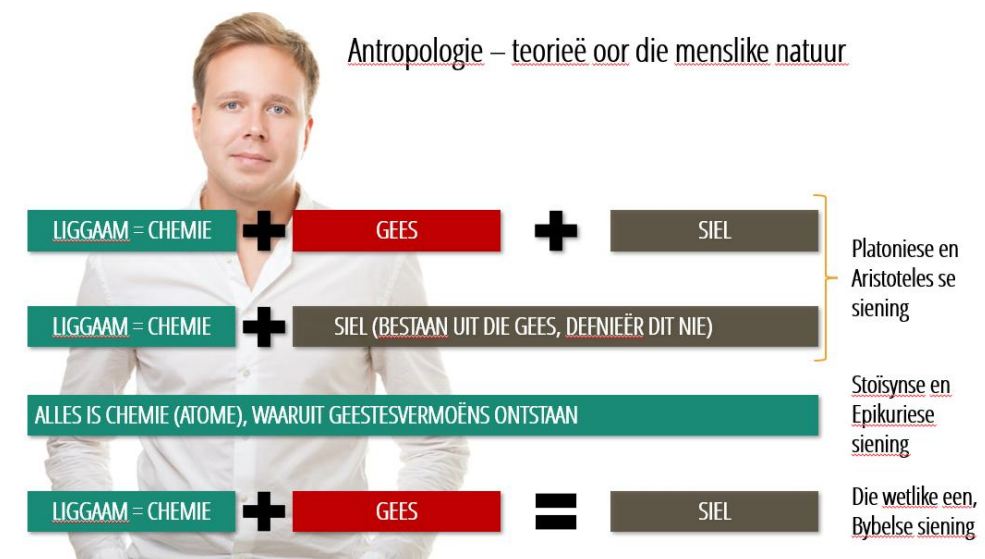
Dit is die gees wat die elektriese stroom in die liggaam deur gedagtes veroorsaak. Afhangende van die oriëntasie van hierdie gedagtes, kan die elektriese stroom wanfunksionering, selfbesering en selfs siekte tot gevolg hê.

Dit toon dat die effek van die elektriese impuls wat deur die gees op die serebrale korteks veroorsaak word, vooraf bepaal moet word. Dit beteken dat “regte” gedagtes lei tot ’n impuls wat gepas is vir die liggaam, terwyl “verkeerde” gedagtes ’n skadelike effek het. Die serebrale korteks is materie en het geen onafhanklike besluitnemingsbevoegdheid of vryheid in hoe dit op die gees of gedagtes reageer nie. Die korrekte manier van dink deur die verstand, wat die korrekte elektriese impuls aan die liggaam stuur, kan as betroubaar in die liggaam waargeneem word. Terselfdertyd kan verkeerde, nie-fisies gepaste elektriese impulse in die liggaam ook geobjektiveer word. ’n Objektiewe maatstaf vir subjektiewe denke is uiters waardevol, veral as dit gaan oor ons lewens en gesondheid.

Totdat ons hierdie besonderhede ten volle begryp, behoort ons ’n oorsig te hê van antropologie, dit wil sê die teorieë oor die menslike natuur. Daar bestaan verskeie teorieë oor die struktuur van die mens; hier volg slegs die drie bekendste benaderings.

Eerstens word die mens beskou as die wisselwerking van drie onafhanklike entiteite: liggaam, gees en siel. Siel en gees is beide geestelike entiteite. Hierdie mensbeskouing is reeds deur die antieke Grieke ontwikkel – vandaar die Platoniese en Aristoteliese mensbeskouings. Plato beskryf die lewende mens as 'n god wat in 'n dierlike liggaam vasgevang is. Gevolglik is die dood 'n vorm van bevryding vir die mensdom. Die mens word weer verenig met God.⁷ Hierdie beskouing is vandag nog wydverspreid en kom voor in baie godsdienste, ook in die Christendom.

'n Teenoorgestelde konsep bestaan ook sedert die antieke Grieke: die Stoïsynse en Epikuriese mensbeskouings. Volgens hierdie sienings bestaan die mens uitsluitlik uit chemie, en daaruit ontstaan intellektuele vermoëns. Die meerderheid evolusionistiese geneeskunde en wetenskap huldig tot vandag toe hierdie taamlik simplistiese mensbeskouing. Volgens hierdie benadering ontstaan liefde of passie uit “verbranding” in die selle.

Gebaseer op die vorige verduidelikings, is daar oortuigende bewyse dat mense nie deur materie alleen verklaar kan word nie. Volgens die natuurwette moet die liggaam beheer word deur 'n krag wat dit nie op sy eie kan skep nie. Daarom is dit algemeen aanvaarbaar om mense te beskou as bestaande uit twee entiteite, naamlik liggaam en gees.

⁷ Reuter, H. (2014): Geschichte der Psychologie. Hogrefe, S. 31-45

Ek kon nie 'n derde entiteit vind nie, maar gegewe die interafhanklikheid van liggaam en gees – die een kan niks sonder die ander doen nie – is die term siel 'n goeie beskrywing van hierdie feit. Mense is dus siele, bestaande uit gees en liggaam.

'n Voorbeeld hiervan, is water. Water (H_2O) ontstaan wanneer suurstof en waterstof gekombineer word. Net soos water uit twee elemente bestaan, bestaan die siel ook uit twee onafskeidbare elemente. As hulle geskei word, het ons nie meer water nie, maar suurstof en waterstof. As gees en liggaam geskei word, is die mens dood. Dus bestaan die siel nie meer nie, maar slegs die afsonderlike elemente, gees en liggaam. Menslike funksie is slegs moontlik deur die samewerking van beide entiteite.

Nog 'n beeld vir die samewerking van gees en liggaam is die verband tussen 'n pianis en 'n klavier. Die klavier kan nie op sy eie enige klank produseer nie. Die pianis kan ook nie klaviermusiek skep sonder die klavier nie. Slegs wanneer die pianis en die klavier saamwerk, ontstaan musiek. Hierdie musiek is die kombinasie van 'n pianis en 'n instrument. Dus is die siel die resultaat van die interaksie van gees en liggaam. Die liggaam is die klavier, die gees is die pianis. Twee afsonderlike komponente skep 'n nuwe eenheid, die lewende siel. Volgens die wet is daar interafhanklikheid, maar die liggaam word deur die gees beheer. As daar 'n skeiding is, is daar geen musiek meer nie. Die lewe eindig wanneer die gees die liggaam verlaat.

Die gees en die liggaam vorm dus 'n funksionele eenheid. Beide kan slegs in samewerking funksioneer. Nietemin gaan die gees die liggaam vooraf en beheer dit. Die liggaam het egter sekere vaste instellings wat die gees nie kan oorheers nie. Dit beteken dat, selfs al beheer die gees die liggaam, dit nie meer met die liggaam kan doen as wat die liggaam kan bied nie. Daarom word die menslike gees beperk en ingeperk deur die liggaam.

Om dit beter te verstaan, maak ons gebruik van die vyf menslike sinne – aanraking, sig, reuk, smaak en gehoor – wat slegs in samewerking tussen liggaam en gees kan funksioneer. Die fisiese inligting van die liggaam bereik die serebrale korteks via die senuwees en word dan aan die gees oorgedra, wat vervolgens gevoel, reuk, sig, gehoor of smaak ervaar. Die gees se vermoë om te dink, is eweneens afhanklik van die serebrale korteks. Die gees dink vir homself, maar nie sonder die funksionering van die serebrale korteks nie. Net soos voete gebruik word om te loop, alhoewel hulle nie op hul eie kan beweeg nie, kan die gees nie dink sonder 'n funksionele brein nie. Albei eenhede is dus altyd betrokke by alles wat 'n persoon doen.

7. Hoe Onstaan Siekte?

Ek gebruik hier die geval waaruit ek die eerste keer die beginsel van die ontstaan van siekte geleer het. Ek het dieselfde patroon by al die daaropvolgende pasiënte waargeneem en geen ander patroon gevind nie.

Geval 5

'n Pasiënt in haar vroeë dertigs het vir veertien dae lank aan 'n aanhoudende, ondraaglike hoofpyn gely wat eenvoudig nie wou bedaar nie, ten spyte van die pynstillers wat sy geneem het. Haar huisdokter het haar sonder sukses vir hierdie hoofpyn behandel en haar toe na my verwys om sinusitus uit te skakel. Ek het die pasiënt deeglik ondersoek, maar niks ongewoons gevind nie. Die vrou was in nood en daarom het ek 'n breingewas of 'n serebrale bloeding vermoed. Die CT-skandering van haar kop, wat dieselfde dag uitgevoer is, het egter geen abnormale bevindings getoon nie.

Die vrou se pyn was aanvanklik onverklaarbaar. Sy het geen kopbesering of ander fisiese impak opgedoen nie. Was haar pyn bloot denkbeeldig? Natuurlik kan mens nie pyn met die oog waarneem nie, maar jy kan dit sigbaar maak op 'n funksionele magnetiese resonansiebeeldskandering deur geaktiveerde areas in die brein te identifiseer. Ons weet dat wanneer sekere aktiveringspatrone voorkom, 'n persoon pyn ervaar.⁸ Pyn is 'n chemiese reaksie van die limbiese stelsel, wat dan die pyn na die verstand in die serebrale korteks stuur.

Hoe moes ek met hierdie vrou voortgaan? Sy het duidelik erge ongemak ervaar. Pyn kan nie voorgestel word nie; wel kan pyn deur verbeelding geskep word, maar indien dit werklik teenwoordig is, is dit fisiologies verklaarbaar. Ek kan dit uit my eie ervaring bevestig: Terwyl ek 'n lesing oor die lewensgevaarlike aard van blindedermonsteking by die mediese skool bygewoon het, het ek dieselfde dag omstreeks middernag pyn in my blindedermonmgewing begin ervaar. Uit vrees vir my lewe het ek onmiddellik die ongevalle-afdeling besoek, waar ek opgeneem is.

⁸ Kröner-Herwig, B. et al., (2011): Schmerzpsychotherapie: (7. Aufl.) Springer, S. 6.

Na twee dae van toetse om vas te stel of ek inderdaad blindedermonsteking gehad het, is my blindederm verwyder om veiligheid te verseker. Dit het later geblyk dat dit nie ontsteek was nie.

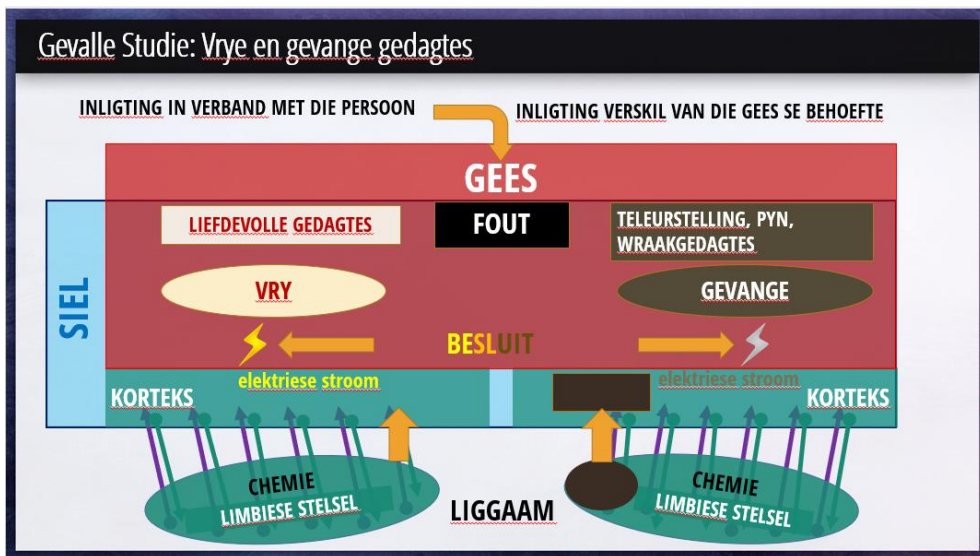
Aangaande Geval 5: Aangesien geen fisiese oorsaak vir die pyn gevind kon word nie, het slegs die geestelike komponent oorgebly. Ek het die pasiënt gevra of daar veertien dae gelede enigiets gebeur het wat haar kon ontstel het. Die vrou het toe vertel: “Veertien dae gelede het ek uitgevind dat my kêrel my verneuk het.” Hulle was al ’n jaar in ’n verhouding en sy het baie opgeoffer; sy het van ver af getrek om by hom te wees en haar familie agtergelaat. Nou het sy uitgevind dat hy aan haar ontrou was.

In ons gedagtes is die behoefte aan getrouheid diep geanker, en ontrou is die teenoorgestelde. Aangesien ons deur ons behoeftes gedryf word, reageer ons outomaties met verwerping op ’n teen-behoefte. Dit was ook die geval met hierdie vrou. Wat my egter veral geïnteresseer het, was watter gedagtegang tot die hoofpyn gelei het. Ek het haar dus gevra watter gedagtes sy oor haar kêrel gehad het voordat sy die nuus gehoor het, en hoe haar gedagtes daarna verander het. Voorheen het sy slegs liefdevolle gedagtes teenoor hom gekoester. Liefdevolle gedagtes is fundamenteel vrye gedagtes, wat beteken dat dit ooreenstem met ons geestelike behoeftes. Elke vrye gedagte lei tot besluite wat ’n gepaste elektriese impuls in die liggaam veroorsaak en ’n positiewe emosie in die limbiese stelsel ontlok. Dit is die liggaam se fisiese bevestiging dat die elektriese impuls gepas was en stuur dié boodskap dan aan die verstand: “Hou so aan.” Liefdevolle gedagtes kan nie steurnisse of, dus, siekte in die liggaam veroorsaak nie.

Die vrou vind uit dat haar kêrel ontrou is. Hierdie inligting skend die gees se behoefte aan getrouheid, eerlikheid en geregtigheid, want as die man ontrou is, verbreek hy nie net sy getrouheid en is hy oneerlik nie, maar hy pleeg ook ’n onreg. Met watter gedagtes reageer die vrou op hierdie ontrouheid? Sy voel teleurgesteld, seergemaak en het selfs wraakgedagtes.

Hierdie negatiewe gedagtes genereer 'n elektriese impuls wat die liggaam duidelik skade berokken. Dit is juis hierdie “gevangene” gedagtes wat die gees bedink en waarmee dit homself blokkeer. Wanneer die gees homself gevangene hou, neem dit besluite wat nie in ooreenstemming met die liggaam is nie, en dit veroorsaak 'n elektriese impuls in die brein wat eweneens nie in ooreenstemming met die liggaam is nie. Hierdie valse impulse lei tot skade aan die brein sowel as aan alle ander organe wat daarmee verbind is.

Saamgevat: Negatiewe en “gevangene” gedagtes lei altyd tot 'n elektriese stroom wat nie in harmonie met die liggaam is nie, en wat gevolglik tot min of meer ernstige skade op liggaamlike vlak lei.⁹

Oor die algemeen ontstaan menslike nood wanneer iemand iets ondervind wat nie met die behoeftes van sy of haar gees strook nie. Hierdie teenstrydige behoefte word as rede aangevoer om daarteen op te tree.

⁹ Gedagtes, as impulse, bereik die beenmurg via die limbiese stelsel, die volgende punt in die menslike bloedsomloopstelsel. Selfs die wyse Salomo het geskryf dat 'n onrustige gemoed die bene uitdroog (Spreuke 17:22). Hy het geweet dat alle fisiese siektes in die beenmurg ontstaan. Daar word bloed geproduseer, wat weer alle teenliggaampies en immuunselle produseer. Alles wat in die beenmurg gebeur, vind plaas op bevel van die gemoed. Die aktiwiteit van die beenmurg beïnvloed die funksie van alle ander organe in die liggaam. Materiële elemente soos lug, water en voedsel betree die menslike bloedsomloopstelsel via die longe, maag, ens., eers nadat gedagtes ingekom het. Aan die begin van 'n persoon se lewe is liefde 'n geestelike element, nie chemie nie. Vanuit die organe vloei die inligting terug na die limbiese stelsel, dan na die serebrale korteks, en van daar na die gemoed, en voltooi sodoende die menslike bloedsomloopstelsel.

Aangesien die handeling van die ander persoon egter (meestal) onveranderlik is, is hierdie strewe niks anders as 'n gevangenskap van die eie self nie. Hoe meer 'n mens aan hierdie onvrye gedagtes vasklou, hoe meer vermeerder hulle, en verdere, onoplosbare probleme ontstaan in die gees.

Die pasiënt was dan ook vasgevang deur nog 'n gedagte wat haar reeds veertien dae lank gekwel het: “Ek sou my kêrel graag wou behou as ek die waarborg gehad het dat hy nooit weer ontrou sal wees nie.” Dit plaas haar in 'n onoplosbare situasie, want daar bestaan geen waarborg dat haar kêrel in die toekoms getrou sal bly nie. Sy besef self dat daar geen sodanige waarborg is nie, maar bly tog aan hom vasklou en probeer hom dwing om getrou te wees. Hierdie dwang, wat binne haarself uitgeoefen word, lei uiteindelik tot die hoofpyn.

Hiermee ontstaan die vraag oor die doel van ons verhoudings. Waarom begewe ons onself in verhoudings? Die algemene opvatting is dat ons 'n ander persoon nodig het om ons geestelike behoeftes te bevredig. Hierdie pasiënt glo ook dat sy haar kêrel nodig het om haar geestelike behoeftes te bevredig.

Sy glo dat hy haar behoeftes aan liefde, lojaliteit en sekuriteit kan vervul. Daarom het sy hom gekies en saam met hom gaan woon. Kan haar kêrel werklik haar geestelike behoeftes bevredig? Is haar verwagting realisties? Laat die natuurwet dit toe dat een persoon namens 'n ander eet, drink of dink?

Ek het dit al keer op keer gesien: Elke persoon reageer negatief teenoor hom - of haarself wanneer iemand anders iets doen wat teen hulle eie geestelike behoeftes indruis. Hulle berokken hulself skade, dikwels sonder om dit te besef of te bedoel. Hierdie pasiënt is geen uitsondering nie: sy neem haarself geestelik gevange en skep haar eie hoofpyn omdat sy oortuig is dat haar kêrel haar lojaliteit verskuldig is. Aanvanklik het ek met haar saamgestem, totdat ek besef het dat haar redenasie haar liggaam benadeel, en dat die natuurwet nie aan háár wil onderwerp is nie.

Eers toe ek hierdie feit ondersoek het, kon ek die probleem in haar denkwyse identifiseer.

As geneesheer aanvaar ek dat enigiets wat die liggaam benadeel, nie goed is vir die liggaam nie, en dus vermy of uitgeskakel behoort te word. Indien die liggaam die verkeerde kos kry, sal dit negatief reageer. As die liggaam negatief op gedagtes reageer, kan daardie gedagtes nie reg wees nie. Dan moet ek die gedagtes self verander, net soos met kos wat vir die liggaam skadelik is. Wat is die denkfout wat ek later by al my daaropvolgende pasiënte kon herken? Dit lê in onbewuste selfbedrog – wat egter nie as 'n leuen beskou word nie. Aangesien dit vir ons almal algemeen is, is elkeen dikwels sy eie vyand en benadeel die mens homself wanneer diegene na aan hom, soos versorgers, nie voldoen aan sy verwagtings nie, of wanneer hulle sterf. Hierdie onbewuste selfbedrog sou my waarskynlik onbekend gebly het as ek nie siekte en natuurwette as standaard gebruik het nie.

8. Die Leuen wat Ons Voortdurend Vergesel

Toe ek begin het om met my pasiënte te gesels, het ek opgemerk dat hulle almal een innerlike oortuiging deel: die behoefte om geliefd te voel. Blykbaar glo mense dat, deur geliefd te voel, hul behoefte aan vervulling bereik word. Die verhale van al my pasiënte draai op een of ander wyse om liefde en die herhaalde gedagte: Ek voel nie geliefd nie.

Om hierdie punt te illustreer, beskryf ek 'n paar gevalle uit my praktyk wat die verwagting om liefde te ervaar duidelik uitlig.

Geval 6

'n Jong pasiënt kon vir drie dae lank nie sluk of eet nie, en ek kon geen fisiese afwykings by haar opspoor nie. Die vrou was reeds twee jaar getroud. Haar man se suinige gedrag het haar geweldig ontstel. Hy wou nie op wittebrood gaan nie, maar sy het hom net-net oorreed. Die aand by die hotel het sy mooi aangetrek en verwag het dat haar man haar vir aandete sou neem, maar sy reaksie was: "Kom ons gaan supermark toe en koop iets om te eet." Dit was nou nie juis romanties nie?

So het die vrou 'n suinige man getrou, iemand wat bespaar waar hy kan. Selfs tydens hul wittebrood het sy só ontsteld geraak dat sy in die hotel se swembad selfmoord probeer pleeg het. Net voor haar besoek was daar nóg 'n voorval wat getoon het dat haar man in die twee jaar wat hulle getroud was glad nie verander het nie.

Alle menslike probleme spruit uit die oortuiging dat ander hulle nie liefhet nie. Waarom word 'n moeder kwaad wanneer haar seun nie die gebruikte skottelgoed was nie? Dis nie omdat sy nie die skottelgoed kan was nie – sy doen dit immers al jare lank. Sy word kwaad omdat sy onbewustelik dink dat haar seun haar nie liefhet nie, of dat sy nie waardeer word nie; want, so redeneer sy, as hy haar werklik waardeer het, sou hy nie die skottelgoed vir haar los nie. Byna alle boeke oor verhoudings verkondig: "Jy moet liefgehê word; dit is 'n verhouding van gee en neem."

Hierdie wanopvatting – dat iemand anders daar moet wees om in ons behoeftes te voorsien – vergesel ons dikwels dwarsdeur ons lewe en veroorsaak innerlike konflik en probleme. Uit hierdie wanopvatting spruit nog 'n verkeerde aanname: "Ander mag nie verkeerd teenoor my optree nie." Dit impliseer dat ander nie vir my mag lieg, my bedrieg, my slaan of van my steel nie. Ek het 'n merkwaardige geval in my praktyk teëgekom wat hierdie feit illustreer.

Geval 7

'n Pasiënt was diep ontsteld omdat sy vermoed het dat haar man 'n buitewettige verhouding het. Sy het hom daarvan beskuldig, maar hy het dit telkens ontken – totdat hy dit eendag erken het en besluit het om te skei. Die pasiënt was minder ontsteld oor die ander vrou as oor die feit dat haar man vir haar gelieg het. Ek het haar gevra: "Wie is jy dat jou man aan jou eerlikheid verskuldig is?"

Meer algemeen gestel: Wie is ek dat enigiemand my enigiets verskuldig is? Mag ander vir my lieg, my bedrieg, my slaan of iets van my steel? In praktyk mag hulle, al oortree hulle die wette van die staat daardeur. Die oomblik wanneer ek nie duld wat 'n ander persoon doen nie – dus, wanneer ek hul reg wegneem om na goeie dinge op te tree – neem ek myself gevang en raak ontsteld daardeur.

Twee eenvoudige vrae onthul die onlogiese aard van ons evaluering van ander mense se liefde. Wanneer ek my pasiënte vra: "Kan iemand anders vir jou dink?", antwoord hulle korrek: "Nee." Stel ek die vraag effens anders: "Het jy nodig dat iemand jou moet liefhê?", antwoord almal: "Ja!" Dit het bewys dat mense se persepsie nie konsekwent of deurslaggewend is nie.

Indien dit inderdaad nodig was dat iemand anders my werklik lief moes hê, sou dit dan nie ook vereis dat iemand anders namens my liefdevolle gedagtes moes dink nie? My pasiënte se antwoorde op hierdie twee, in wese soortgelyke, vrae is dus teenstrydig. Mense besef dikwels nie hoe misleidend hul persepsies van ander mense se gedagtes is nie.

Die leuen wat ons voortdurend vergesel

Waarom wil almal geliefd voel? Waar kom die oortuiging vandaan dat, wanneer 'n mens as kind van jou moeder se liefde ontnem is, jy as volwassene daardeur benadeel sal wees?

Ek het 'n pasiënt van oor die veertig gehad wat teruggedeins het toe ek sy ore probeer ondersoek het. Ek het hom gevra waarom hy so bang was, waarop hy geantwoord het: "Omdat my ouers my nie liefgehad het nie!" Het volwassenes werklik vrese weens die gebrek aan ouerliefde in hul jeug? Ons besef dikwels nie dat wat ander doen of nie doen nie, van geen werklike betekenis is vir die bevrediging van ons behoeftes nie. Slegs dit wat ons doen is deurslaggewend vir ons behoeftes en lewens.

Die idee dat "ek liefgehê moet word sodat my geestelike behoeftes vervul word", is 'n leuen, eenvoudig omdat dit nie moontlik is nie. Niemand kan die fisiese of geestelike behoeftes van 'n ander persoon vervul nie. Ons liggame openbaar hierdie selfbedrog deur negatiewe emosies en siekte.

Ons liggame weerspieël inderdaad of ons gedagtes op die waarheid of op 'n leuen berus. Jy kan nie vir jou liggaam lieg nie; dit reageer suiwer en sonder alternatief. Die liggaam benodig, onder meer, 'n elektriese stroom om te funksioneer, en hierdie stroom word deur die verstand opgewek. Die verstand het op sy beurt ook behoeftes, wat bevredig moet word voordat dit doeltreffend kan funksioneer. Die verstand is aanvanklik leeg totdat dit inligting ontvang.

Ten einde ons behoeftes te vervul, moet drie vrae beantwoord word: wie, hoe en van waar? Wie is verantwoordelik dat ek eet? Ek alleen is daarvoor verantwoordelik, want niemand anders kan vir my eet nie. Om te eet beteken om die liggaam se behoefte aan voeding, wat ons vantevore uit die natuur geneem het, te bevredig. Ons eet volgens die basiese Wet van die Lewe: ons moet eers neem voordat ons kan gee.

Wanneer ons na die geestelike vlak beweeg is die vraag: Wie is verantwoordelik om te verseker dat my gees genoeg liefde ontvang? Wie is verantwoordelik om seker te maak dat ek geestelik “vervuld” voel? Net soos by fisiese behoeftes, is ek self daarvoor verantwoordelik. Hoe doen ek dit? Die menslike struktuur toon dat liefdevolle gedagtes teenoor my naaste noodsaaklik is om die vloei van energie te skep wat vir my liggaam voordelig is. Hierdie inligting moet egter eers geabsorbeer word voordat dit gedeel kan word.

Mense besef dikwels nie dat liefde ook uit twee aksies bestaan nie – gee en neem. Daar word dikwels geglo dat liefde uitsluitlik gee impliseer. In werklikheid blyk dit egter dat wanneer ek nie liefdevolle gedagtes oor ’n ander kan dink nie, bloot omdat daardie persoon nie aan my behoeftes voldoen nie, neem ek die inligting van daardie persoon en gee ek presies dit terug wat ek ontvang het. As my maat in disharmonie met my is of vyandig optree, doen ek dieselfde. As my maat liefdevol is, reageer ek gewoonlik liefdevol, voel goed daaroor. Solank ek liefdevolle gedagtes koester, veroorsaak hierdie gedagtes ’n vloei wat tot voordeel van my liggaam strek, wat beteken dat dit nie beskadig/siek word nie.

Die beginsel van gee en neem geld ook vir gedagtes. Die liefdevolle gedagte is die gee, maar waar kry ek dit oorspronklik vandaan? Waarom kan ek dit nie bloot teenoor iemand wat my nie liefhet nie bewys nie? Omdat die gees vasgevang is in die wanopvatting dat sy behoefte slegs bevredig kan word as die ander persoon iets gee. Dit lei tot ’n fokus op die optrede van ander.

Woorde is nie altyd bepalend nie. Selfs woorde soos “Ek is lief vir jou” mag woede en stres ontlok as dit uit die mond van iemand kom wat jou gister seergemaak het. Hoe reageer en voel mens dan? As die woorde nie oortuigend is nie, reageer jy met liefdelose gedagtes, wat ’n elektriese impuls veroorsaak wat ’n negatiewe emosie ontlok.

Dit beklemtoon dat gevoelens nie deur ander se optrede ontstaan nie, maar uitsluitlik deur jou reaksie daarop. Waarom kan ek nie sonder meer positief reageer op iemand anders se negatiewe optrede nie? Hoekom bly ek nie objektief nie en voel ek negatief of seergemaak daardeur? Omdat die leuen in die menslike hart hom onbewustelik laat glo dat die ander persoon hom iets skuld – indien nie liefde nie, dan ten minste vriendelikheid.

Die idee dat ons 'n behoefte het om liefgehê te word, is nie funksioneel nie; die wet van gee en neem sluit dit uit. Iets wat my persoonlik raak, kan nie van buite af op my afgedwing word nie. Niemand kan aan 'n ander iets gee as daardie persoon dit nie wil of kan ontvang nie. Elke mens het 'n effek op die ander, maar die impak daarvan hang uitsluitlik van die ontvanger af. Ongeag watter gedrag jou te beurt val – positief of negatief – as jy dit nie ontvang nie, het dit geen invloed op jou nie.

Volgens die wet van gee en neem moet ek liefde van êrens bekom voordat ek dit kan uitdeel. As ek nie die persoon kan liefhê wat my nie liefhet nie, word een ding duidelik: juis dié persoon beskou ek as my bron van liefde, en ek wil liefde of erkenning van hom/haar ontvang. Indien ons die struktuur van mense begryp, verskaf die basiese Wet van die Lewe aan ons 'n absolute en betroubare maatstaf van oorsaak en gevolg. Deur die basiese wetmatighede van alle funksies in die heelal en die menslike struktuur as vertrekpunt te neem, kan ons byna alle lewensverskynsels klassifiseer en verduidelik. Die mens het boonop die vermoë om te reflekteer, wat hom in staat stel om introspeksie te doen en sy eie belewenis te evalueer.

9. Selfkennis as die (moeilike) Eerste Stap na die Waarheid

Wat is die belangrikste insig wat 'n mens moet verkry? Is dit nie selfkennis nie? Ek is oortuig dat diepgaande onkunde oor ons menslike natuur die grootste ramp vir die mensdom is. Hoe dink ek? Hoe ontstaan my gevoelens en emosies? Waarom reageer ek soos wat ek doen? As mense hulself geken het, sou hulle nie deur ander mislei word nie. Met selfkennis sou ons weet wie ons is, wat ons kan doen en bereik, en wat vir ons onmoontlik is. Ongelukkig ken mense nie hulself nie en geen skool of universiteit leer ons die waarheid oor onself nie.

Toe ek met pasiënte oor hul lewensverhale begin praat het, het ek opgemerk dat mense hulself verkeerdelik beoordeel. Gebaseer op hul verhale was dit maklik om te sien dat hulle 'n valse beeld van hulself gehad het. Ek moes myself afvra: Sien ek myself ook so verkeerd? Ons sukkel met die feit dat ons onself nie ken nie. Selfkennis mag moeilik wees, maar ongeag, dit is noodsaaklik dat ons die prosesse binne onself verstaan om siekte te kan verklaar.

Om selfkennis te verduidelik, kan ons spieëls gebruik. Vir die liggaam is dit die glas spieël waarmee ons almal vertrou is. Weerspieël 'n spieël die werklikheid? 'n Goeie spieël toon 'n presiese weerkaatsing, maar wat dien as 'n spieël vir die gees? Hoe weet ek wie ek as persoon is?

Dit is belangrik dat ek myself herken deur 'n objektiewe standaard te gebruik. Wat is hiervoor tot ons beskikking? ?

Die Middele Tot Selfkennis

A. **Die liggaam:** Ons het reeds die struktuur van die menslike brein en spesifiek die serebrale korteks ondersoek. Met behulp van sensuïes wat selfs die kleinste deeltjies van die hele liggaam verbind, word alle liggaamsfunksies via die serebrale korteks beheer. Dit is slegs moontlik omdat ons 'n gees het. Gees en liggaam tree in wisselwerking soos 'n pianis en sy klavier. Deur gedagtes en besluite beheer en stuur die gees elektriese strome deur die liggaam.

Aangesien 'n orgaan geen keuse het wanneer dit ontvang nie, ontvang die brein, in sy funksie as 'n kanaal, hierdie strome en reageer dienoooreenkomstig, d.w.s. dit stuur die impuls na die liggaam presies na waar die gees dit dikteer.

Die eerste fisiese reaksie vind plaas in die limbiese stelsel. Hormone (chemikalieë) rapporteer terug via emosies wat bepaal in 'n aanvanklike stroombaan, of die gedagte wat die elektriese impuls veroorsaak het, gepas was vir die liggaam of nie. Emosies is altyd 'n gevolg van gedagtes, dus 'n effek. Emosies en gedagtes is nie parallel nie. Byvoorbeeld, 'n vreesaanjaende gedagte word onbewustelik gedink en dan realiseer dit as 'n stresvolle emosie vir die liggaam via elektriese impulse met daaropvolgende hormoonvrystelling. Dus is die persoon verantwoordelik vir wat hulle as 'n emosie waarneem. Emosies is uiteindelik 'n weerspieëling van ons onbewuste denke.

In die geval van die pasiënt met die erge hoofpyn (Geval 5), het haar emosies ontstaan nadat haar liefdevolle gedagtes oor haar geliefde verander het. Die rede hiervoor was dat die negatiewe inligting oor sy ontrouheid, wat nie ooreengestem het met die behoeftes van haar verstand nie, daartoe gelei het dat sy gedagtes van teleurstelling ervaar het. Sy het ook gedagtes gekoester om ander seer te maak en het moontlik selfs wraak gedagtes gedink. Nadat sy die inligting ontvang het, was haar gedagtes nie meer vry nie, maar gevange. Van die oomblik dat sy kompulsief begin dink het en dus vasgevang geraak het, het sy besluite geneem wat, as 'n impuls wat nie gepas is vir haar liggaam nie, aanvanklik 'n negatiewe emosie in die limbiese stelsel veroorsaak het. 'n Verdere reaksie, in hierdie geval na 'n kort tyd, was die erge hoofpyn.

Omdat die liggaam deur die verstand beheer word, is dit 'n perfekte spieël vir die verstand. Dit is objektief en kan nie lieg nie, want dit dra slegs oor wat daaraan gegee word of wat daaraan gedoen word. Die liggaam – as 'n spieël – kan die waarheid oor homself aan die verstand openbaar en aangesien die verstand fundamenteel slegs deur twee soorte inligting gevorm kan word – waarheid of leuens – bewys die liggaam aan die verstand of dit die waarheid bedink of 'n leuen volg. Hierdie proses is 'n belangrike objektiewe standaard wat die verstand help om sy onbewuste selfbedrog te herken en dit dan met die waarheid te vervang.

B. Die gevange gees: Solank die mens inligting ontvang wat ooreenstem met sy geestelike behoeftes, bly hy vry. Hy/sy hoef nie negatief te reageer nie. Aangesien hul verwagtinge nagekom word, is daar geen probleem nie. Die oomblik as die ander persoon nie meer doen wat van hulle verwag word nie – of wat vanuit hul eie perspektief reg sou wees nie – begin die probleem.

Toe ek klein was, het my oupa 'n hond gehad. As jy hom geïrriteer het, het hy sy eie stert gebyt en in sirkels gehardloop. Dit is beslis nie 'n wyse plan van aksie om jouself te vernietig net omdat ander 'n fout maak nie, maar dit is presies die algemene reaksie van al die pasiënte wat ek ondersoek het. Selfs al het ek almal op die planeet geken, sou ek waarskynlik geen uitsonderings vind nie.

Sommige pasiënte dink hulle het 'n keuse om anders te dink en dat hulle kan vermy om kwaad te word, maar kan hulle regtig?

Is die vrou in geval 7 vry van gees, of is haar gees nou gevange geneem? Wie hou haar gevange? Die vrou was 35 jaar lank gelukkig en tevrede met haar man. Eers toe sy van die ontrouheid te hore gekom het, het die proses van vernietiging binne-in haar begin. Wie kan haar help solank sy nie besef dat sy haarself vernietig nie? Niemand kan nie. Sy dink haar man se optrede vernietig haar, maar haar man se optrede het haar nie skade berokken solank sy nie daarvan geweet het nie. Dit maak dit duidelik dat slegs die manier waarop ons iets waarneem en evalueer, ons kan skade doen.

Toe ek besef dat al my pasiënte selfvernietigend is, het ek myself afgevra: Waarom doen hulle dit aan hulself? Natuurlik het ek dieselfde probleem in myself herken. Dit raak alle mense, aangesien ons almal identies in ons funksionering is. So waar lê die fout? Waar gaan ons almal verkeerd? 'n Wanbeeld bestaan daarin om die inligting wat ons ontvang as die waarheid te beskou. Solank die inligting nie as 'n leuen herken word nie, sien die persoon wat mislei word dit as die waarheid. Nood ontstaan uit die feit dat ons die leuen as die waarheid aanvaar.

C. Die basiese natuurwet van oorsaak en gevolg: Kom ons kyk na ons verhoudingspatrone. Ons het verhoudings met ons moeder, vader, eggenoot, kinders, troeteldiere, ens.

Waarom het ons hierdie verhoudings? Omdat ons hierdie mense liefhet en vir hulle iets wil gee, of omdat ons iets van hulle wil ontvang, naamlik om geliefd te voel? Waarom, byvoorbeeld, het die vrou met die hoofpyn by haar geliefde ingetrek? Waarom trou iemand? Is dit om te gee of om te ontvang? Die gewone antwoord is: "Albei!" Is dit waar? Gebaseer op die wet, het ons gesien dat gee en neem op dieselfde tyd op dieselfde plek nie bestaan nie. Dit is nie moontlik nie. Jy kan ook nie op dieselfde tyd vorentoe en agtertoe gaan nie.

Die leuen in mense dwing 'n gedagte op hulle af: Ek is afhanklik van die liefde, dade en wese (hul bestaan) van ander mense. Is dit werklik so? Hierdie probleem het twee oorsake; naamlik: Mense doen óf nie wat ons as reg beskou en van hulle verwag nie – óf hulle doen dit, maar sterf en is vir ons verlore. Met die meestal onbewuste gedagte van afhanklikheid word al die mense met wie ek 'n verhouding aangaan, my skuldenaars. Ons begin die verhouding deur te gee (ten minste glo ons dit) en nie deur te neem nie. Dit weerspreek egter die natuurwet. In die natuur funksioneer alles volgens die beginsel: neem om te gee. Mense dink egter hulle gee eers om dan te neem of te ontvang. Die menslike verstand is fundamenteel verkeerd omdat dit dink dat dit eerste en uit eie beweging gee. Daarom skuld ander hulle iets en behoort iets terug te gee.

As gevolg van hierdie wanpersepsie gee almal "eerste" en verwag iets terug – selfs al dink hulle dat hulle niks terugverwag nie. As niks van die ander persoon terugkom nie, maak die negatiewe gedagtes wat 'n mens daarvoor het dit duidelik dat iets skort. Opsommend het ons drie dinge wat ons help om onself te ken:

- A. Die liggaam: deur emosies, wanfunksie, vrees en allerhande siektes.
- B. 'n Vasgevangde gees met 'n hopelose perspektief. Gedagtes wat hulself voortdurend herhaal en 'n mens geen vrede gee nie.
- C. Die fundamentele wet van oorsaak en gevolg, wat noodwendig bepaal dat neem voor gee kom. Dat slegs die individu hul behoeftes kan bevredig deur alles wat hulle fisies en geestelik nodig het van buite af te neem en dit deur te gee, d.w.s. dit te implementeer. Niemand kan vir 'n ander drink, eet of dink nie.

10. Ons Onderbewussyn – Ons Skaal van Wins en Verlies

Toe ek na my pasiënte se verhale geluister het, het ek hulle aanvanklik in groepe verdeel op grond van hul klagtes. Ek wou pasiënte met dieselfde klagtes, soos tinnitus, duiseligheid, ens., vergelyk, want ek het aangeneem dat verskillende simptome verskillende oorsake het. Ek wou 'n gemeenskaplike deler in elke groep vind. Watter ooreenkomste is daar in pasiënte met tinnitus of duiseligheid? Is daar gemene delers, en indien wel, wat is hulle? Pasiënte met veelvuldige siektes en simptome het my die meeste geïnteresseer. Wat het in hul lewens gebeur wat veroorsaak het dat soveel siektes in hulle gemanifesteer het?

Jare lank het ek gesoek na ooreenkomste in die lewensverhale van pasiënte met soortgelyke simptome. In 2007 het ek iets ontdek wat my kennis van mense uitgebrei het: Maak nie saak wat 'n persoon se verhaal was nie, solank dit negatief was (wat alle siekte verhale is), het dit alles gedraai om die idee van persoonlike verlies. Ek het myself afgevra: Is dit moontlik dat een gedagte die beginpunt kan wees vir alle menslike probleme en dus vir alle menslike siektes?

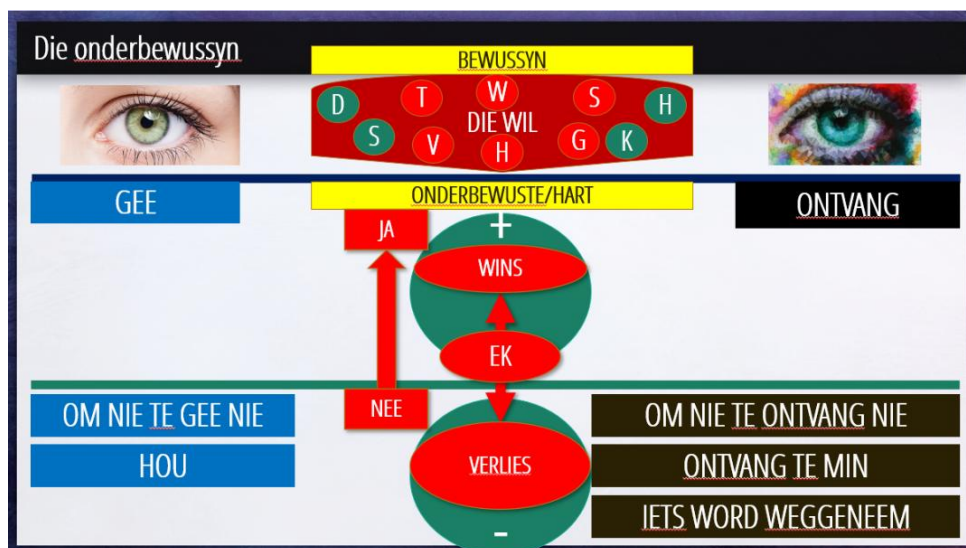
Dit het lank geneem voordat ek ten volle oortuig was van wat ons siektes veroorsaak. Op 'n stadium het dit egter vir my duidelik geword dat dit persoonlike verlies alleen is wat ons lewens bemoeilik. Solank die verhaal negatief is, het dit die persoonlike gedagte van verlies as wortel. Ek kon tot vandag toe nog geen ander beginsel vind nie. In my soektog het ek die onderbewussyn ontdek, wat my die antwoorde gegee het vir die oorsaak van mense se siektes en probleme.

Om die gedagte van verlies beter te verstaan, is dit belangrik om die onderbewussyn, die funksionele sentrum van die gees, te verstaan. Om te illustreer hoe mense deur 'n sentrale gedagte funksioneer, het ek 'n diagram saamgestel. Bo-aan is die bewuste vlak, daaronder die onderbewussyn, wat ek graag die "hart" noem. Op die bewuste vlak is daar die wil. Ons neem sekere seine en inligting waar. In die illustrasie word die fisiese behoeftes in groen gemerk. H staan vir honger, D vir dors, S vir sweet (hitte) en K vir koue. Hierdie fisiese behoeftes moet eers aan 'n persoon bekend gemaak word.

Dan neem hulle aksie om dit te bevredig. Die wil is vergelykbaar met 'n skerm waarop 'n "Behoeftes aan aksie!" lig aangaan.

Die geestelike behoeftes, in rooi getoon, word ook waargeneem. Hulle bestaan in elke persoon, maar hul hiërargie is individueel. Elke persoon het 'n primêre behoefte op 'n geestelike vlak. In die illustrasie het ek H vir harmonie in die middel geplaas omdat ekself 'n behoefte aan harmonie het. G staan vir geregtigheid, V vir vryheid, T vir trou (getrou), W vir wysheid en S vir sekuriteit. Om hierdie geestelike behoeftes te bevredig, moet jy daarvan bewus wees, soortgelyk aan jou fisiese behoeftes van honger, dors ensovoorts. Alle besluite wat jy neem om 'n behoefte te vervul, word in die onderbewussyn geneem. Dus, al is jy onbewus van die behoeftes, word die besluit steeds onbewustelik geneem.

In die onderbewussyn het ons die verbindingpunt tussen gees en liggaam. Aangesien die gees voortdurend aktief is, die liggaam voed en beheer, veroorsaak dit met elke besluit 'n elektriese impuls in die serebrale korteks. Dit neem binne 'n sekonde etlike honderde besluite. Daarom kan die meeste besluite slegs onbewustelik geneem word. Ter wille van eenvoud verteenwoordig die "Ek" die gees in die illustrasie.

Die gees moet al die inligting wat dit ontvang, evalueer en kan dit slegs in twee kategorieë klassifiseer, naamlik as "wins" of "verlies". Wins is wat die behoeftes van die verstand en liggaam bevredig. 'n Verlies is die teenoorgestelde, 'n teen-behoefte.

Daar is ook die nul-lyn, d.w.s. inligting wat nóg positief, nóg negatief 'n behoefte van die verstand aanspreek nie en dus geen reaksie veroorsaak nie. Die nul-lyn is belangrik omdat dit die hoeveelheid en omvang van die wins of verlies bepaal. Volgens hierdie eenvoudige klassifikasie neem ons al ons besluite, wat slegs 'n "ja" of 'n "nee" behels. Ons besluite is voorafbepaal met 'n "ja" vir wins en 'n "nee" vir verlies. Daar is nie so iets soos 'n "ja" vir verlies nie. Onderzoek jouself byvoorbeeld deur te oorweeg waarom jy vir 'n goeie saak 'n skenking sal maak of nie. Alle menslike besluite kan tot 'n eenvoudige ja of nee gereduseer word.

Wat moet iemand onbewustelik dink wanneer hulle honger is? Hulle moet kos as 'n wins beskou. Vind hierdie proses bewustelik plaas? Nee, dit gebeur net. As iemand 'n verskeidenheid kosse voor hulle het, soos byvoorbeeld verskillende vrugte, bereken hulle onbewustelik die wins en verlies van elk van hierdie vrugte. Eers dan word die vrugte gekies en geëet.

Daar is geen verdere besluitnemingsvlak in mense as "ja" en "nee" nie. Elke advertensie belowe óf wins óf die vermyding van verlies. Niemand sal reageer op 'n advertensie wat sê: "Koop hier, ek het minderwaardige goedere en hulle is te duur nie." Op hierdie stadium is daar geen keuse nie. Alles wat 'n persoon as 'n verlies evalueer, moet hulle vermy en voor nee sê. Hierdie proses kan nie opgeskort of omseil word nie.

In die besluitnemingsproses van die gees moet dit verlies vermy. Indien en solank dit moontlik is om dit te kan doen, ontstaan daar nie vrees nie. 'n Persoon kan by 'n rooi lig rem trap en geen negatiewe emosies ervaar nie. As hulle egter probeer om omstandighede, ander mense, tyd, geld, ens. te beheer, dan ontstaan vrees, veral wanneer dit nie werk nie. Dit laat ons verstaan wat vrees is. Vrees ontstaan altyd wanneer ek dink ek moet iets vermy wat buite my beheer is. Daar is slegs 'n vrees vir verlies, nooit 'n vrees vir wins nie.

Siekte en alle menslike probleme ontstaan omdat mense glo dat hulle hul vermoë tot "nee" verloor. Mense is struktureel vasbeslote om altyd nee te sê vir verlies en altyd ja vir wins. Dit is deel van hul funksionering.

Enige verlies, of selfs die verwagting van 'n verlies of die geloof daarin, word nie aanvaar nie. Persoonlike verlies kan nie geduld word nie en maak mettertyd die persoon wat daarin glo en dit ervaar, gebroke en siek. Dit hang ook af van hoe ernstig die verlies deur elke individu beoordeel word. Groter persoonlike verlies lei tot intense emosies en mettertyd ernstige siekte. Minder persoonlike verlies lei tot minder intense emosies en siekte. Die graad van persoonlike verlies wissel van persoon tot persoon. Dieselfde verhaal van verlies kan met baie verskillende grade van intensiteit waargeneem en ervaar word. Die intensiteit is subjektief en individueel, maar die meganisme waardeur besluite geneem word, is identies in elke persoon.

Ons bereken die waargeneemde indrukke en inligting met betrekking tot wins en verlies in 'n paar duisendstes van 'n sekonde. Dit is byvoorbeeld gemeet by dobbelaars wat besluite moes neem met behulp van brein golwe.¹⁰ Alle inligting en persepsies word geklassifiseer as wins en verlies. Die blote feit dat mense glo dat hulle nie 'n persoonlike verlies kan vermy nie, lei tot al die probleme wat die mensdom ervaar.

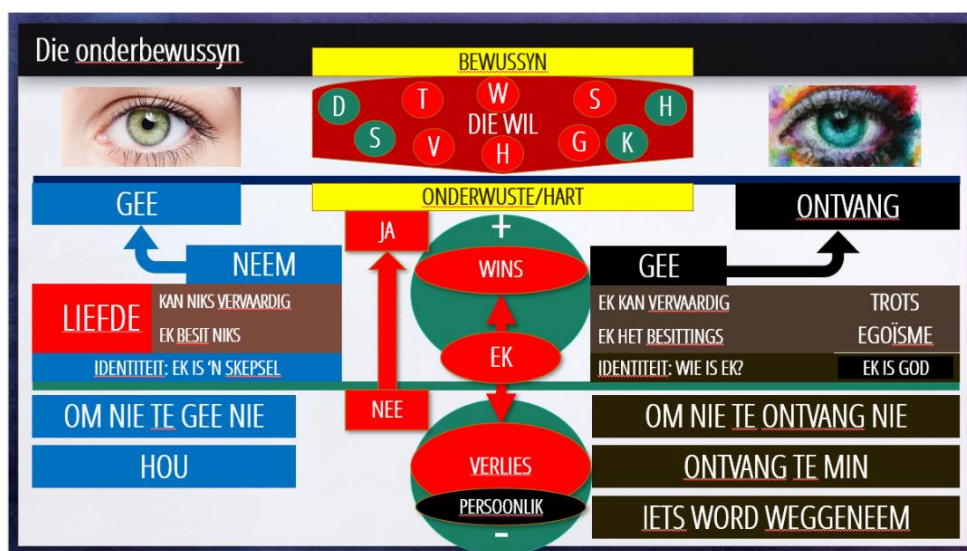
Toe ek besef het dat al probleme van die mensdom voortspruit uit die oortuiging dat ander hulle 'n persoonlike verlies kan veroorsaak, het ek na die wortel van hierdie idee gesoek. Ek het dit gevind in die gees se perspektief, wat ek simbolies met die twee oë voorstel. Voordat iets as 'n wins of verlies geklassifiseer word, is daar 'n soort filter: die perspektief. Die twee oë in die boonste hoeke van die figuur verteenwoordig dit. Die gees het een (geestelike) oog waardeur dit alles waarneem. Daar is slegs twee maniere om dinge te beskou, en die evaluering vind dienoooreenkomstig plaas.

Met die oog regs in die figuur sien die gees sy wins in die bevrediging van sy behoefte.

¹⁰ Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Neurobiological correlates of problem gambling in a quasi-realistic blackjack scenario as revealed by MRI. *Psychiatry Research: Neuroimaging*. 181, 165-173

As ontvang as wins beskou word, moet verlies die teenoorgestelde van ontvang wees – dit wil sê, nie ontvang nie, nie genoeg ontvang nie, of selfs weggeneem. Met die oog aan die linkerkant van die illustrasie sien die gees, omgekeerd, wins, in gee. Dan is die teenoorgestelde hiervan – dit wil sê, om nie te gee of te hou nie – 'n verlies.

Laat ons op hierdie punt die fundamentele wet van die natuur onthou. Daar het ons die oorkoepelende beginsel van neem om te gee ondersoek, wat op alle elemente van toepassing is omdat alles volgens die beginsel van 'n kanaal funksioneer. Behoud stem nie ooreen met hierdie universeel geldige beginsel nie (die longe behou geen suurstof nie, ens.). Die wet laat nie die behoud van dinge wat ingeneem word toe nie.

Met watter oog sien jy dinge soos hulle is, en met watter oog mislei jy jouself? Watter oog plaas die "nee" waar dit nie van jou weggeneem kan word nie? Die oog aan die linkerkant gee jou die vermoë om altyd jou "nee" onder alle omstandighede te implementeer. Wins en verlies lê uitsluitlik in die aksies wat jy neem of nie neem nie. Neem, gee en hou, is altyd jou eie aksies.

Die verkleurmannetjie-agtige oog aan die regterkant skep 'n misleidende siening. Hierdie oog suggereer dat wins afhang van ontvang, en verlies kom van nie ontvang nie. Dus sien jy altyd met hierdie oog wat ander kwansuis reg of verkeerd doen – en wat hulle nie doen nie. Jou blik is nie op jou eie aksies gerig nie, maar op die aksies van ander.

Met hierdie siening maak jy jouself heeltemal afhanklik van ander vir die bevrediging van jou eie geestelike behoeftes.

Dis beide fassinerend en skrikwekkend om te sien hoe elke persoon voortdurend besig is met die ander persoon en verseker dat hul geestelike behoeftes vervul word. Oor wie praat eggenote amper uitsluitlik wanneer hulle vir berading kom? Die fokus is geheel en al op die ander persoon. Hulle praat altyd oor hul maat se wangedrag.

'n Situatie waarin iemand 'n ander persoon wil beheer, spruit uitsluitlik voort uit die bedoeling om te verseker dat die ander persoon jou geen verlies veroorsaak nie. Só ontstaan alle beheer- en toesigmeganismes.

Daar is slegs twee maniere om na dinge te kyk. Óf die persoon is in beheer van hul eie besluite rakende "ja" en "nee". Aangesien niemand anders vir hulle kan dink nie, is dit voordiehandliggend dat "ja" en "nee" aan hulle behoort. Óf daar is 'n teenoorgestelde manier van dink, waarin ander hulle 'n verlies kan veroorsaak wat hulle nie kan vermy nie. Solank die persoon in 'n posisie van wins is en kry wat aan hul behoeftes voldoen, voel hulle gemaklik en het hulle nie 'n probleem nie. Sodra 'n eggenoot se ontrouheid egter na 35 jaar aan die lig kom en dit wat hulle voorheen ontvang het, skielik iets blyk te wees wat hulle nie *ontvang het nie/weggeneem* is, skep dit 'n las vir die res van hul lewe, want die dominante gedagte is: Die ander persoon het my 'n verlies veroorsaak.

In hierdie stelsel is daar 'n kantelpunt. Die beslissende faktor is of die persoon dit as 'n *persoonlike verlies* beskou. As 'n negatiewe gebeurtenis buite ons plaasvind, soos die dood van 'n kind of mishandeling, dan is dit beslis 'n verlies, 'n onreg, 'n verskriklike ding. Die beslissende faktor hierin is, of dit die geaffekteerde persoon se gedagtes permanent beset, en of dit as 'n persoonlike of onpersoonlike verlies beskou word. As, in Geval 5, die jong vrou met die hoofpyn kwaad is oor haar ontroue kêrel, dan neem sy ongetwyfeld sy optrede persoonlik op. Sy dink: "Hy het dit aan my gedoen." Indien sy gedink het dat hy dit nie persoonlik aan haar gedoen het nie, dan sou haar probleem opgelos wees.

Ja, die kêrel het beslis iets verkeers gedoen, maar het hy haar werklik fisies seergemaak? Het die vrou werklik 'n bindende aanspraak op sy getrouheid gehad? Waar kom ons aanspraak op ander persone vandaan? In my soeke na 'n antwoord het ek die diepste element in die menslike gees teëgekom – identiteit. Wat dink ons oor wie ons is?

11. Skepper of Skepsel – Die Ware Identiteit van die Mens

Al my pasiënte se eise aan hul ouers, vennote, kinders, broers en susters, vriende, ens., dui op 'n individu se idee van meerderwaardigheid. Dit beteken dat alle eise voortspruit uit die aanname dat 'n ander dit aan my verskuldig is om my behoeftes te vervul. Dit maak van hulle outomaties my subjek, wat beskikbaar moet wees om my behoeftes te bevredig. Gebaseer op die bekende menslike motiverings – egoïsme en trots – het ek gesien waar hierdie aanspraak op meerderwaardigheid vandaan kom.

Agter egoïsme lê die oortuiging: "Dis my eiendom." Dit beteken dat iets aan my behoort. Trots ontstaan uit die houding: "Ek kan skep." Dit beteken dat ek iets van binne myself kan skep en dit kan uitdeel. Hierdie houding veronderstel dat wanneer ons eerste gee, ons iets terug verwag. Selfs al dink ons bewustelik dat ons gee sonder om iets terug te verwag, word dit geopenbaar as selfbedrog, byvoorbeeld wanneer mens geïrriteerd raak wanneer jy nie eers 'n "dankie" ontvang nie.

Aangesien alles om persoonlike verlies draai, en die gedagtes hieraan lei tot die vernietiging van die menslike liggaam, het die vraag by my opgekom of mense werklik persoonlike eiendom kan besit. Ek het met baie mense oor hul ergste ervarings gepraat. Sommige het 'n kind verloor of hul kind is mishandel. Al het baie jare verloop sedert die gebeurtenis, dra die ouers steeds die las en seer hiervan – wat manifesteer in fisiese siektes wat toeneem in intensiteit.

Ons beskryf in vroeër hoofstukke die liggaam as 'n hulpmiddel tot selfkennis; as 'n spieël. Enigiets wat die liggaam vernietig, d.w.s. dit siek maak, kan nie reg wees nie. Dit geld ook op 'n geestelike vlak, selfs al is ons gees oortuig dat dit reg kan wees. Daarom moet die beginsel van persoonlike verlies as vals beskou word, omdat dit die liggaam vernietig en die gees gevange hou. So waar ontstaan hierdie ernstige, alles vernietigende denkfout?

Die verstand moet elke gebeurtenis evalueer. As die gees 'n kind as sy eiendom beskou en die kind sterf, selfs deur 'n onnatuurlike gebeurtenis, lei dit daartoe dat die gees met gedagtes aan hierdie onomkeerbare en groot persoonlike verlies, die liggaam vernietig, omdat dit nie die vermoë het om 'n persoonlike verlies te aanvaar nie. Die gees kan nie verlies aanvaar nie. Mense het eenvoudig nie die vermoë om “ja” te sê vir persoonlike verlies nie.

Dit bring ons by die volgende vraag: Is ons aanspraak tot besit geregtig? Waarom kan die mens, selfs al dink ons, ons kan, nie eienaars wees nie? Die antwoord is eenvoudig: Omdat ons niks kan skep nie. Slegs as ons iets kon skep, sou dit werklik aan ons behoort? Aangesien alles – insluitend mense – as 'n kanaal funksioneer, kan ons niks skep nie. Ons kan dinge transformeer; en het die vermoë om dinge aanmekaar te sit, uitmekaar te haal, of ons verbeelding gebruik om iets te vorm of iets moois te maak, te verf, ens., maar dit is nie dieselfde as om iets te skep nie, want die resultaat van alle menslike pogings om te skep spruit voort uit wat reeds bestaan, en wat reeds bestaan, word bloot geïmplementeer. 'n Kind word deur die ouers in die wêreld gebring maar nie van die ouers nie. Mense dink foutiewelik dat hulle dinge en selfs lewe kan skep, en dat die kind vanuit hulle tot stand gekom het.

Dus bewys liggaamlike siekte, saam met die geestelike gevangenskap, dat mense verkeerd is wanneer hulle dink iets behoort aan hulle. Die fundamentele wet van die lewe bewys ook dat niks aan homself behoort nie. Die mens se bewering dat hy aan homself behoort, dat sy liggaam en lewe sy persoonlike eiendom is, spruit voort uit 'n selfbedrog wat ons moet oopplek.

Die tweede idee, wat voortspruit uit die gees se valse opvattinge, beweer dat die mens iets op sy eie kan produseer. Watter van sy behoeftes dink die mens kan hy eintlik self skep? Kom ons kyk weer na die basiese behoeftes van die mens. Die afhanklikheid van die omgewing is duidelik sigbaar in suurstof. Volgens die beginsel van “neem om te kan gee” moet die mens die suurstof wat hy nodig het uit die lug verkry. Dieselfde geld ook vir water. Sonder 'n waterbron sterf die mens baie gou. Die mens kan nie voedsel skep nie, maar kan dit slegs voorberei nadat hy dit uit die natuur geneem het.

Die basiese behoefte aan liefde kan nie ontken word nie. Die hele menslike bestaan draai om liefde. Daarom vra ons die vraag: Waar kom liefde vandaan? Hieroor moet ons baie duidelik wees: As liefde 'n behoefte van die gees is, is dit net inligting. Geestelike behoeftes soos liefde, geregtigheid, vryheid en sekuriteit is geestelike inligting. Dit is nie energie in die sin van 'n elektromagnetiese golf nie; hierdie is suiwer geestelike inligting wat in woorde of beelde uitgedruk word en nie meetbare of waarneembare energie nie. Slegs wanneer dit deur die gees verwerk word, word dit deur 'n geestelike besluit vertaal in geteikende stroomvloeï (energie) deur die serebrale korteks, wat fisies meetbaar is binne en op die liggaam.

Kan mense die liefde, dit wil sê die geestelike inligting wat hulle dringend nodig het, vir hulself produseer? Is hulle produsente van die inligting of gebruikers daarvan? Op fisiese vlak twyfel ons nie dat middele slegs geïmplementeer word, en nie geskep word nie. Ons moet ook hieroor duidelik wees op 'n geestelike vlak: Ons verwerk inligting in ons gedagtes, net soos die liggaam chemie verwerk. Dus kan ons waarneem dat die media as 'n kragtige inligtingsbron ontwikkel het omdat die verstand onversadigbaar na inligting smag. 'n Kind sit van jongs af gefassineerd voor 'n skerm en absorbeer die inligting. As ouers vandag hul kinders wil stil hou, word 'n selfoon of skerm baie vinnig ingespan om dit te doen. Die kinders kan selfs verbasend lank sonder kos klaarkom.

Hierdie inherente denkfout in ons verstand, laat mense glo dat hulle werklik inligting kan genereer – insluitend liefde. Byna al my pasiënte antwoord bevestigend wanneer hulle gevra word of hulle self liefde as sodanig kan genereer. As dit die geval was, sou liefde nie 'n basiese behoefte wees nie. Dan sou elkeen hul eie bron binne hulself hê, waar hulle liefde kan genereer en daaruit kan leef. Die feit dat elke persoon liefde soek en bowenal deur iemand anders bemin wil word, toon dat hulle nie liefde binne hulself besit nie. Volgens die wet moet liefde eers ontvang, verwerk en deurgegee word. In 'n kanaal is daar slegs omset, maar geen produksie van basiese elemente nie. 'n Kanaal gee slegs iets deur wat dit voorheen geabsorbeer en verwerk het. Mense kan niks nuuts skep nie. Ons moet verstaan dat selfs wanneer ons huise en vliegtuie bou, ons niks nuuts skep nie, maar eerder dinge uit bestaande materiale saamstel.

Ons gedagtes is toegerus met baie buitengewone vermoëns, maar ons is nie in staat om selfs 'n enkele basiese element uit niks te skep nie. Die (valse) oortuiging van mense dat hulle iets kan besit of selfs kan genereer, moet 'n oorsprong hê en hierdie oorsprong is hul identiteit. Wie is ek? Dit is wat die verstand gebruik om alle inligting te verwerk.

Daar is slegs twee identiteite wat fundamenteel relevant is in ons wêreld. Jy is óf 'n skepsel, d.w.s. 'n kanaal, óf 'n skepper, d.w.s. 'n bron en dus God. So, wat glo die menslike gees is dit? Dit glo óf: "Ek is 'n skepsel" óf dit glo: "Ek is 'n skepper," d.w.s. 'n god.

'n Skepper bestaan as 'n onafhanklike sisteem. Hy het geen behoeftes nie, want Hy is die oorsprong. Hy is die oorsaak van alles en daarom die oorsprong, want 'n oorsprong het geen oorsaak nie; andersins sou dit ook 'n gevolg wees. Hierdie oorsprong is selfstandig en vereis nie rede nie –'n Skepper het geen behoeftes nie. Hy voed en voorsien alles in Sy skepping van binne af.

In teenstelling hiermee is 'n skepsel per definisie altyd as 'n kanaal gestruktureer. Dit moet altyd neem om te gee. Dus moet elke skepsel, sonder uitsondering, as 'n oop stelsel gestruktureer wees en heeltemal afhanklik wees. Aan watter kant val mense dan? Sonder twyfel funksioneer mense as kanale en is hulle skepsele. Op 'n fisiese vlak word dit geredelik deur almal aanvaar, maar op 'n geestelike vlak herken mense nie hul denkfout nie.

Die menslike verstand, dink foutiewelik dat hy 'n god is. Elke pasiënt met wie ek hieroor praat, sê onmiddellik: "Dokter, ek het nog nooit so gedink nie!" Dit mag selfs waar wees van jou bewuste denke, maar ek het ontdek dat ek in my praktyk slegs "gode" as pasiënte het. Dit is altyd die pasiënt se eise aan hul medemens wat hulle tot nood en gevolglik tot siekte bring. Sonder hierdie eise sou die verstand vry wees, en dus sou die liggaam ook vry van siekte wees.

As dokter staan ek voor die uitdaging om aan die pasiënt te bewys dat hulle, diep binne hulself, dink dat hulle god is. Selfs al gebeur dit onbewustelik of word dit nie waargeneem nie, ontstaan elke menslike probleem daaruit dat hulle hulself bo ander verhef.

Daar is duidelike bewyse dat mense dink: "Ek is God." Hul innerlike houding kan in hul gedrag gesien word. Daar is die uitoefening van mag oor ander. Selfs in die baarmoeder begin 'n persoon mag oor ander uitoefen, en met geboorte begin die volgende magstryd. Wie is sterker, moeder of kind? Die uitoefening van mag spruit uit die idee dat die een 'n hoër wese as die ander is. As ek op 'n gelyke vlak met die ander is, sal dit nie by my opkom om mag te soek nie. As die ander persoon my geen wins bring nie of my verliese nie kan versag nie, dan hoef ek nie mag oor hulle uit te oefen nie.

Jy het dalk al gehoor van die bekende eksperiment waarin sommige studente tot gevangenes van 'n tronk verklaar is, en ander proefpersone volle mag oor die gevangenes as wagte gegee is. Binne 'n kort tydjie het normale mense diere geword. Die toets moes na 'n paar dae voortydig beëindig word omdat die wagte die gevangenes sonder enige rede begin pynig en martel het.¹¹ Enigiemand aan wie mag gegee word, ondergaan gedragsverandering en hulle misbruik dit vroeër of later en wil dit nie weer prysgee nie. Slegs wanneer iemand daarin slaag om hulself te bevry van die illusie van valse identiteit, sal hulle, wanneer hulle met gesag toegerus is, mag behoorlik kan hanteer.

¹¹ Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): *The Stanford Prison Experiment. A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment*. Conducted August 1971 at Stanford University.

Om beheer oor ander uit te oefen, openbaar 'n mens se innerlike houding. Niemand van ons hou daarvan om beheer te word nie. Tog streef baie mense na beheer oor ander – op baie verskillende maniere. Een persoon installeer 'n kamera in hul vrou se motor om te verseker dat sy hulle nie verneuk nie. 'n Ander monitor hul maat of kind se selfoon. Natuurlik wil almal hê wat goed is, maar net dit wat goed is vir hulself.

Mense posisioneer hulself ook as beoordelaars en hou daarvan om die gedrag van ander te beoordeel. Wie bepaal die standaard vir hul oordeel? Natuurlik net hulself.

Die mens begeer verskillende vorme van aanbidding en glo dat hy geregtig is op lof, dank, respek of erkenning van sy eweknie. Daarom verwag en eis hy dit.

Ek het 'n pasiënt gehad wat 'n groot funksie by 'n restaurant gehad het. Hy het die reeds betaalde rekening nagegaan toe hy tuis kom en opgemerk dat die eienaar hom 200 Duitse Mark (DM) te min laat betaal het. Hy wou regverdig optree en het dus die volgende dag die eienaar gaan betaal. Toe my pasiënt na die eienaar gaan en hom die addisionele geld betaal, het hy en sy vrou 'n sap gedrink en aangeneem dat hy nie vir die sap hoef te betaal nie, aangesien hy vrywillig die eienaar 200 DM gegee het. Toe die eienaar die 5.80 DM van die man vra, het die pasiënt kwaad gereageer en die volgende 15 jaar nie na daardie restaurant teruggegaan nie. So hoekom het my pasiënt soveel ekstra geld betaal? Het hy dit "vir niks" gedoen nie? Hoekom wou hy 'n beloning vir sy vriendelikheid hê? As hy nie 'n god was nie, sou die eienaar hom niks vir sy eerlikheid verskuldig wees nie, of hoe?

Die duidelikste bewys dat mense dink hulle is God, is dat hulle kwansuis gee voordat hulle neem. Gode het geen behoeftes nie; hulle gee net. Mense is kanale; hulle moet altyd neem voordat hulle gee. As dit andersom is, dan moet hulle 'n god wees, anders sou die teendeel waar wees.

'n Verdere benadering wat ons gevaarlike fundamentele denkfout openbaar word duidelik in die verskillende ideologieë. waarvan godsdienste een van die voorbeelde is. Alle hoofstroom godsdienste leer 'n geloof waarin mense mag of dwang uitoefen, wat hulle dan gode maak.

Bewys dat mense dink: "Ek is God"

1. MENSLIKE GEDRAG:

- ▶ BEHEER OOR ANDER
 - DIE VOORTDURENDE STRYD VAN DIE GESLAGTE
- ▶ OEFEN BEHEER UIT OOR ANDER
- ▶ BEOORDEEL ANDER
 - EK IS DIE MAATSTAF
- ▶ EIS AANBIDDING
 - LOF, DANK, RESPEK, ERKENNING
- ▶ GEE VOORDAT HY NEEM

2. IDEOLOGIEë:

- GELOWE: AMPER ALMAL LEER
- ATEÏS, HUMANIS, KOMMUNIS
- WETENSKAP: EVOLUSIE TEORIE

- GELOOF → HULLE IS GODE, OEFEN BEHEER UIT
- GELOOF → HULLE IS INTELLEKTUEEL ONAFHANKLIK
- GELOOF → OM DIE HOOGSTE WESE TE WEES

Enige stelsel wat mense dwing¹² en aan hulle dikteer wat hulle moet of nie moet doen nie, is gebaseer op hierdie denkfout.

Daar is ook die ateïstiese, humanistiese en kommunistiese wêreldbeskouings. Al hierdie filosofieë het een groot ooreenkoms; die geloof dat mense geestelik onafhanklik is. Dit beteken, implisiet, dat mense hul eie liefde en eie geestelike behoeftes produseer.

Hierdie denkfout word duidelik in tye van nood, wanneer sulke mense ineenstort omdat hulle 'n geliefde eggenoot of kind sterf, wat bewys dat hulle alles behalwe geestelik onafhanklik is. Hul ideologie spruit voort uit die perspektief van 'n god – maar as hulle 'n god was, sou hulle geestelik onafhanklik moes wees.

Heelwat van die wetenskap is ook gebaseer op 'n diepgaande fout, naamlik die evolusieteorie. Dit vorm die basis vir die wetenskaplike oortuiging dat 'n hoër wese uit 'n laer wese kan voortkom, met die veronderstelling dat daar genoeg tyd en bestanddele is. Mense, as die hoogste wese in hierdie denk stelsel, is dan noodwendig 'n god.

¹² In teenstelling hiermee is 'n verklaarde gevolg nie gelykstaande aan dwang nie, want dit dwing die persoon nie om te verander nie, maar wys hulle (slegs) hul beperkings en die gevolge van hul gedrag.

Ongeag al die besonderhede, is daar 'n gemeenskaplike valse wortel vir alle ideologieë, godsdienste of wêreldbeskouings. Uiteindelik is hulle almal net takke en takkies aan 'n enkele boom. Die wortel is die innerlike oortuiging van die mens: "Ek is God." Mense tree dan ook so op; elkeen beskou hulself as beter, meer vaardig of slimmer as die ander. Almal is in kompetisie met mekaar. Mense oordeel ander, hulle probeer om hulle te beheer en te onderdruk, en wend hulle selfs tot geweld, oorlog en moord.

Godsdienste, insluitend die Christendom, is nie veel beter nie. Almal dink aan hulself as 'n god en tree dienooreenkomstig op. Hulle sien hulself as superieur teenoor hulle bure. Die gevolge is net so erg soos vir nie-godsdienstige mense. Baie oorloë is oor suiwer godsdienstige kwessies gevoer.

Die gedrag wat hierbo genoem word, sowel as menslike ideologieë, bewys dat hulle hulself as meer as blote wesens beskou. As hulle die waarheid oor hulself herken het – wat rede en sigbare feite nie kan ontken nie – dan sou daar geen arrogansie, magsug, kompetisie, magstryde, dwang of geweld wees nie.

Die enigste oplossing vir die mensdom se fundamentele probleem is die erkenning van 'n mens se ware identiteit. Dit sou altyd tot eenheid en vrede lei. As 'n persoon sou dink: "Ek is 'n skepsel," dan is daar plek en ruimte vir almal. Nasionaliteit, verskillende vermoëns, velkleur, verskillende groottes, klere, smake en verskeie take sou nie spanning of vergelykings veroorsaak nie, en ook nie konflik veroorsaak nie. Almal sou hulself as gelykes beskou. Niemand sou beweer dat hulle beter weet of kan doen nie. Ons sou nie in voortdurende kompetisie met mekaar wees nie. Slegs gode moet hulself meet en vergelyk.

Onder skepsels sou daar geen magstryde wees nie; niemand sou 'n ander hoef te veroordeel nie. Daar sou ook geen behoefte aan beheer wees nie. Daar sou geen geweld, moord of oorlog wees nie. Die oplossing vir alle probleme lê dus daarin om korrek te verstaan: Wie is ek werklik?

As ek vanuit die identiteit leef: "Ek is 'n skepsel," dan is ek in lyn met die wet. As 'n skepsel weet ek dat ek niks kan skep nie en niks besit nie. Voordat ek kan gee, moet ek eers iets kry. Dit geld vir fisiese behoeftes sowel as vir liefde (as die som van geestelike behoeftes). As ek niks vir myself hou nie, maar dit weggee, baat ek altyd, want my wins lê in gee. Wanneer ons liefdevolle gedagtes teenoor ons medemens het, is ons vervuld en voel ons goed!

Daarom is selfkennis so belangrik. Ons almal mislei onself as gevolg van die aangebore leuen oor onself. Hierdie leuen bestaan uit 'n valse identiteit. Ons glo ons is iemand wat ons nie is nie en nooit kan wees nie. Dit begin by bevrugting en duur voort tot die dood. Die oorsprong van alle negatiewe is selfbedrog en die verheffing van een bo 'n ander.

Terwyl ons nie anders kan as om met hierdie leuen gebore te word nie, moet ons, sodra ons die fout sien en herken, 'n oplossing soek om daarvan ontslae te raak, want as ons daaraan vashou, sal hierdie fout ons onvermydelik vernietig.

Dus lê die probleem van die mens binne hom, nie buite hom nie. Daarom kan ons nie 'n oplossing buite onself vind nie. Wette, regerings- en kerkregulasies kan nie die probleem oplos nie. Elke persoon is 'n unieke individu en kan dus slegs hul eie probleme binne hulself oplos. Die moeilikheid lê egter in die selferkenning dat 'n mens 'n interne probleem het. Solank 'n mens die probleem verkeerdelik buite jouself sien en soek, sal jy nooit werklik 'n oplossing vind nie.

12. Wie Dra die Verlies?

Die gedagte dat jy 'n persoonlike verlies gely het, kan die res van 'n mens se lewe vorm. Ek wil dit graag illustreer aan die hand van 'n paar moeilike gevalle.

Geval 9

Terwyl ek in die buiteland was, het ek 'n jong vrou in haar vroeë twintigs ontmoet. Sy was vyf jaar lank depressief en het herhaaldelike selfmoordgedagtes gehad. Selfmoordgedagtes spruit gewoonlik uit die valse identiteit van "Ek is God."

Wat het gebeur? Vyf jaar tevore het 'n kleuterskoolvriend van die vrou, wat destyds nog 'n meisie was, haar gekontak. Hy het haar na 'n kafee in die dorp genooi. Hy het selfs haar ouers gevra of hy haar 'n saamrygeleentheid kon gee. Die man het haar in sy motor opgelaai. Daar was egter drie ander mans in die motor. Hulle het oppad gestop,, die meisie verkrag en haar amper doodgemaak. Uit vrees vir haar lewe het sy op een of ander manier daarin geslaag om te ontsnap en hulp in die volgende dorpie gevra. Die man wat haar kwansuis wou help, het haar in sy motor geneem, net om haar weer te verkrag en haar amper dood te

Hierdie meisie het twee verskriklike gebeure kort na mekaar ervaar. Is wat die mans aan haar gedoen het verkeerd? Ongetwyfeld, maar wat is die oorsaak van haar sielkundige lyding vyf jaar later? Lê dit steeds in die gebeurtenis self, of in die verwerking daarvan?

Is dit die traumas wat ons nie kan beheer nie wat ons lewens moeilik maak of is dit wat ons van die traumas dink? Verbasend genoeg vertoon baie verkrachtingslagoffers 'n denkwysse wat van buite af onbegryplik is. Die jong vrou het berou gevoel dat hierdie verskriklike dinge met haar gebeur het. "Jy het nie in die motor geklim om verkrag te word nie," het ek ingegryp, maar die vrou het beswaar gemaak: "Nee, ek kon dit voorkom het!" Haar berou, die gedagte dat sy dit kon voorkom het, spruit uit die idee: "Ek is God" of "Ek weet vooraf wat kan gebeur." Helaas, niemand weet wat in die toekoms sal gebeur nie. Die vrou was egter vas oortuig dat sy iets verkeerd gedoen het en daarom is sy verkrag.

Hierdie geval illustreer die verskriklike, foutiewe denkprosesse van mense. Dit is moeilik om pasiënte op 'n fout te wys wanneer hulle diep oortuig is dat hulle reg is. Nietemin, gelukkig, is daar goeie argumente om die fout te openbaar. Ek het die vrou gevra: "Wat doen hierdie gedagte om jouself te blameer aan jou?" Haar antwoord was: "Die gedagte doen my glad nie goed nie."

Op hierdie stadium was die vrou beslis reg. Ondersoek jouself: Hoe voel jy oor jou skuldgedagtes? Jou liggaam reageer onmiddellik en gee duidelik 'n sein: Dit is 'n gevange en onwaar gedagte. Dit was die eerste bewys dat die vrou die gebeurtenis verkeerd verwerk het. Die tweede bewys was haar depressie, die verwarring van haar liggaamsfunksies. Haar lyding het bewys dat haar assessering, d.w.s. die vrou se gedagtes, verkeerd was en op geen manier akkuraat kon wees nie.

Die slagoffer is nie verantwoordelik vir die daad nie. Hulle moet egter daarna streef om alles in hul vermoë te doen om nie hierdie daad teen hulself te gebruik en hulself daardeur te vernietig nie. Om dit te doen, moet hulle 'n oplossing vir hul probleem hê.

Geval 10

'n Bejaarde pasiënt het vir byna twee jaar erg gehoë. Die hoë kon nie verlig word nie, nie met inaseming of met medikasie nie. Ek kon die hoë duidelik hoor, selfs vanuit die wagkamer. Daarbenewens het sy 20 jaar lank aan buikkanker gely, wat tot 'n inkontinente blaas gelei het. Die pasiënt moes haar blaas elke 30 minute ledig. Die kombinasie van hoë en inkontinensie was 'n groot las vir haar wat nie eers met verskeie operasies opgelos kon word nie.

Die pasiënt se verhaal was soos volg: Haar ma het haar nooit geprys nie. Haar ma het haar gedurende haar kinderjare en jeug uitgebuit en haar broers bevoordeel. Haar ma is 20 jaar tevore oorlede. Dit was dus nie meer moontlik vir die pasiënt om op enige manier vir hierdie tekort vergoed te word nie. Selfs nou, op byna 80-jarige ouderdom, ly sy steeds baie onder die feit dat haar ma haar nie geprys het nie. Sy het haar ma effektief op 'n skuldlys gehou.

Wat sou dit verg om gesond te word? Sy sou die fout moes erken dat haar ma haar nie lof verskuldig was nie. Met die eerste oogopslag klink dit baie hard, maar sy sou meer as 'n kind moes wees – naamlik God – as haar ma haar absoluut moes prys. Tydens die berading oor menslike funksies en die natuurwette het ek aan haar verduidelik: "Om gesond te word, is dit nodig om jou moeder lief te hê en haar sodoende van skuldgevoelens te bevry. Die gedagte dat jou eie moeder jou net uitgebuit het, belas jou en dit manifesteer in jou liggaam."

Omdat die pasiënt 'n gelowige vrou was, was my raad aan haar om God te vra om haar te help om haar siening van haar moeder so te verander dat sy haar kon liefhê. Na drie weke het die pasiënt na die praktyk teruggekeer. Alhoewel sy 'n rukkie in die wagkamer gesit het, het ek haar nie meer hoor hoes nie. Toe sy eers in die spreekkamer was, het sy met vreugde verklaar: "Ek het nie gehoes sedert ek jou laas gesien het nie, en my blaas funksioneer weer perfek." Sy het hierdie begeerte na liefde vir haar moeder aan God uitgespreek tydens haar aandebed, en gevolglik is sy genees.

Ons verstand is verantwoordelik vir wat in ons liggame gebeur. Die gees is die oorsaak dat die siekte of simptome in die liggaam manifesteer omdat die gees glo dat dit iets verskuldig is wat dringend benodig word.

Geval 11

'n Pasiënt, ongeveer 60 jaar oud, het gevorderde kanker gehad. Haar lewensverhaal was alles behalwe aangenaam. Op die ouderdom van drie het haar moeder haar verwerp en haar weggegee. Op 13 is die vrou deur haar vriendin se broer verkrag. Later, sonder om dit te weet, het sy met 'n pedofiel getrou wat hul kinders mishandel het. Toe sy hiervan uitvind, het sy geskei, maar die skade wat sy gely het, het in haar gedagtes as 'n persoonlike verlies gebly. Agt jaar na die egskeiding het sy siek geword.

Kom ons plaas onself in hierdie vrou se skoene. Sy is verskeie kere groot onreg aangedoen. Dit het in haar vroeë kinderjare begin. Kan diegene wat haar onreg aangedoen het, vir hul skuld versoening doen? Nee, die onreg wat sy ervaar het, kan nie ongedaan gemaak word nie. Maar, haar sin vir geregtigheid eis dit. Sy kan nie die begeerte na geregtigheid stop nie. Dus vernietig sy haarself deur haar onvermoë om haar sin vir geregtigheid te bevredig.

Ongeag wat die inhoud van 'n gedagte mag wees, alle gedagtes spruit voort uit óf die waarheid óf 'n leuen oor jouself. Daar is niks tussenin nie, nie eers 'n neutrale area nie. Dit is altyd net een leuen oor onself wat die werklike probleem verteenwoordig. Aangesien dit alles in 'n vinnige volgorde in die onderbewussyn gebeur, moet ons bewustelik ons manier van dink oor verliesgebeure bevraagteken.

Daarom, kom ons kyk na die fundamentele verskille tussen die twee identiteite, "Ek is God" en "Ek is 'n skepsel."

i Afhanklikheid

- As ek 'n god is, is ek geestelik onafhanklik omdat ek die vervaardiger is van die inligting wat ek nodig het.
- As ek 'n skepsel is, dan is my verstand 'n kanaal, en ek is geestelik afhanklik, outomaties van my Skepper.

i Eienaarskap

- As ek 'n god is, behoort alles aan my.
- As 'n skepsel kan niks egter aan my behoort nie.

i Outonomie

- As ek 'n god is, doen ek alles uit en vanuit myself.
- As 'n skepsel kan ek niks uit myself doen nie. Ek gee slegs deur wat ek voorheen geneem het.

i Oriënteringspunt

- As ek 'n god is, draai alles om my.
- As ek 'n skepsel is, draai niks om my nie.

Die eindresultaat van die denkproses is altyd die klassifikasie van wins of verlies. Persoonlike verlies is egter onaanvaarbaar. Daarom bly die vraag: Bestaan persoonlike verlies werklik, of is dit 'n illusie? Gebaseer op die vernietigende effek op die liggaam van die persoon wat hierdie gedagte aan verlies dink, die hopeloosheid van ons gees en in lyn met die wet van die natuur, moet persoonlike verlies geopenbaar en verstaan word as misleiding deur die gees.

Wie is te nagekom?

DIE WAARHEID SKEPSEL ▶ GEESTELIK AFHANKLIK ▶ NIKS BEHOORT AAN MY NIE ▶ EK <u>DOEN</u> NIKS <u>VANUIT</u> MY EIE KRAAG NIE ▶ NIKS DRAAI OM MY NIE SKEPPER LY DIE <u>VERLIES</u> EK HET GEEN SKADE <u>GELY</u> NIE EK IS <u>NIE 'N SLAGOFFER</u> NIE	IDENTITEIT VERLIES VAN LEWENSMAAT VERLIES VAN VRIENDE VERLIES VAN OUERS VERLIES VAN KINDERS VERLIES DEUR SEKSUELE GEWELD <u>VERSKEIE SOORTE VERLIES</u> WIE LY DIE <u>VERLIES</u>?	DIE LEUEN EK IS GOD ▶ GEESTELIK ONAFHANKLIK ▶ ALLES BEHOORT AAN MY ▶ EK KAN ALLES <u>DOEN</u> <u>VANUIT</u> MY EIE KRAAG ▶ ALLES DRAAI OM MY EK BELEEF DIE <u>VERLIES</u> DIE <u>VERLIES</u> IS PERSOONLIK EK IS 'N <u>SLAGOFFER</u>
--	---	---

As iemand nie die onreg wat hulle vanuit die perspektief van 'n skepsel ervaar het, kan verwerk nie, bly hulle lewenslank daarin vasgevang en moet hulle siekte en fisiese pyn verduur. Ek het met mense gepraat wat na 40, 50 of 60 jaar steeds hul hele lewe lank ly as gevolg van iets verskrikliks wat in hul kinderjare gebeur het. Ons het geen keuse nie. Ons moet alles wat ons ervaar, bereken en evalueer. Ons moet dit deurdink, en ons kan nie die daaropvolgende denke vermy, blokkeer of weglaat nie. Daar is egter vryheid van denke wanneer ek weet vanuit watter perspektief ek dit dink. Enigiemand wat die perspektief van die skepsel aanneem, wat die waarheid oor onself is, word vry en, afhange van die erns van die siekte, ook genees.

13. 'n Kykie na die Natuur – Die Rol van Kieme in Siekte

Ek sien gereeld oorinfeksies by my pasiënte. Daar is 'n bakterie wat in baie ontsteekte ore voorkom. Hierdie bakterie vermeerder omdat uitermatige granulasieweefsel (of trotse vlees sonder vel) op die wond in die oordrom of in die oorkanaal groei. Die rede hiervoor is dat die bakterie bly floreer en vermeerder solank as wat die nodige voedingstowwe daar is.

Waar moet behandeling begin? Moet ons die kiem beveg of die inflammasie behandel? In die mediese beroep volg ons beide benaderings. Gewoonlik word 'n antibiotika met kortikosteroïede gekombineer om die kiem en inflammasie gelyktydig te verminder. As die oorsaak van die inflammasie egter nie aangespreek word nie, werk hierdie medikasie slegs tydelik en soms glad nie. Ek het dit in vele gevalle waargeneem.

Geval 12

'n Pasiënt in sy 60's het behandeling gekry vir ernstige inflammasie van sy regter oordrom. Ek het die gewone medikasie gebruik om die inflammasie te stop. Tog het die inflammasie net vererger en nie met die behandeling verbeter nie. Ek het dus met die man oor sy lewensomstandighede gepraat. Hy was in 'n ernstige konflik situasie gewikkel wat eers oor drie weke in die hof aangehoor sou word. Niks het hom gehelp totdat die hofverhoor verby was nie. Toe, met die behandeling, het die inflammasie verdwyn, en die kiem het opgehou vermeerder (kieme kan nie doodgemaak word nie, net verminder word; hulle bly altyd in 'n onaktiewe vorm teenwoordig). Wat het die pasiënt gesond gemaak, die behandeling of die verandering in sy denke?

Bakterieë kan slegs iets produseer as hulle kos het – en die liggaam moet hulle van hierdie kos voorsien. Daarom is bakterieë 'n gevolg van inflammasie en nie die oorsaak daarvan nie. 'n Bakteriële infeksie kan ook skade veroorsaak deur die gifstowwe wat dit produseer, maar altyd

as 'n sekondêre faktor en nie as 'n veroorsakende faktor nie.

Gevolglik word patologiese kiemgroei altyd voorafgegaan deur inflammasie in die liggaam, beide in bakterieë en swamme. Daarom kan ek 'n antibiotika gebruik as die kiem skadelik vir die liggaam is deur die gifstowwe wat dit produseer. Helaas, dit genees nie die inflammasie nie, want dit spreek nie die oorsaak aan nie. Ek moet aan die pasiënt verduidelik waar hul siekte vandaan kom. Sodra die inflammasie bedaar, verdwyn die kiem se aktiwiteit ook.

Kieme kan slegs groei waar die liggaam hulle die ruimte en voedsel toelaat. Kieme kan te eniger tyd geaktiveer word. Slegs die gasheer bepaal wanneer die kiem voedsel toelaat en wanneer nie. Slegs op hierdie manier word 'n virus deur die liggaam geproduseer en as 'n inflammatoriese faktor gebruik.

Geval 13

'n Pasiënt, ongeveer 60 jaar oud, het na die praktyk gekom met eensydige gordelroos aan die regterkant. Met gordelroos vorm blase in die vel langs die senuwee. Voordat hierdie blase verskyn, voel jy pyn vir ongeveer drie dae sonder om enigiets te sien. Wanneer die blase verskyn, kan jy verklaar: Dis 'n virus. Waar kom hierdie virus vandaan? Wie produseer dit? Hoekom, en hoekom net in hierdie deel van die liggaam? Wie beheer die ligging daarvan?

Ek het met die pasiënt gepraat oor die twee kante van die liggaam, die onderling gekoppelde hemisfere van die brein, en die erfenis van vader en moeder. Waar daar ontevredenheid en konflik in die verhouding is, manifesteer die siekte ook. Dikwels is dit moeilik vir pasiënte om te verstaan wanneer ek aan hulle verduidelik dat die siekte uit hul gedagtes voortspruit. Terloops, stres is ook bekend as 'n sneller vir gordelroos in konvensionele medisyne.

Uit my konsultasies weet ek dat die kant van die liggaam met die dominante hand die kant van die liggaam is wat beïnvloed word deur die verhouding met die moeder of lewensmaat. Ek het dus aan die vrou verduidelik dat haar siekte veroorsaak is deur denke in die linker breinhemisfeer en dat dit beslis iets negatiefs was.

Dit moes 'n persoonlike verlies gewees het, iets waarmee sy nie saamgestem het nie, wat die skade aan haar liggaam veroorsaak het. Die liggaam kan nie lieg nie.

Sy het gepraat oor die vakansie wat sy pas gehad het, alles was wonderlik, daar was geen argumente nie. Haar moeder is vyf jaar gelede oorlede. Toe ek oor die datum van haar dood vra, het dit ooreengestem met haar vakansie datums, en die eerste blase het die dag daarna verskyn. Die pasiënt het toe verduidelik dat sy haar moeder onthou het en oor haar getreur het terwyl sy op vakansie was.

Rou is 'n pynlike en gevaarlike gedagte, want dit maak jou siek. Rou bewys dat jy steeds iets van die ander persoon wil hê. Alhoewel daardie persoon oorlede is en nie meer hier is nie. As jy bloot aan die oorledene sou dink sonder om dit as 'n groot verlies te ervaar, sou die liggaam nie 'n virus op bevel van jou gedagtes produseer nie. In werklikheid voel almal egter bo alles jammer vir hulself omdat hulle nie meer hul ma of 'n ander persoon het nie. Dit is hoekom mense sleg voel en hulself as slagoffers sien by die dood van hul geliefdes. Met hierdie soort denke kan jy nie die gebeurtenis behoorlik verwerk nie, en dit veroorsaak siekte. Jou “valse” denke as die werklike oorsaak maak die betrokkenheid van mikroörganismes irrelevant. Dit speel wel 'n rol in behandeling, maar nie in die uitskakeling van die oorsaak nie.

Daar is fundamentele verhoudings in die natuur wat nie verander kan word nie. Volgens hierdie teorie beheer 'n makro-organisme sonder uitsondering altyd 'n mikro-organisme. Die teenoorgestelde word egter geleer. Daarom moet die natuur, met sy voor-die-hand-liggende prosesse, as die standaard geneem word, nie die stellings van sogenaamde kenners nie. Kieme wat floreer op verrotting, is byvoorbeeld altyd en oral teenwoordig. Blykbaar hang dit nie van die kieme af wanneer 'n appel vrot nie – terwyl dit nog aan die boom is of na die oes nie – en die kieme kan dit dan "verteer".

Hoër organismes beheer altyd laer lewensvorme. As dit anders was, sou daar glad nie hoër organismes kon wees nie, en dus ook geen mense nie. Ons het meer kieme in ons ingewande en op ons vel as selle in ons hele liggaam. Gegewe hul aantal, behoort hulle ons maklik te kan "verslind". Hulle kan egter natuurlik nie, en doen dit nie, want hulle leef langs ons.

Opsommend: Kieme, of dit nou virusse, bakterieë of swamme is, kan nie die werklike oorsaak van ons siektes wees nie. Die gees, wat superieur is aan materie, beheer die liggaam, insluitend die invloed van kieme. Daarom is dit van kardinale belang dat ons 'n presiese begrip het van die struktuur en funksie van mense, sowel as hul behoeftes.

.

14. Die Mens se Afhanklikheid van 'n Bron van Liefde

As gevolg van die denkfout in die menslike verstand – dat hy 'n god is – sien hy homself as 'n geestelik onafhanklike wese. Daarom is dit nie maklik om sy afhanklikheid te verduidelik aan 'n persoon wat glo dat hy onafhanklik is van 'n bron van liefde (ook in die sin van 'n bron van inligting) nie. Nietemin kan niemand ontken dat elke menslike proses begin met die absorpsie van inligting nie. Ongeag hoe dit hom bereik, hetsy deur sig, gehoor, reuk, smaak of aanraking, die inligting moet deur 'n evalueringsproses gaan voordat dit geabsorbeer word. Ons het reeds 'n oorsig gesien van hoe dit werk. Nou wil ons hierdie proses in meer besonderhede beskryf.

'n Seuntjie in Kanada het ná my lesing oor die menslike verstand vir sy moeder gesê: *"Moeder, weet jy dat jy nie nou my verstand kan dwing om die klavieroefeninge te doen nie?"* Kinders is fantastiese wesens. Hulle verstaan die verbande dikwels intuïtief baie goed. Hy weet dat sy moeder hom nie kan dwing nie, maar hoekom doen die seun steeds sy klavieroefeninge wanneer sy moeder daarop aandring? Omdat sy gees van sy moeder afhanklik is. 'n Gees tree altyd op sy eie op, maar nooit onafhanklik nie. Dit moet sy geestelike behoeftes vanuit 'n bron bevredig. Aangesien die seun dit saam met sy moeder doen, gehoorsaam hy, selfs al wil hy nie noodwendig nie.

Verdere bewyse van die gees se afhanklikheid is die feit dat dit, deur beloning of die dreigement van straf, iets kan doen wat dit normaalweg nie op sy eie sou doen nie. Ek neem dit dikwels in my praktyk waar. Die kind sit daar en wil nie sy mond oopmaak nie, al smeeke die moeder: *"Asseblief, asseblief, maak jou mond oop!"* Gewoonlik klem die kind sy mond nog meer toe. As die moeder dan belowe om die kind se gunsteling roomys daarna te koop, gaan die mond oop omdat die kind se gees met die beloning saamstem.

Op 'n stadium kan die kind se gees egter nie meer tevrede wees met wat die moeder kan bied nie, en dan het beloftes of dreigemente geen effek meer nie. Die kind doen dan wat hy/sy wil, ongeag die moeder.

Ons het reeds drie belangrike dinge oor die gees ontdek:

- 'n Gees is 'n geslote stelsel en kan nie van buite beheer word nie. 'n Gees kan van buite af beïnvloed word, maar slegs die gees bepaal of hy hierdie invloed wil aanvaar of nie.
- 'n Gees kan homself slegs beheer, en doen dit van binne.
- 'n Gees is altyd aktief, wat beteken dat passiwiteit nie in die gees bestaan nie.

Omdat die gees behoeftes het wat vervul moet word, moet die inligting wat van buite af aangebied word, ooreenstem met sy behoeftes, wat beteken dat die inligting as waar geëvalueer moet word as dit aanvaar moet word. Die gees kan slegs waarheid aanvaar, of iets aanvaar wat dit glo die waarheid is. Daarom moet dit elke stukkie inligting verifieer voordat dit aanvaar word.

Hoe en waarmee verifieer die gees inligting om te bepaal of dit waar is en aan sy behoeftes voldoen? Om die inligting te evalueer is 'n maatstaf nodig waarteen die standaard opgeweeg kan word. Hierdie standaard kan objektief wees, wat absoluut en seker beteken, of dit kan subjektief en dus onseker wees. In beide gevalle speel die maatstaf wat gebruik word, 'n deurslaggewende rol. Ons het reeds die verskille tussen objektiewe en subjektiewe standaarde in Hoofstuk 2 ondersoek.

As die evaluering toon dat die inligting waar is, word dit geglo. Dit skep 'n verband tussen geloof en aanvaarding. Aangesien geen inligting opsigself ontstaan nie, vertrou die gees gelyktydig die bron van die inligting. Vir 'n gees – wat altyd as 'n persoon verstaan moet word – om te kan vertrou, moet die bron waaruit dit ontvang ook 'n gees hê. Daarom kan slegs ander mense – of diere – in ag geneem word. Liefde kan nie uit 'n boom of 'n chemiese element getrek word nie. Jy glo die inligting; jy vertrou die persoon. As 'n kenner oor 'n onderwerp praat en jy met hulle saamstem, dan vertrou jy daardie kenner en glo jy die inligting. Of dit in individuele gevalle wys is om dit te aanvaar, is 'n ander vraag.

Sodra inligting geabsorbeer is, volg die verdere prosesse in 'n vinnige en ordelike volgorde. Die gees se besluit veroorsaak 'n elektriese stroom in die serebrale korteks, wat presies op die liggaam gerig word.

Die liggaam moet dienoooreenkomstig reageer. Natuurlik moet daar ook besluite geneem word oor hoeveel en watter soort kos om te verbruik, ens. Die gees moet die behoeftes van die liggaam vervul. As die gees nie daarin slaag om dit te doen nie en besluit om fisiese behoeftes opsy te skuif, sal die liggaam in die afsienbare toekoms sterf.

Slegs wanneer die siel van ons uitgaan vervul die mens die doel van sy skepping. As mens in die korrekte identiteit sou leef, sou hy 'n vrye wese wees. Alhoewel hy afhanklik sou bly, sou hy kon vry wees. Helaas, waar die gees, die identiteit binnedring kom die leuen: "Ek is God" navore. Hierdie leuen vergesel ons dwarsdeur ons lewens tensy ons dit ontdek, erken en verander. Hierdie leuen oor onself oortuig ons dat ons self die bron van liefde is. Gevolglik word die band met die ware Bron van liefde vernietig en kan ons kan nie meer toegang daartoe verkry nie. Die wet van afhanklikheid vervaag en skuif op die agtergrond in ons siening dat onself die bron is. Die wet van afhanlikheid is natuurlik steeds vantoepassing. Vanuit die leuen dink ons dat ons skynnaar geen bron vir ons gees nodig het nie en in daardie opsig van niks kan leef nie. Dit is die groot misleiding waarmee elke mens gebore word.

Maar die menslike lewe bewys duidelik dat ons nie onafhanklik kan wees nie. Omdat ons in 'n kanaal is, is ons by die ingang altyd afhanklik van 'n bron. By die uitgang is die mens egter onafhanklik. Wat ek doen met die liefde wat ek ontvang het, is vir myself om te besluit. Wanneer ek uit liefde optree kan ek nie iets verkeerd doen nie. Wanneer ek my versadig het, is ek vry om te kies wat ek doen met die energie wat ek geabsorbeer het. Tog het ek nie die vryheid om te eet wat ek wil nie. As ek iets eet wat my nie energie kan gee nie, dan is dit nutteloos. Dit is nie ons keuse wat ons moet kry nie. Hierdie vrae is nie binne die besluit of vrye wil van enige skepsel nie. Ons behoeftes is almal vas. Ons vryheid is om te besluit wat ons doen met die middele wat ons geabsorbeer het om ons behoeftes te vervul.

Hoeveel dinge kan jy uit liefde doen? Oneindig baie. 'n Mens het baie meer moontlikhede as 'n dooie rekenaar, wat reeds 'n hoogs gedifferensieerde uitset van elektrisiteit het en sy programme kan produseer. Dit wat die mens kan gee is baie meer juis omdat ons vry is.

Die belangrikste insig wat ons moet verkry, is die antwoord op die vraag: "Wie is ek?" Sonder keuse of verantwoordelikheid is ek van geboorte af vasgevang in 'n waan. Ek glo onbewustelik dat ek iemand is wat ek nie kan wees nie. Ons moet eers bewus word van hierdie valse identiteit sodat verandering kan plaasvind en ons die leuen kan ontsnap.

Ek, vir een, is moeg om 'n leuen te glo wat my net mislei en my lewe moeilik maak. Die eintlike probleem is nie my medemens of my omgewing nie. Daar is beslis omstandighede wat nie reg is nie. Maar ek kan slegs werklik iets vir diegene rondom my doen as ek 'n kanaal is, nie meer enigiets vir myself nastreef nie, en in waarheid leef. Wanneer daar vrede in die hart is, sal konflik of vernietiging nie plaasvind nie. Hierdie toestand kan egter nooit met wette of maatreëls bereik word nie. Die probleem van die mensdom juis binnein homself.

Wanneer ek innerlik verander en terugkeer na die waarheid en die wet van die natuur, doen ek goeie dinge rondom my. Andersins moet ek my familie en medemens dwing om goeie dinge te doen, want dit is vir my "goed". Daarom moet ons dit weer sê: iets in ons moet verander. Dan kan ons uitgaan en sê wat ons dink en wat is reg. Dit is hoe ons 'n positiewe invloed kan wees. Selfs al word ons positiewe invloed nie deur ander aangeneem nie, het ons ten minste die doel van ons skepping vervul.

Soos beskryf, is daar slegs twee identiteite: Skepper of skepsel. Die Skepper is 'n selfbestaande en geslote stelsel. Terselfdertyd is die Skepper onafhanklik en die Bron van sy skepping. Ek hou daarvan om die Skepper simbolies met 'n siklus voor te stel. Elke skepsel, insluitend mense, is onderworpe aan die wet van neem om te gee. Dus is die skepsel 'n kanaal, 'n oop stelsel, en afhanklik. Wat was eerste?¹³ Dit is duidelik dat die Skepper slegs die oorsaak kan wees en die skepsel slegs die gevolg.

¹³ Jy is waarskynlik vertrouwd met die bekende vraag: Wat was eerste, die hoender of die eier? Hierdie vraag is nie onbelangrik nie. Die antwoord kan net wees: die hoender en die haan was voor die eier – geskep deur God. Terwyl hene eiers kan lê selfs sonder 'n haan, sal geen kuiken ooit daaruit uitbroei nie. Die voorwaardes waaraan voldoen moet word vir lewe om voort te plant, is veelsydig en nie eendimensioneel nie.

"Liefde" is hier al verskeie kere gebruik as 'n term vir die totaliteit van geestelike behoeftes. Hoe kan liefde gedefinieer word?

Liefde is immers die middel wat mense eerstens nodig het om te funksioneer. Liefde is natuurlik iets subjektiefs, en elke persoon moet die vraag oor liefde vir hom of haarself beantwoord. Terselfdertyd antwoord elke persoon uiteindelik tog positief op die vraag of hulle wel liefde nodig het. Is daar dan 'n keuse tussen die liefde wat ons nodig het en die behoefte aan liefde? Nee. Ons gees funksioneer slegs vanuit liefde. Liefde omvat alle geestelike behoeftes soos vryheid, geregtigheid, harmonie, erkenning, sekuriteit en vele meer. Al hierdie dinge is 'n onveranderlike behoefte vir ons. Dis hoe ons gemaak is.

As iemand wat 'n besondere behoefte aan harmonie het, streef ek daarna om almal tevrede te stel. Ek voel gemaklik in 'n omgewing waar almal "gaaf teenoor mekaar" is. Wat gebeur met my behoefte aan harmonie wanneer dinge anders verloop? My ouers het geskei toe ek 8 jaar oud was. 'n Week later het ek hepatitis B, 'n virusinfeksie, opgedoen. Kan jy raai wat dit veroorsaak het? Niemand behoort te twyfel dat die skeiding van ouers skade aan hulle kinders veroorsaak nie, maar hoe veroorsaak dit dat 'n virus die lewer binnedring? Waarom gebeur so iets? Waarom is daar 'n fisiese effek, as daar 'n probleem op 'n geestelike vlak is? Dis omdat 'n kind afhanklik is van hul ouers se liefde.

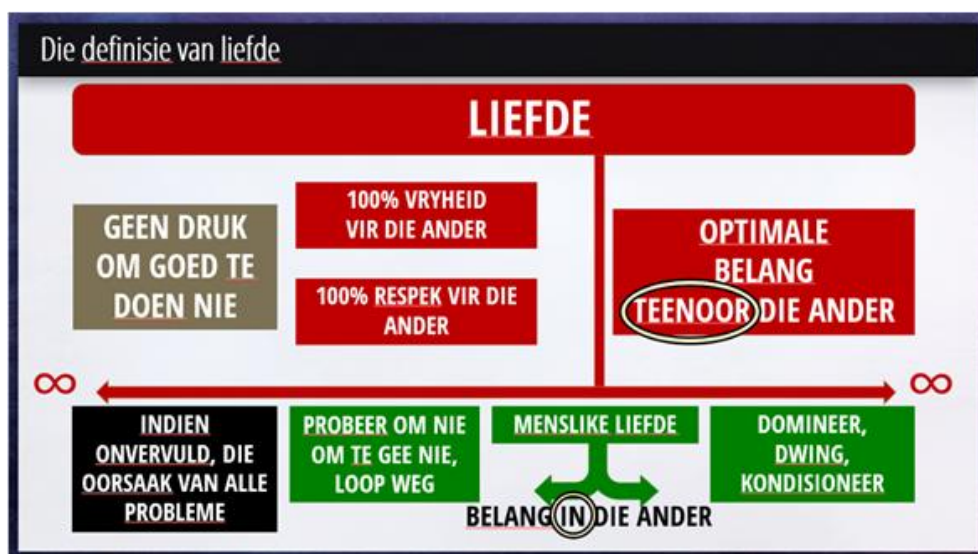
Het ek destyds gekies om siek te word? Ek kon nie my familie kies of nie kies nie. Op 8 het ek reeds aan my eie gesinsbeplanning gedink en gedroom om te trou. Meisies het altyd my aandag gehad. Ek het harmonie en liefde in hulle gesoek. Trouens, ek het vroeg getrou omdat ek my harmonie moes vind. Elke man het sy eie idee van die vrou wat hy wil hê, alhoewel ons idees nie altyd met die realiteit ooreenstem nie.

Die feit dat ons harmonie en geregtigheid nodig het, ens., is nie 'n keuse nie. Dit word in ons gees bepaal. Óf ons vervul hierdie behoeftes óf ons word ongelukkig en siek. Ek het 'n definisie van liefde gevind gebaseer op die liggaam. Met 'n "gebrek aan liefde" word die liggaam siek. Watter effek het liefde op die liggaam? Die tipe liefde wat ek definieer, beteken dat die liggaam nie meer siek kan word nie. Wanneer die gees hierdie liefde neem en dit beoefen, verseker die bringolwe dat die liggaam optimaal funksioneer.

Want nie net word die behoefte aan liefde bepaal nie, maar ook die effek van die elektriese stroom waarmee die gees – in die beeld van die pianis – die klawers druk, sodat die hele liggaam behoorlik beheer word. Mense kan nie kies wat hulle nodig het nie. Die keuse lê slegs in die besluit hoe hulle gebruik wat hulle voorheen geneem het.

So, wat is liefde? My definisie kombineer die twee dimensies van ander se belang en vryheid. Beide het as sodanig geen beperking nie, dus is hulle oneindig. Wanneer ons liefde in hierdie vorm beoefen, dan is ons vrye wesens, want ons kan niemand skade aandoen nie. Liefde is die oplossing vir alle menslike probleme. Liefde stel die belang van 'n ander persoon eerste. Waarom is hierdie belang van ander belangrik vir liefde?

Liefde moet die maksimum belang in 'n ander persoon hê. Menslike liefde is ook in staat om groot belangstelling in die ander te toon. Dit is egter belangstelling in die ander, nie vir die ander nie. Elke moeder is lief vir haar kind. Maar wil sy iets van haar kind hê, of wil sy niks hê nie? Ons weet dat moeders hul lewens vir hul kinders sou gee omdat hulle aan hulle geheg is. Wanneer kinders egter nie doen wat van hulle verwag word nie, sal 'n moeder moet optree. Die oorgrote meerderheid van my pasiënte sê hulle het 'n dominante moeder of het een gehad. Moeders is in staat om kinders te dwing en te kondisioneer, maar niemand hou daarvan om gekondisioneer te word nie.

'n Persoon kan natuurlik 'n geweldige belang in 'n ander persoon hê – hulle het hulle immers nodig vir hul liefde. Gevolglik kan hulle die ander persoon nie laat gaan nie. Liefde is slegs ware liefde wanneer die belang van die ander persoon eerste gestel word en dit nie gaan oor net 'n belang in die persoon is nie. Dit is slegs moontlik wanneer jy in liefde die ander persoon 100% vryheid gee en hulle 100% respekteer.

Sou dit lekker wees om saam met iemand te leef wat sulke liefde beoefen? Iemand wat bereid is om hul lewe vir my te gee, maar my volkome vryheid gee om te doen wat ek wil? Dit sou 'n perfekte verhouding wees. Wat dink jy is moeiliker: om die belang van 'n ander eerste te stel of om volkome vryheid te gee? Wanneer menslike liefde nie meer dwing en kondisioneer nie, probeer dit onverskillig wees en draai dit na buite. Innerlik bly die begeerte om die ander persoon te oorheers egter gewoonlik voortduur. In ware liefde, aan die ander kant, bestaan daar nie dwang om goed te doen nie.

Waarom moet mense eintlik ander mense dwing om goed te doen? Gaan dit werklik oor die veiligheid of welstand van ander, of gaan dit eintlik oor 'n mens se eie doel of beskermingsdrang? 'n Regulasie of reël word dikwels geregverdig deur die individu se verantwoordelikheid teenoor die gemeenskap en liefde vir sy medemens. Maar die definisie van liefde wys: Enigiemand wat dwang en geweld gebruik, staan buite die waarheid. Ware liefde het nie aansporing nodig vir enige gedrag nie en dit kondisioneer niemand nie. Kondisionering is manipulasie.

Met my pasiënte het ek deurgaans waargeneem dat al hul probleme en siektes voortspruit uit hul onvermoë om vryheid te gee. Dit is in elk geval ook so dat die oorgrote meerderheid mense nie vryheid kan gee as dinge nie volgens hul verwagtinge gaan nie.

Ek is nou al amper 40 jaar getroud en ek oefen steeds om my vrou haar vryheid toe te laat. As ek ander volkome vryheid gee, hoeveel vryheid het ek self? Volkome vryheid. As ek vryheid ontken en byvoorbeeld ander probeer beheer, word ek siek en ervaar pyn.

Liefde maak ons heeltemal vry as ons dit korrek beoefen. Jy ontvang vryheid wanneer jy vryheid gee.

As jy dit nie kan gee nie, het jy self geen vryheid nie, omdat jy afhanklik is van die persoon aan wie jy nie vryheid wil gee nie vir wie jy lief is. As iemand op die regte manier liefhet sal jy altyd onafhanklik wees van daardie persoon. Dit is die voorwaarde. As jy op 'n menslike manier liefhet, sal jy nie toelaat dat 'n ander persoon iets verkeerd doen nie, bv. as hulle geld mors? Die toets of liefde ware liefde is, spruit uit die vraag na vryheid. Waar vryheid ontbreek, is daar afhanklikheid van die ander persoon, want ek wil natuurlik iets van hulle hê.

'n Liefde wat die maksimum belang en gelyktydige vryheid aan die ander persoon bewys, vertoon onafhanklikheid vir die persoon wat sulke liefde skep en gee, maar slegs Een persoon is werklik onafhanklik: God, die Skepper.

Omdat God alleen onafhanklik is, kan Hy Sy liefde sonder perke aan elke skepsel beskikbaar stel. Almal kan dit uitoefen deur eers liefde te ontvang en dit dan deur te gee. Mense is vry om te besluit waar hulle hul liefde gee – maar die gebruik daarvan is nietemin 'n voorwaarde van hul eie lewe.

Eet jy vrywillig, of word jy gedwing? Ek geniet dit om te eet, en ek vermoed die meeste mense ook. Normaalweg dink jy nie: "Ag, wat 'n jammerte, ek moet weer eet nie." Liefde is ook iets wat ek gewilliglik moet neem en in die praktyk moet utoeleef, want ek is 'n skepsel. Liefde is ook die element wat my krag gee vir my hele lewe.

Ek kan hierdie soort liefde slegs op een plek vind – in God, die Skepper.

Wat ook al ons siening van God is, daar kan slegs een God wees – een Bron van liefde. Met meer as een bron sou die fundamentele wet van die heelal nie meer van toepassing wees nie. God is slegs een, en aangesien Hy Gees is, is Hy noodwendig 'n persoon.

15. Oorerwing en Opvoeding - Waarvan is ons Kinders Afhanlik?

Deur talle kinders te ondersoek en te beraad, het ek baie dinge geleer. Waarom het kinders 'n loopneus? Waarom kry hulle senuweetrekkings?

Geval 14

'n Gesin het na my toe gekom met hul 10-jarige dogter omdat sy haar keel al vir vier jaar lank baie merkbaar skoongemaak het. Nóg die verwydering van poliepe, nóg sielkundige berading, nóg alternatiewe behandelings het gehelp. Die kind was nou in graad drie en het elke twee tot drie minute haar keel skoongemaak. Haar klasmaats het die hele tyd daarvoor vir haar gelag.

In die geval van senuttrekkings is die oorsaak 'n spesifieke gebrek aan liefde, naamlik die gebrek aan sekuriteit. 'n Kind het 100% sekuriteit nodig. Waar kry die kind daardie sekuriteit? Van die ouers. Na 'n intensiewe gesprek met die ouers het die hoes drie dae later verdwyn. Hoe was dit moontlik? Dit is omdat ons siektes niks meer as 'n teken van iets is nie. Toe die kind se verstand besef het dat dit die sein dat dit sekuriteit kortkom, ontvang het en die verstand hierdie probleem as opgelos beskou het, kon dit die keel skoonmaak keer, en die probleem was opgelos.

Hoe werk 'n kind? Eerstens, 'n bietjie oor sy vorming: Die kind ontwikkel uit twee kiemselle. Een kom van die moeder en die ander van die vader. Hierdie selle ontmoet in 'n holte, die fallopiese buis. Streng gesproke gebeur dit nie in die moeder se liggaam nie, maar daarop. Die twee kiemselle, elk met 'n halwe stel chromosome, versmelt. Omdat selle niks op hul eie kan doen nie, moet hulle ook aan 'n gees gekoppel wees, wat egter nie gesien kan word nie. Die kind ontwikkel half uit die moeder se genetiese inligting en half uit die vader s'n. Dit geld op 'n fisiese vlak vir die selle en op 'n geestelike vlak vir die kind se gees. Die kind se verstand word half uit die vader se gees en half uit die moeder se gees gevorm.

Die saamgesmelde sel begin groei, begin verdeel en beweeg in die baarmoeder in. Wie heg dan aan wie vas? Volgens die natuurwet is dit altyd die een wat iets nodig het wat aan iemand anders vasklou. Gevolglik is dit die ontwikkelende kind wat met die moeder bind. Deur die naelstring en plasenta, wat deel van die kind se liggaam is, heg die kind homself aan die moeder se baarmoeder om homself te voed, dit wil sê om te neem. Die fisiese naelstring hou verband met chemie, met voeding. Die kind is 100% afhanklik van die moeder se liggaam. Het dit 'n keuse om sy liggaam te kies? Nee, natuurlik nie. Wat van die moeder? Is die moeder onafhanklik, of moet sy ook van êrens af neem? Die moeder se bron van behoeftes is die natuur. Die moeder eet wat die natuur voorsien, en die kind neem van die moeder. As die moeder alkohol drink, word die kind ook dronk. Aangesien die moeder die kind se enigste moontlike bron van voeding is, moet sy versigtig wees om niks in te neem wat haar kind kan benadeel nie.

Wat van die kind se geestelike band? 'n Band is net so noodsaaklik op 'n geestelike vlak as op 'n fisiese vlak. Van die oomblik van bevrugting bind die kind se gees homself aan die moeder se gees, selfs voordat die embryo die baarmoeder binnedring. Die kind se gees het geen keuse nie. Dit moet neem, en daarom moet dit vertrou. Slegs op hierdie manier kan die kind se gees teruggee. Die gees moet die elektriese stroom wat die embryo nodig het om te lewe en te groei, inisieer en beheer. Die kind se gees neem van die moeder se gees via 'n soort geestelike naelstring en bou die liggaam in die eerste drie maande. Na hierdie ontwikkelingsfase groei die kind nog lank, maar verander nie meer struktureel nie.

Die gees beheer alle prosesse van die kind se ontwikkeling en groei. As die moeder oormatige stres ervaar – in die vorm van vasgekeerde (gevangene) gedagtes – slaag die kind se gees nie daarin om die liggaam volledig korrek saam te stel nie. Individuele liggaamsdele of vaskulêre verbindings kan dan ontbreek. Daarom moet die verwagterende moeder nie net weet wat om behoorlik te eet en te drink nie, maar ook hoe en wat sy moet dink. Wie beheer die moeder se gedagtes? Is daar ook 'n bron van behoeftes vir haar waaruit sy put? Natuurlik moet sy ook iemand vertrou. Vertrou sy haar man of haar eie ouers?

Die meeste mense bly hul hele lewe lank aan hul moeders gebonde. 'n Bejaarde pasiënt het met groot woede vir my gesê: "My man is nou 70 jaar oud, sy moeder is oor die 90, en hy luister steeds na haar!" As gevolg van hul voortgesette band, sê baie sterwende mense in hul laaste oomblikke dat hulle nou na hul moeder gaan.

Wat gebeur met die kind in die baarmoeder? Na nege maande word die kind gebore. Van daardie punt af raak dit geheg aan bykomende bronne van behoefte. Borsvoeding neem sy tyd, en daarna voed die kind minder of glad nie meer uit die moeder se liggaam nie. Oor die algemeen moet die bron altyd groter wees as die persoon wat iets nodig het. Solank die moeder se liggaam groot genoeg is om die kind ten volle te voed, is die moeder voldoende. Na nege maande in die baarmoeder is dit egter nie meer die geval nie. Van geboorte af haal die kind self asem. Watter afhanklikheid bestaan op die geestelike vlak?

Waarom het die meisie in geval 14 senuweeagtige keelskoonmaak gehad? Lê dit wat ontketen word in die kind of die moeder? Die kind het geen keuse nie. Deur die senutrekking druk die kind 'n geestelike tekort uit. Dit is geestelik aan die moeder gebind en neem van haar. Hierdie band kan eksperimenteel bewys word. Alhoewel die gees nie gesien kan word nie, kan die elektriese stroom wat dit veroorsaak, gemeet word.¹⁴ As jy die bringolwe van moeder en kind gelyktydig meet, word die kind se afhanklikheid duidelik. Wanneer die moeder haar bringolwe verander, volg die kind binne 'n baie kort tydjie en verander ook syne/hare. Die verband tussen die moeder se bringolwe en dié van die kind kan oor 'n sekere afstand waargeneem word. As die afstand egter te groot word, word die geestelike naelstring in wese afgesny.

Hoe lank moet die kind sy geestelike naelstring aan sy moeder hou? Na geboorte is die kind natuurlik nie 'n volledig ontwikkelde mens nie. Die moeder se toestand is van kritieke belang vir sy ontwikkeling en gesondheid in sy vroeë jare. Daarom moet moeder en kind nie vir die eerste sewe jaar geskei word nie.

¹⁴ Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): In sync with your child: The potential of parent-child electroencephalography in developmental research. Wiley. Developmental Psychobiology, Special Issue, 1-16.

Dwarsdeur die dierewêreld – ten minste onder soogdiere – bly die moeder en haar baba diertjie vir 'n sekere tydperk bymekaar; by bere is dit byvoorbeeld drie jaar. Slegs irrasionele of onstabiele mense gee soms hul eie kinders na slegs weke weg, onbewus van die skade wat hulle aan die kind veroorsaak.

Op 'n geestelike vlak kan die voortydige skeiding van 'n kind van sy moeder vergelyk word met die uithaal van 'n vis uit die water. Baie siektes, selfs al verskyn hulle baie later, het hul oorsprong in die kinderjare. Ek kan dit uit talle waarnemings sê. My pasiënte se nood spruit dikwels uit hierdie vroeë fase van die lewe omdat hulle nie 'n kind se behoeftes verstaan het nie. Ek wil nie gewetenswroeging by moeders inboesem wat hiervan onbewus is of was nie. Nietemin wil ek dinge beskryf soos hulle werklik is, want dit is belangrik vir elke persoon om dit te ervaar.

Op 'n stadium, behoort die kind nie meer geestelik aan die moeder geheg te wees nie. Eendag moet die kind sy bron van behoeftes verander, want die moeder is nie meer 'n voldoende bron nie. Indien die moeder self nie verstaan dat haar man of ander mense nie die regte bron van behoeftes vir haar gees is nie, hoe kan dit haar kind verstaan?

Slegs wanneer die Skepper mense as die Bron van behoeftes vervang, sal geestelike behoeftes behoorlik vervul word. Ideaal gesproke behoort die kind teen die ouderdom van 12 geestelik aan God gebind te wees.

Geestelik behoort dit slegs van God te neem en nie meer geestelik afhanklik van sy moeder of ander mense te wees nie. As die kind van hierdie punt af heeltemal aan God gebonde was, sou dit geestelik heeltemal onafhanklik wees. Sou dit nie fantasies wees nie? Die moeder sou alles reg gedoen het en kon die kind vrylaat.

Tog, wanneer ons rondkyk, sien ons presies die teenoorgestelde. Die meeste moeders kan nie hul kinders loslaat nie. Moeders is dikwels baie "liefdevol". Wanneer 'n kind trou, sal sommige, indien moontlik, na 'n klein kamer langs die pasgetroudes se slaapkamer trek.

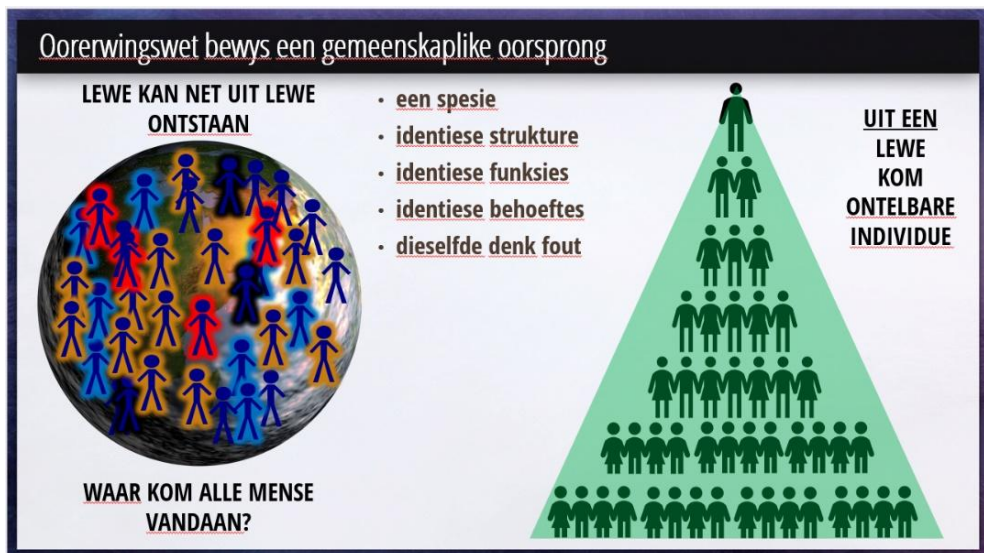
Fassinerend genoeg het ek ontdek dat uiteindelik almal dieselfde verhaal vertel, want alles wat ervaar word, lei terug na dieselfde oorsaak: 'n Valse identiteit. Dus tree die kind ook op volgens sy aangebore valse identiteit, "Ek is God." Dit bind nie net aan sy moeder nie, maar ook aan ander mense, soos sy vader, grootouers, broers en susters of vriende. Dit bind in alle verhoudings slegs vir een doel: om te ontvang. Dit absorbeer alles soos 'n spons. Terselfdertyd staan ons vas in die valse oortuiging dat ander mense ons moet liefhê.

Die kind eis sy liefde. Kinders het die reg om deur hul ouers liefgehê te word. Siektes ontstaan omdat hierdie behoefte nie bevredig word nie, of nie ten volle bevredig word nie. 'n Kind verwag die meeste liefde van hul moeder en vader, maar ook van hul ouma of ander versorgers. As 'n kind as 'n Christen grootword, word God dikwels ingesluit, van wie die kind ook liefde eis. Hierdie eis van ander is gebaseer op die oortuiging dat 'n mens jouself as God sien, die hoogste prioriteit. Terwyl ek na die lewensverhale van baie mense geluister het, het ek besef dat uiteindelik almal dieselfde dink en elke persoon hulself as superieur bo hul medemens beskou.

Een vraag bly: Waarom het ons almal dieselfde valse identiteit? Om hierdie vraag te verduidelik, wil ek die wet van oorerwing ondersoek. Alles wat ons is, word ongetwyfeld geërf. Waar kom "lewe" vandaan, en waar kom alle mense op Aarde vandaan? Nuwe lewe kan slegs uit bestaande lewe ontstaan. Aangesien ons lewe, kan ons slegs van iets lewend afstam. Dit geld natuurlik ook vir ons ouers, ons grootouers, ens. Waar kom alle mense vandaan? Ons is een spesie; ons het almal dieselfde struktuur.

Die funksies en basiese behoeftes van alle mense is identies. Daarbenewens deel ons die geestelike gemeenskaplikheid wat reeds beskryf is: Ons is almal onderhewig aan dieselfde denkfout van valse identiteit.

Vandag is daar meer as 8 miljard mense wat op Aarde woon. Waar vind ons die oorsprong as ons teruggaan na die geslagte?

16. 'n Nuwe Lewe - Die Enigste Oplossing vir die Mensdom se Probleem

Ons mense leef almal uit een lewe, al is ons verskillende individue. Daar is geen uitsonderings nie. Ons het almal 'n enkele oorsprong, en hierdie oorsprong lê in die skepping. Die oorerwingswet is ook by die skepping vasgestel. Die Bybel wys ons dat God 'n enkele individu in die begin geskep het: Adam. Die Bybel leer vir ons in Genesis 2 dat Eva uit Adam ontstaan het. God het 'n rib van Adam geneem en Eva daaruit gevorm. Eva moes haarself ook geestelik aan God bind. Soos Adam, het sy ook die regte identiteit as 'n skepsel gehad. Alle kinders wat in hierdie toestand uit Adam en Eva gebore is, sou Adam se lewe gehad het en kon dus ook onbepaald voortleef het. Adam was geestelik aan God gebind en het die regte identiteit besit: "Ek is 'n skepsel." Alle ander mense het uit Adam ontstaan. Volgens God se plan was mense bedoel om ewig te lewe en voort te plant, dit wil sê sonder tydsbeperking.

Dinge het egter anders uitgedraai deurdat Adam en Eva hulself mislei het deur te glo dat hulle hul identiteit kon verander en soos God kon word. Hierdie selfbedrog het gelei tot hul skeiding van God.

Omdat geestelike afhanklikheid egter ingebou is in die funksionering van die gees, het hulle onvermydelik geestelik afhanklik van mekaar geword. Hulle kon nie meer hul vertrou in God en sy onveranderlike wet plaas nie. Hulle kon nie meer God se Woord glo nie. Dus het hulle albei hul vertrou en geloof in mekaar geplaas. Deur selfbedrog sien mense hulself egter as geestelik onafhanklik. Hulle leef in 'n denkbeeldige borrel, glo dat hulle vrylik dink en sien nie dat al hul gedagtes uitsluitlik afhanklik is van wat ander sê of doen nie. Ek kon hierdie selfbedrog identifiseer deur fisiese siekte, want dit openbaar hierdie valse geestelike afhanklikheid.

Die liefde wat mense nodig het, kan slegs beneem word uit die Bron wat van die begin van die wêreld af vir hierdie doel bedoel was. Net soos God vooraf bepaal het waar ons ons suurstof kry – uit die lug, nie uit water nie – het Hy ook bepaal wat en waar ons uitsluitlik ons geestelike behoeftes kan bevredig. As ons probeer om diep asem te haal terwyl ons onder water is, sal die gevolg fataal wees. Dit is dieselfde met geestelike afhanklikheid: As ons ons liefde van mense kry, is dit soos om suurstof uit water te kry.

Om 'n persoon bewus te maak van hierdie verskriklike toestand van selfbedrog is baie moeilik, want in medisyne en wetenskap as geheel begryp ons nie die geestelike aspek van die ontwikkeling van siektes volkome nie.

Deur die selfbedrog te erken dat mense glo hulle is God, verstaan ons waar al die leringe wat God ontken, vandaan kom. Maar selfs diegene wat God nie direk ontken nie, weet nie hoekom hulle God nodig het nie. Ongelukkig is godsdienste nie 'n verwysing na die Skepper se liefde nie, maar bied dit eerder 'n beeld van 'n dominerende en diktatoriale God. Dus kan 'n mens sê dat uiteindelik alle mense in konflik met God is. Hulle kan Hom nie meer nader nie. Vir duisende jare het mense op baie verskillende maniere probeer om te vergoed vir die gebrek aan nabyheid aan God. Baie mense hoop om 'n oplossing vir hul probleme in godsdienste of ideologieë te vind. Dit maak nie saak of dit Boeddha of Marx, Confucius of Gandhi is nie, dit gaan altyd daaroor om die menslike probleem op een of ander manier op te los, maar dit korregeer nie die valse identiteit nie.

Die lewe van Adam, waaruit ons almal kom, is definitief van God geskei. As sodanig is ons nie meer instaat tot blywende lewe nie en moet ons sterf. As daar geen manier was om uit hierdie wesenlike dooie toestand te ontsnap nie, om dit te verruil vir 'n lewe sonder tyd, sou ons glad nie lewe nie.

Is dit moontlik om 'n bekering te bewerkstellig in 'n persoon wat verkeerdlik glo dat hy self 'n god is?

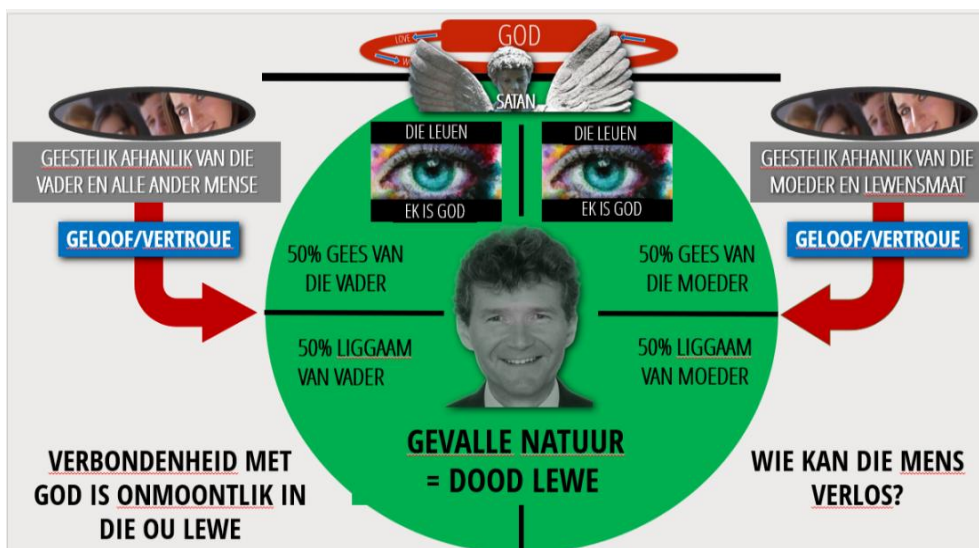
Geval 15

In Mianmar het ek 'n Boeddhistiese monnik ontmoet. Hy was omtrent 50 jaar oud, het 'n uiters vergrote, ooraktiewe skildklier en ernstige hartprobleme gehad. Geen medikasie het hom gehelp nie. Tien jaar gelede het sy vrou van hom geskei en die kinders saamgeneem. Gevolglik het hy in depressie en dobbelary verval. Na 'n rukkie het hy al sy ouers se geld, omtrent \$60 000, weggedobbel. Dit was 'n fortuin, want in Mianmar verdien mense slegs omtrent \$1 per dag. Nadat hy die geld weggedobbel het, het hy in diep berou verval omdat hy sy ouers met sy dade geruïneer het. Hy het 'n monnik geword, gemediteer en tevergeefs na vrede gesoek.

Wat het hierdie man siek gemaak? Wie het die probleme in sy skildklier veroorsaak? Die antwoord is: hyself! Sy verstand beheer sy hele liggaam, insluitend sy skildklier en hart. Sy verstand was onrustig, en hy het geen oplossing vir sy probleem gesien nie. Hy was geestelik afhanklik van die liefde van sy vrou en kinders. Toe hy daardie liefde verloor het, het hy geen uitweg gesien behalwe om op een of ander manier goeie gevoelens deur dobbelary te skep nie. Dobbelary was 'n plaasvervanger vir liefde. Nie die spel self nie, maar die mense saam met wie hy gespeel het, maar selfs hulle was weg toe die geld opgebraak het. Hy was nie bewus daarvan dat hy homself in nog dieper nood gedompel het nie. Sy fisiese siekte was 'n weerspieëling van sy valse geestelike afhanklikheid. Sy verstand het geen oplossing gehad nie. Selfs monastisisme en meditasie het vir hom geen genesing gebring nie. Watter oplossing het ek hom aangebied? "Jy het 'n nuwe lewe met 'n nuwe identiteit nodig."

Waarom 'n Nuwe Lewe met 'n Nuwe Identiteit? Omdat die ou lewe slegs aan mense – en soms diere – kan bind vir die bevrediging van sy geestelike behoeftes. Dit het geen vermoë om geestelik aan God te bind met die identiteit "Ek is God" nie. As dit moontlik was, sou daar geen behoefte wees aan 'n nuwe lewe met 'n verbindingspunt slegs aan God nie. Al die mensdom se probleme kan in 'n enkele vraag opgesom word: Van wie is ek geestelik afhanklik? Afhanklikheid van God is fisiologies normaal, en daar is geen alternatief daarvoor nie.

Ons het reeds gesien dat daar geen keuse is vir behoeftes en die bronne van behoeftes nie. Sodra 'n persoon die bron van die vervulling van hul behoeftes verloor, kan hulle nie lewe nie. As hulle nie meer toegang tot vars water het nie, moet hulle sterf. Net so kan hulle nie bestaan sonder toegang tot 'n bron van liefde nie. Die feit dat ons hoegenaamd vir 'n kort tydjie leef, al is ons geskei van die bron van liefde, God, is uitsluitlik Sy genade, sodat ons van die ou lewe na die Nuwe Lewe kan oorgaan. As die mens hierdie beperkte geleentheid mis om sy toestand te verander, is al wat oorbly, 'n leë bestaan, die ewige dood.

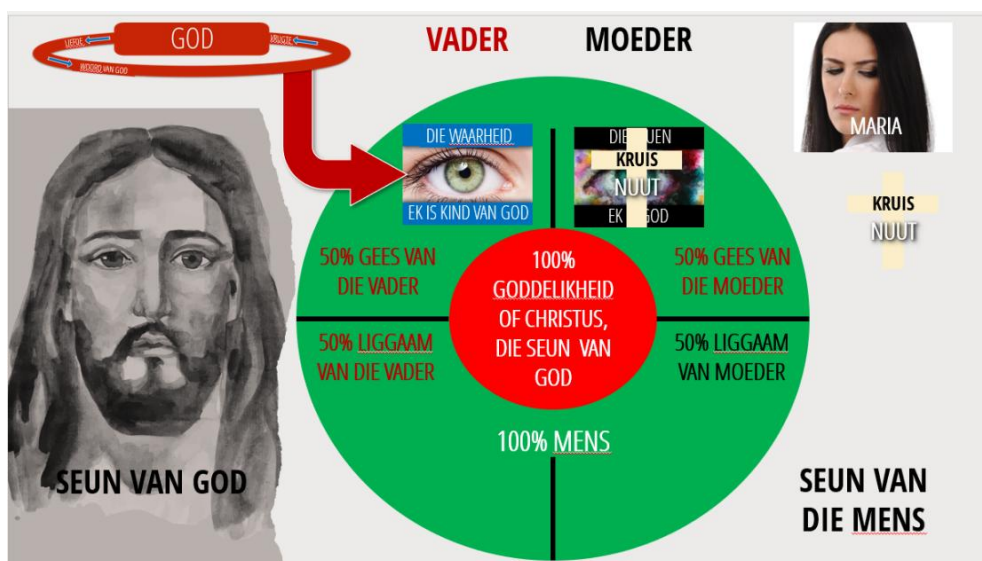

Dus, ons siektes en simptome is beide 'n aanduiding en 'n waarskuwing dat ons aan die verkeerde geestelike band (aan ander mense) gebind is, sodat ons dit as vals kan herken. Gevolglik word ons die keuse gegee om die fout van die ou lewe te laat vaar en, deur dit te vervang met die waarheid van die Nuwe Lewe, onself te bind aan die ware bron van liefde en lewe. Waar kom die Nuwe Lewe vandaan? Hoe is dit geskep??

17. Skepping van die Nuwe Lewe en Identiteit

Omdat die probleem van selfbedrog in die menslike gees ontstaan, kan dit slegs binne daardie gees opgelos word. Omdat die mens nie meer self daartoe in staat was nie, het God 'n manier gevind om ons te help. God het die gees egter so geskep dat Hy dit nie van buite af beheer nie. Die gees moet homself van binne deur vertrouwe aan die Bron van Liefde bind. Dit is egter vir die menslike gees onbereikbaar as gevolg van die inherente denkfout en daarom het God self 'n mens in die lewe van Adam verwek.

Die verwekking van Jesus in Maria deur die Heilige Gees was die enigste manier om die mensdom 'n uitweg te bied. Volgens die oorerwingswet het Jesus die waarheid oor homself, sy ware identiteit – Ek is 'n seun van die Vader – deur verwekking van die Vader geërf. Deur die waarheid oor homself het die embryo homself aan God gebind. Dit het die hindernis verwyder wat 'n kind wat deur 'n aardse vader verwek is, nooit kon oorkom nie. Die mens, Jesus, was aan sy Vader verbind. Hy was in die regte fisiologiese band.

Volgens die oorgeërfde wet het Jesus egter ook die dwaling van sy moeder, Maria, geërf. Hy het nooit hierdie valse identiteit gebruik nie, maar moes dit binne homself neutraliseer en vernietig.

Gedurende sy tyd op hierdie aarde moes Jesus die versoeking weerstaan om God in sy bestaan as mens te wil wees, al was Hy God in die agtergrond. Dit is belangrik om te verstaan dat Jesus, as God, van ewigheid af bestaan het. Jesus het sy goddelikheid met menslikheid soos 'n kledingstuk beklee. Dus was sy menslikheid sigbaar, en sy goddelikheid was verborge. Dus is Jesus, aan die een kant, die Seun van God, en aan die ander kant, van Maria se kant – en dus van Adam se kant – is hy die Seun van die Mens.

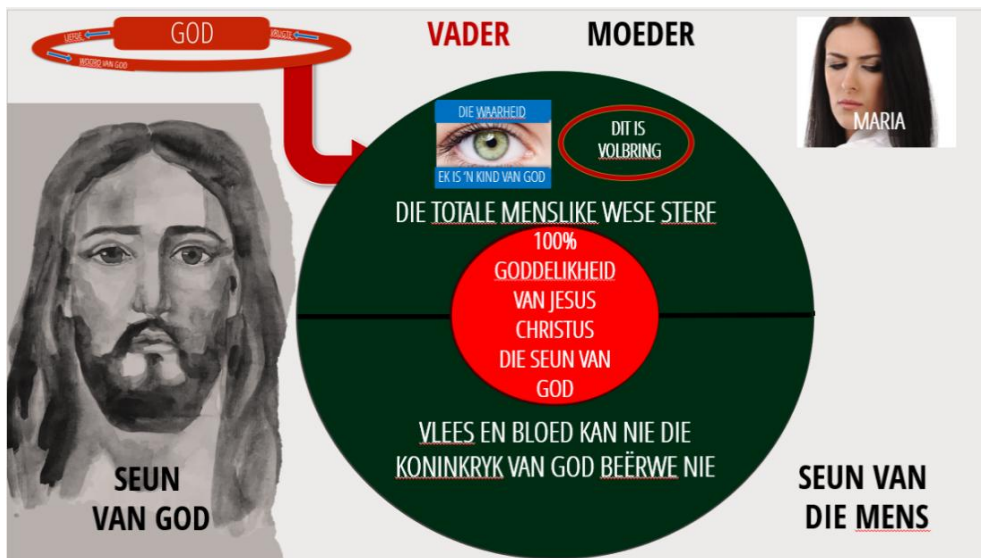
So het Jesus 33.5 jaar op aarde geleef. Hy is herhaaldelik uitgelok om dinge te doen wat sy identiteit as kind van God nie toegelaat het nie.¹⁵ Hy sou aan sy ware identiteit moes twyfel om op die veelvuldige aanvalle en misleidings te reageer. Die moontlikheid om dit te doen sou bestaan het, en dit was die doel van al Jesus se versoekings om die mensdom se redding te voorkom, maar Jesus het nooit sy identiteit as 'n verwekte kind van sy hemelse Vader bevraagteken nie.¹⁶ Daarom kon niemand Hom versoek om enigiets verkeerd te doen nie. Jesus het in sy band met sy Vader gebly totdat Hy sy Gees aan die kruis gegee het.

Dit was Jesus se sending, deur sy band met sy Vader en sy samewerking met die Vader, om die dwaling in die menslike gees bloot te lê en te bestry. Jesus het die sondige natuur, die valse identiteit, binne Homself verwyder. Dit is heeltemal uitgeskakel toe Hy aan die kruis uitgeroep het: "Dit is volbring!" (Johannes 19:30). Nou is Adam, die mens uit wie ons almal kom, bevry van sy sondige natuur.

Maar dit het nie daar opgehou nie. Die hele mens moes sterf, want vlees en bloed kan nie die koninkryk van God beërwe nie. Adam se lewe was dood as gevolg van die eenmalige sonde. Die mens kan homself nie meer aan God bind nie en is dus nie meer in staat om sy lewe te handhaaf nie. Deur genade alleen bestaan die mens steeds, maar slegs vir 'n beperkte tyd, om die individu die geleentheid te gee om uit die ou lewe te ontsnap.

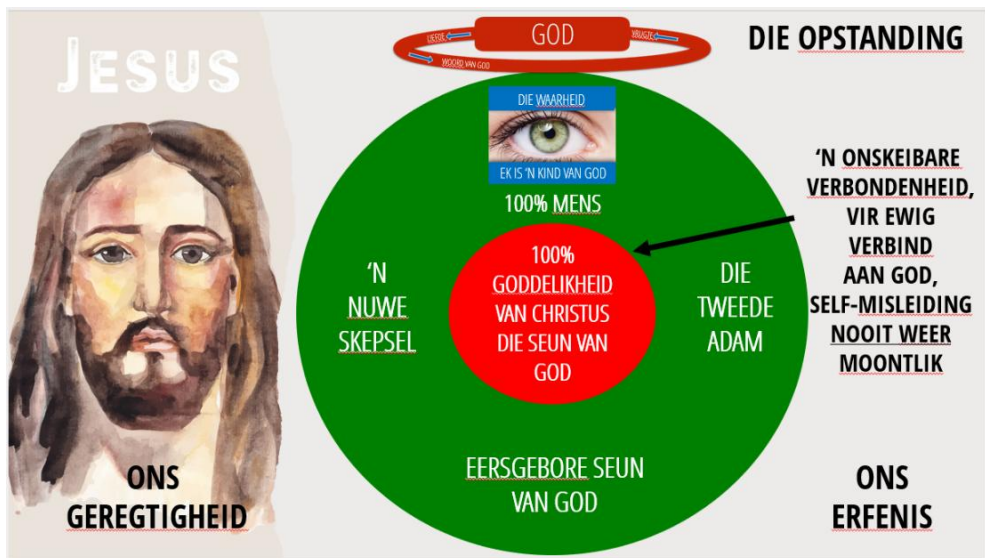
15 n Voorbeeld hiervan is die dissipels Jakobus en Johannes, wat vuur uit die hemel wou laat neerdaal omdat 'n dorpie hulle verblyf geweier het (Lukas 9:51-56).

16 Sien die versoekings van Jesus deur die duiwel in die woestyn (Matteus 4,1-11; Lukas 4,1-13).

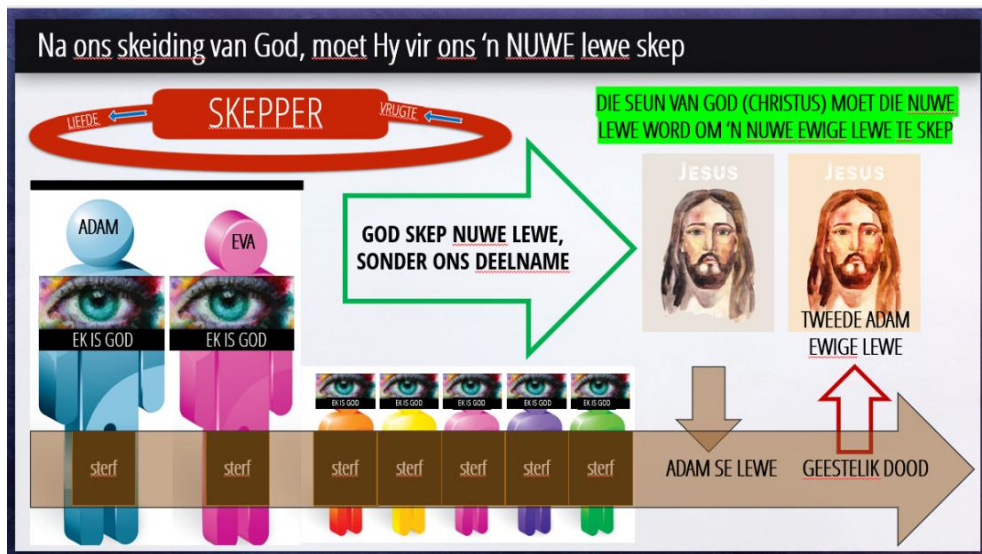
Deur die lewe van Adam te betree – uit wie alle mense leef – en die oorsaak van alle sonde (die dwaling "Ek is God") op te neem en dit binne Homself te vernietig, het Jesus die sondes van die hele wêreld op Homself geneem om dit regverdig as Regter te oordeel. Jesus het die sondes van alle mense wat ooit bestaan het, gedra en oorwinnend gesterf oor die oorsaak en gevolg van sonde. Vir dit om te gebeur, moes Adam se lewe tot 'n onherroeplike einde kom, waar dit heeltemal ophou. Daarom moes Christus die hele mens tot die dood aan die kruis lei. Vir ons redding was dit nodig om die ou lewe heeltemal te vernietig en, deur die opstanding, 'n heeltemal nuwe lewe te skep uit die nou gesuiwerde komponente (liggaam en gees) wat daardie lewe uitgemaak het.

Deur die opstanding op die derde dag het Christus die tweede Adam geword – 'n Lewegewende Gees (1 Korintiërs 15:45). Toe Christus opgestaan het, met 'n onsterflike wese en vir ewig verenig met God, het Hy 'n nuwe skepsel geword en is Hy nou vir ewig in die waarheid. Hy is die eersgebore Seun van God. Die wonderlike boodskap is: Ons word almal seuns en dogters van God deur die geloof. Dit is ons verlossing. Daar is geen ander weg vir die mensdom nie. Hierdie een Nuwe Lewe is al wat ons nodig het! As die ou mens dit in geloof aanvaar, word die nuwe mens 'n deelgenoot van die goddelike natuur. In Christus alleen lê ons geregtigheid en ons hele hoop. Sy Nuwe Lewe lei ons terug in die teenwoordigheid van God.

Die nuwe mens is onafskeidbaar aan God verbind. Selfbedrog is vir ewig uitgesluit in die Nuwe Lewe. Dit word bereik deur verlossing. God het iets gedoen om selfbedrog nie meer moontlik te maak nie. Die Skepper het Homself onafskeidbaar aan mense verbind. God het dit volkome duidelik gemaak aan die hele heelal dat daar geen alternatief vir die Skepper is nie. Geen verstand sal ooit weer hieraan kan twyfel of dit kan breek nie. Geen gees sal weer in staat wees om homself oor sy identiteit te mislei nie. Die misleiding is eens en vir altyd ontmasker en aan alle wesens getoon: Die verhouding tussen Skepper en skepsel is absoluut, onveranderlik, goed en reg.

God bied die nuutgeskape lewe deur die opstanding van Jesus aan elke mens om deur geloof aanvaar te word. Om hierdie Nuwe Lewe deur geloof te aanvaar, is die oplossing vir alle menslike probleme. Die skeiding van God, wat met Adam en Eva deur die sondeval begin het en hulle hele nageslag raak, kan nie deur mense op hul eie ongedaan gemaak word nie. 'n Terugkeer na God is vir ons onmoontlik – wat beteken dat ons moet sterf. Die enigste uitweg is om die lewe van Jesus deur geloof te aanvaar.

Vir verlossing het ons beide Sy aardse lewe en die Nuwe Lewe wat Hy geskep het toe Hy as die tweede Adam uit die graf te voorskyn gekom het, nodig. Vir my persoonlik beteken dit die vergifnis van al my sondes en toegang tot 'n Nuwe Lewe – tot Sy lewe, die lewe van Jesus. Die Heilige Gees speel hier 'n deurslaggewende rol. Hy kan die lewe van Jesus deur geloof aan ons beskikbaar stel. Die Heilige Gees moet in die hart van elke persoon werk.

Die vraag is: Hoe kan 'n persoon die Nuwe Lewe toepas sodat hy of sy 'n bevryde lewe kan lei?

18. Ons Bevryding van die Aangebore Denkpatrone

Die manier waarop die mens geskape is, maak dit duidelik hoe slegs persoonlike bevryding kan plaasvind. Omdat 'n gees homself slegs van binne kan beheer, kan elke individu die Nuwe Lewe wat deur God geskep is, slegs toepas as hy of sy dit in geloof ontvang. Dit is beskikbaar soos 'n medisyne of 'n middel, maar kan slegs deur die individu ontvang word. As die mens dit egter nie deur geloof ontvang en dit sy lewe maak nie, dan was God se skepping van die Nuwe Lewe vir hom persoonlik tevergeefs.

Bevryding en verlossing van ons aangebore denkpatrone is slegs moontlik deur samewerking met God. God het die middel geskep; die toepassing daarvan is onderworpe aan die individu. Dus dra die mens self die verantwoordelikheid vir sy bevryding. Niemand kan enigiets in sy plek doen nie, behalwe die mens self. Dit vereis egter 'n sekere kapasiteit vir selfkennis, bewustheid van die natuurwette en erkenning van ons geestelike afhanklikheid van God.

Ek wil graag die proses van die aanvaarding van die Nuwe Lewe deur geloof verduidelik op grond van my persoonlike ervaring.

Sedert my vroeë kinderjare het ek nog altyd geglo dat 'n gelukkige gesin die vervulling van my lewe sou wees. Ek het dus op 'n jong ouderdom getrou sodat hierdie droom vinnig kon waar word. Dinge het egter anders uitgedraai as verwag.

My eerste geestelike behoefte is harmonie. Daarom was my verwagtinge van my vrou redelik hoog: om hierdie einste behoefte vir my te bevredig. Daar was in wese drie behoeftes wat ek verwag het dat my vrou sou vervul:

- Ek wou hê sy moes my verstaan. Om my diepste gedagtes te begryp en daarop te reageer.
- Ek wou hê sy moes na my luister wanneer ek iets te sê gehad het. Sy het egter reeds alles beter geweet, en ek het nie 'n kans gekry om te praat nie.

- Dit was 'n buitengewone wens: dat sy soggens moes glimlag wanneer sy wakker word. As iemand wat harmonie nodig gehad het, het ek van haar glimlag geleef.

Vanuit hierdie perspektief binne in my het dit vir my natuurlik gelyk dat my vrou hierdie behoeftes van my moes bevredig. Aangesien my verwagtinge egter nie nagekom is nie, was ek ongelukkig in die verhouding. As 'n Christen, het ek grootgeword en geleer dat die huwelik nie na willekeur laat vaar kan word nie, maar lewenslank is. Ek het my dus by hierdie situasie neergelê sonder om dit intern te aanvaar.

In tye van ongelukkigheid probeer 'n mens jou behoeftes deur ander middele bevredig. Só het ek verslaaf geraak aan fliks, die internet en sport. Hoe meer ontevrede ek met my vrou was, hoe sterker het die verslawings geword.

Terselfdertyd was ek baie aktief in my kerkgemeenskap, want ek wou van kleins af 'n pastoor wees. Ek het vrywilligerswerk gedoen waar ek kon, onbewus daarvan dat hierdie aktiwiteite ook bloot 'n poging was om my lewensdoel te vervul. Ek het egter nêrens vervulling gevind nie. My werk as dokter in die kliniek, my aktiwiteite in die kerkgemeenskap en tuis saam met my familie – niks hiervan het my vervul nie. My verwagtinge van diegene rondom my is nie bevredig nie. Ek het geen idee gehad hoekom ek so ongelukkig, gedrewe en rusteloos was nie.

Dus, aan die einde van 2002, na voltooiing van my residensie, het ek tot die gevolgtrekking gekom dat ek 'n blaaskans nodig het en besluit om 'n sabbatsverlof te neem. Ek wou die gesinssituasie verbeter sodat ek my huwelik kon voortsit.

Om die prentjie van ons familie aan die einde van 2002 te verduidelik, is daar nog 'n aspek om te noem. In 1998 het 'n gesin met ses kinders in ons kerkgemeenskap uitmekaar gegaan. Dit het die vraag laat ontstaan oor wat van die verlate kinders, tussen die ouderdomme van 7 en 17, sou word. Onder God se leiding het ons die kinders vinnig in ons gesin opgeneem en pleegouers vir ses kinders geword.

Hierdie situasie was stresvol, maar baie vervullend vir my. Ek was lief vir die kinders en het baie tyd saam met hulle in allerhande aktiwiteite deurgebring. Hierdie nuwe situasie, hoewel verrykend, het my steeds nie bevredig nie. Die droom van 'n vrou wat my gelukkig sou maak, was voortdurend in my gedagtes. Omdat ek nie die kinders wou prysgee nie, het ek aan die einde van 2002 verlof geneem. Ek wou elke moontlike middel gebruik om gelukkig binne my gesin te wees. Ek het besluit om meer betrokke te wees by my vrou sodat sy sou verander en ons as 'n gesin kon voortgaan.

Die plan het egter nie gewerk nie. Na net die eerste paar maande van 2003 het ek tot die gevolgtrekking gekom dat ek my vrou nie kon verander nie. Gebaseer op die idees wat ek destyds gehad het, het ek geen ander keuse gehad as om te skei en 'n ander vrou te vind wat my gelukkig sou maak nie. In my desperaatheid was ek selfs bereid om die pleegkinders prys te gee net om uiteindelik gelukkig te wees. Ek was destyds 39 en het gedink dat as ek dit nie nou doen nie, ek vir die res van my lewe ongelukkig sou bly.

Ek het 'n nuwe plan gemaak om aan die einde van die skooljaar te skei. Ek het die huurkontrak op die huis waar ons saam met die kinders gewoon het, beëindig. Die minderjarige kinders sou by hul ma intrek, ek sou by my ma intrek, en my vrou kon ook by haar ouers intrek. Op hierdie manier sou aan ons almal se behoeftes voorsien word met 'n plek om te woon.

Selfs voordat die plan om te skei in die somer van 2003 geformuleer is, het ons 'n reis na die VSA beplan om 'n gesin te besoek wat ook huweliksberaders was. Die reis was reeds bespreek, en hoewel ek alreeds besluit het om te skei, het ons op die ooreengekome datum gevlieg. Na 'n drie-uur lange huweliksberadingsessie op 1 Junie 2003, waarin ek my standpunt ferm verdedig het en geweier het om versoening te oorweeg, het 'n gedagte by my opgekom: "As jy aandag gee aan my gebooie, sal ek na jou behoeftes omsien."

Dit was 'n ongewone gedagte, wat my aanvanklik bly gemaak het omdat dit my die vooruitsig gebied het om gelukkig te wees. Terwyl ek verder daaroor nagedink het, het ek egter bewus geword van die voorwaarde vir die bevrediging van my behoeftes: "Om die gebooie te onderhou."

As 'n Christen het ek die *Tien Gebooie* van kleins af geken, en in my geval was die 7de gebod van toepassing, wat bepaal het dat 'n mens nie 'n huwelik moet verbreek nie.

Ek het in my gedagtes geredeneer dat ek 20 jaar lank getrou was, ten minste fisies, in die familie, maar nog nie geluk gevind het nie. Nou moet ek in die familie bly sodat ek gelukkig kan wees? Ek het dit nie verstaan nie, so ek het opgehou om daaroor te dink.

'n Week later het ons weer die huweliks beraders en hulle familie gaan sien om totsiens te sê. Daar was 10 van ons in 'n kamer: my vrou en ek met drie van ons pleegkinders, 14, 16 en 18 jaar oud, en die gesin met hul drie kinders van 'n soortgelyke ouderdom. Dit was veronderstel om 'n kort uitruil van gedagtes oor ons tyd saam te wees. Tydens hierdie gesprek het die pa van die gesin na my gedraai en skielik gevra: "Is jy verbind?"... Toe ek hierdie woorde hoor, was ek seker hy vra my of ek verbind was om van die gesin te skei, want ek het dit tot op daardie stadium nog altyd duidelik gekommunikeer. Sonder om vir die res van die vraag te wag, het ek hard en duidelik met 'n "Ja" geantwoord. Sy vraag was egter andersom geformuleer: "Is jy verbind om by jou gesin te bly?" My harde en duidelike "Ja" kon nie geïgnoreer word nie. Die kinders, en ek, was verbaas omdat hulle geweet het ek was verbind om te skei, nie te bly nie. Ek het myself in 'n dilemma bevind waarvoor ek 'n oplossing nodig gehad het. Ek het ja gesê vir iets wat ek nie eers bedoel het nie.

Ek het net twee keuses gehad: óf om my "ja" onmiddellik terug te trek óf om dit te aanvaar. Ek weet nie wat my gemotiveer het om my daartoe te verbind om by die familie te bly nie, maar ek het dit innerlik gedoen. Op daardie oomblik is God se belofte dat my behoeftes vervul sou word as ek by die familie bly, vervul.

Ek kan nie verduidelik hoe dit gebeur het nie, maar my groot honger om deur 'n vrou liefgeheë te word, was weg. My gedrewenheid en rusteloosheid het onmiddellik geëindig. Ek het 'n innerlike vrede ervaar wat my sedertdien nie verlaat het nie. Al die verslawings wat my in my ongelukkigheid vergesel het en waarteen ek tot op daardie stadium onsuksesvol geveg het, was weg. Tot vandag toe, meer as 20 jaar later, het hulle nie weer verskyn nie.

Die ervaring was so oorweldigend dat ek dit nie regtig kan beskryf nie. My hele innerlike lewe is getransformeer; ek is bevry van 'n innerlike tronk. My liggaam het ook gereageer, en ek is genees van rugpyn wat my dekades lank geteister het. My migraine, waaraan ek sedert die ouderdom van 15 gely het, het sedertdien verdwyn.

Ek beskou hierdie ervaring as 'n *lewensruiling*. Ek het my ou lewe, wat gekenmerk is deur die valse oortuiging dat 'n ander persoon my gelukkig moes maak, geruil en die Nuwe Lewe wat God in Sy Seun geskep het, in my hart ontvang. Dit het my verbind aan die Bron van liefde en vrede, en so kon my behoeftes vervul word.

In die tyd voor hierdie ervaring het ek soms groot twyfel gehad oor of God werklik bestaan het of nie. Ek kon Hom nie begryp nie en het soms gewonder waar Hy was. Hierdie ervaring het my egter 'n duidelike aanduiding gegee dat Hy bestaan en die bron van alle geluk is.

Om my twyfel finaal te verdryf, het Hy my ook, in my 20 jaar praktiese ervaring, onweerlegbare bewys van Sy bestaan gegee. Die mens se geestelike verlange na liefde, vryheid, geregtigheid, sekuriteit, ens., kan slegs van Hom en deur Hom bevredig word. Die vervulling van ons geestelike behoeftes vind beslis nie plaas deur ander mense of enige plek in die natuur nie. Dit is ook onmoontlik vir ons om ooglopende behoeftes te hê waarvoor daar geen manier of bron is waaruit dit vervul kan word nie. God het dit so bepaal dat Hy alleen in die mens se geestelike behoeftes kan voorsien.

.

19. Wat is die Gevolg van die Nuwe Lewe?

Alhoewel ek nog altyd 'n twyfelaar was, het ek myself nou in 'n posisie bevind om te glo. Ek kon nie die feit verduidelik dat al my geestelike behoeftes in opeens vervul is nie, behalwe deur God se werk. As God se kind het ek nou begin om hierdie verhouding te verken en daaruit te leef. Vandag verklaar ek 7 Junie 2003 as my toetrede tot die Nuwe Lewe. Dit het by die eerste gedeeltelike dood van myself begin, van my dwaling "Ek is god" en die vervanging daarvan met die waarheid "Ek is 'n kind van God."

Sedert 7 Junie 2003 leer ek om die liefde van God waartoe ek nou toegang het, toe te pas. Terwyl elke persoon die vermoë het om lief te hê, kort hulle liefde, wat hulle nie self kan produseer nie. Op 'n fisiese vlak kan ons almal maklik verstaan dat almal die vermoë het om asem te haal, maar die suurstof uit 'n eksterne bron moet bekom. Dieselfde geld vir geestelike behoeftes, waarvoor ons die sambreelterm "liefde" gebruik. Vanuit die verbintenis met God wat ek nou gevestig het, kan ek nou leer om God se liefde oor te dra, selfs aan diegene wat vir my "onlieflik" lyk. Dit sluit ook in om nie meer te wag om deur ander liefgehe te word nie.

Hierdie pad saam met my Hemelse Vader is 'n bevrydende proses. Wat dit egter moeilik maak, is die voortbestaan van die oorblyfsels van dwaling binne my. My oorblywende dwaling moet eers deur moeilikhede vir my herkenbaar word sodat ek dan die oorsaak – my selfbedrog – met die waarheid oor myself kan vervang. Dit is die Christen se geloofstryd, want sonder my kennis van myself, waar ek myself steeds bedrieg en waar die waarheid steeds 'n leuen moet vervang, kan ek nie heeltemal vry word nie.

Op hierdie punt ontbreek iets in die konvensionele Christelike begrip van verlossing. As gevolg van die mensdom se gebrek aan kennis oor die funksies van hul verstand, selfbeheersing en aangebore dwaling, word Christene in wese in twee groepe verdeel. Hierdie digotomie kan ook in ander godsdienste en ideologieë gesien word. Oppervlakkig gesproke druk ons dit graag uit as "konserwatief" en "liberaal". Uiteindelik maak dit egter nie saak aan watter kant van die spektrum jy staan nie – of jy nou heel regs of heel links is, of selfs in die gematigde middel – jy is op dieselfde bladsy.

Jy herken nie die selfbedrog wat een persoon in een rigting lei en 'n ander in die ander nie, maar dit is steeds dieselfde selfbedrog, waarin almal onbewustelik (en in sommige gevalle bewustelik) hul eie voordeel soek. Solank iemand dink hulle kan iets vir hulself doen, oortree hulle die wet van liefde, want geen skepsel kan enigiets vir hulself doen nie. Die mens ook nie, maar in die dwaling van hul hart is hulle oortuig dat hulle iets vir hulself kan doen.

Jesus het gekom om die valse "Ek is God" aan die kruis vas te spyker en 'n nuwe skepsel te skep, 'n Nuwe Lewe, wat weer eens volgens die wet van liefde funksioneer. 'n Lewe wat onselfsugtig is, net soos God en Sy hele skepping.

Ek is gebore met die idee "ek is god." Alles wat ek tot 7 Junie 2003 gedoen het, was selfsugtig. Ek het alles in my eie belang gedoen, en dit is buite die wet. Alhoewel ek baie uiterlike goeie dae in die vorige 39 jaar verrig het, was die motivering steeds verkeerd. Dit het altyd oor my gegaan, selfs al het sommige dinge onselfsugtig gelyk. Toe ek my besluit op 7 Junie 2003 geneem het, het 'n uitruiling plaasgevind. My vorige lewe het na die kruis gegaan, en ek het 'n nuwe lewe ontvang, die lewe van Jesus. Dit het my pad begin om vanuit die motivering van liefde op te tree.

Dit is belangrik om te verstaan: Slegs selfsug kan uit dwaling kom. Slegs liefde kan uit waarheid kom. Die wet van die lewe maak dit duidelik. Lukas 6:44-45 beskryf dit eenvoudig: "Elke boom word aan sy eie vrugte geken. Uit doringbome pluk mense nie vye nie, en uit 'n braambos nie druiwe nie. 'n Goeie mens bring goeie dinge te voorskyn uit die goeie skat van sy hart, en 'n slegte mens bring slegte dinge te voorskyn uit die bose skat van sy hart..."

Deur die uitruiling aan die kruis is ek vergewe vir my afgelope 39 jaar. Vergifnis kan slegs plaasvind as die oorsaak van sonde, die selfsugtige daad, gelyktydig verwyder word. Dit is die foutiewe gedagte wat in die hart gesetel is – of, soos Jesus dit noem, die bose skat van die hart. Daarom kan vergifnis slegs bereik word deur die ou lewe vir die nuwe lewe te verruil. Om individuele dae te vergewe sonder om die oorsaak te verwyder, sou onversoenbaar wees met God se geregtigheid, daarom is die offerstelsel wat dit duidelik maak in die Ou Testament gevestig.

Slegs deur die uitruil van een lewe, die bron van daade, kan daar regverdiging en geregtigheid wees.

Dit is hopelik verstaanbaar dat die lewensruil waarna hier verwys word, 'n geestelike daad van geloof is en nie aanvanklik in die fisiese werklikheid plaasvind nie. Jesus het die Nuwe Lewe geskep; dit is werklik, maar dit sal eers uiterlik sigbaar deur elke individu ontvang word met Sy wederkoms. Slegs dan sal ons volledig getransformeer word in die werklikheid van die Nuwe Lewe. Dan is ons werklik 'n Nuwe Skepping. Tot dan leef ons in geloof in die Nuwe Lewe, en dit kan slegs deur geloof in ons eie lewens oorgedra word.

Wat beteken hierdie geloofsrui in konkrete terme? Geloof het inhoud nodig; die gees het duidelike inligting nodig waardeur dit gelei kan word. Twee innerlike houdings word vereis:

1. **'n Skoon gewete rakende die verlede.** Ek moet glo dat ek nooit gesondig of foute gemaak het nie. As ek doodgemaak het, egbreuk gepleeg het, gelieg het, of wat ek ook al in my ou lewe gedoen het, doen ek dit nie meer nie. Jesus het hierdie verantwoordelikheid oorgeneem. Die oue is nie meer myne nie; dit behoort nou aan Christus. Hy sal in Sy oordeel daaroor besluit. Dit is vergifnis van God. As iemand steeds skuldige gedagtes het, dan het hulle nog nie ten volle die lewensruiling aanvaar nie. Hulle sien steeds hul ou lewe as hul eie en klou vas aan vorige daade asof dit steeds hulle s'n is. Hulle het nie alles aan Christus oorgegee nie.
2. **"Niemand het my in die verlede leed aangedoen nie"** is die inligting wat ek intern moet aanvaar en glo sodat ek myself nie meer as 'n slagoffer van ander sien nie. Ongeag wat ek ervaar het of watter skade ander my aangedoen het, deur die uitruiling is dit nie meer myne nie en geld dit nie meer persoonlik vir my nie. Dit is vergifnis van my kant. As iemand my steeds iets skuld, as ek dink iemand het my in die verlede leed aangedoen, dan is ek nog nie in die Nuwe Lewe van Jesus in my geloof nie.

Die uitruiling van die ou lewe vir die Nuwe Lewe in Jesus los al 'n persoon se probleme op, wat in twee kategorieë opgesom kan word: selfbeskuldiging en beskuldiging van ander.

'n Persoon beskou hulself as óf 'n slagoffer van hul eie dade óf 'n slagoffer van die dade van ander. Beide is verkeerd, beide spruit uit selfbedrog en lei mense om hul eie vyand te wees en sodoende hulself te vernietig.

7 Junie 2003 is lankal verby, en ek het in geloof aangegaan. Die oorblyfsel van "Ek is God" moet nou stap vir stap, elke dag, padgee. Elke dag ondersoek ek myself, met inagneming van die afgelope dag, vanuit watter bron ek geleef het. Ek doen gewoonlik hierdie ondersoek in die natuur saam met my Hemelse Vader, wat my moet help om presies te herken waar die selfbedrog was, sodat dit met die waarheid vervang kan word. Dus ondersoek ek my gedagtes deur my dade, my motivering deur my gedagtes, en onderskei die wortel, die leuen of die waarheid, oor myself deur my motivering. Ek moet spesifiek uitvind waar ek myself mislei het sodat ek die misleiding deur waarheid op daardie presiese punt kan vervang. Ek moet bewustelik sien waar ek "god" speel. Ek moet herken hoe ek 'n Nuwe Lewe kan lei, wetende dat ek 'n kind van die Allerhoogste is. As Sy kind het ek niemand nodig om my te dien, enigiets vir my te vervul of enige behoefte te bevredig nie. Ek kan slegs my eie behoeftes bevredig deur van God te ontvang en hierdie liefde deur te gee aan ander, onvoorwaardelik.

Die volgende illustrasie toon die pad van 'n persoon wat in die stryd van geloof van die slawerny van leuens na die volkome vryheid van waarheid beweeg. Elkeen moet hierdie pad persoonlik stap, en daarom het ek my foto gebruik. Ek hoop om eendag die Nuwe Lewe ten volle in my gees op te neem deur geloof. Dan kan geen daad van my medemens my dwing om ander te dwing om goed te doen nie. Ek wil só 'n kind van my Hemelse Vader wees, wat almal liefhet en nie meer enige vorm van dwang uitoefen nie. Dit is die doel van bevryding.

Die enigste oplossing – 'n nuwe lewe

Nou is ek steeds op pad na hierdie doelwit, waarna ek nie deur my dade streef nie, maar deur geloof. My dade is slegs die uiterlike bewys van my innerlike gesindheid. My goeie dade kan voortspruit uit die verkeerde motivering, net soos slegte dade kan. Daarom kan dit nie gebeur sonder die hulp van my Hemelse Vader, wat my deur Sy Heilige Gees bystaan nie. Stap vir stap vertrou ek mense al hoe minder, totdat ek eendag volkome vertrou in God het. In hierdie toestand word ek nie meer mislei nie, en die wet is in my hart geskryf, en dit alles gebeur deur 'n innerlike proses van geloof en samewerking tussen my en God, want God oorheers of dwing niemand nie. Ons kan ons vertrou slegs self op God rig. Daarom is verlossing slegs moontlik deur samewerking tussen God en mens.

Opsommend is daar slegs twee identiteite waaruit gedagtes ontstaan: óf die leuen "Ek is God" óf die waarheid "Ek is 'n kind van God." Aangesien gedagtes onbewustelik begin, kan ek slegs ondersoek uit watter identiteit hulle ontstaan wanneer ek van hulle bewus word. Ek kan dus uit my bewuste gedagtes sien of ek myself mislei of nie, en eers dan het ek 'n keuse of ek my gedagtes wil aanhou "voed" of nie. As ek erken dat gedagtes uit selfbedrog voortspruit, kan ek maatreëls tref om op te hou om hulle te dink. Die oorsaak is nie altyd onmiddellik duidelik nie, selfs al weet ek reeds dat hierdie of daardie gedagtes uit 'n leuen voortspruit.

Dit kan soms dae neem voordat ek die spesifieke onbewuste leuen ontdek en eers wanneer ek dit met die waarheid vervang het, is ek vry van die probleem.

So, dit is nie maklike werk binne ons nie, maar dit is 'n bevrydende aktiwiteit. Ek wil nie in my fout bly nie, wat my lewe moeilik maak net omdat ander my skade aandoen of my goed ontsê nie. Ek kan dit nie help dat ek die fout geërf het nie, maar deur die genade van God kan ek iets doen om te verseker dat hierdie leuen my nie meer pynig nie.

Hier is 'n paar konkrete voorbeelde van hoe sekere gedagtes ontstaan: **Obsessiewe gedagtes** – spruit altyd uit leuens. Kompulsiewe gedagtes is altyd verkeerd. As jy iemand wil dwing of as jy kwaad is vir iemand, dan is jy verkeerd. As jy kwaad is vir iemand, is jy selfvernietigend. As jy nie meer in beheer van jou eie gedagtes is nie en emosioneel optree, dan is jy onderhewig aan dwang. Maak 'n bewuste poging om jouself daaraan te herinner dat jy jouself mislei sodra 'n obsessiewe gedagte ontstaan. Maak nie saak hoe reg jy eintlik oor die saak is nie. Maak nie saak hoe verkeerd die ander persoon opgetree het nie. Dwang is altyd die gevolg van selfbedrog.

Angstige gedagtes – is altyd verkeerd. Sodra jy vrees voel, moet jy jouself afvra: "Wag, waar mislei ek myself? Speel ek weer God?" Vrees ontstaan uit die poging om iets negatiefs te vermy wat egter buite ons beheer of rigting is. Elkeen het sy eie beperkte sfeer van aksie wat hulle nie kan oorskry nie. Dit is makliker om op 'n fisiese vlak te herken. Niemand probeer deur 'n betonmuur loop nie, maar gebruik eerder 'n oop deur om 'n kamer binne te gaan of te verlaat. In die fisiese wêreld probeer 'n mens binne die raamwerk bly wat 'n mens nie kan oorsteek nie. In die fout van die gees sien ek egter nie my geestelike raamwerk nie. Dus probeer ek die onmoontlike: om iets te beheer wat ek nie kan beheer nie. Dit beïnvloed die lewe van my moeder, my eggenoot, my kinders, en selfs my eie lewe. Maar hierdie beheer is buite ons vermoëns. Daarom moet ons dit liewer nie eens probeer nie. Vrees help ons om die fout raak te sien en na die wortel daarvan te soek. Sodra dit gevind en met die waarheid vervang word, is vrees ook weg.

Druk – in die liggaam – is die gevolg van selfbedrog. Die liggaam reageer onmiddellik op 'n negatiewe onbewuste gedagte en dui die fout aan. Ons moet dan rekening hou met die oorsprong van die valse gedagte sodat ons dit nie meer nastreef nie, maar eerder die waarheid dink.

Skuldige gedagtes – is baie skadelik. Skuldige gedagtes ontstaan uit die valse oortuiging dat ons 'n ander keuse kon gehad het toe ons verkeerd opgetree het. Hulle ontstaan omdat die gevolge van hierdie aksie negatief is, nie noodwendig omdat ons spyt is oor die daad nie. Die fout suggereer vir ons dat ons 'n verlies deur ons optrede ervaar het. En aangesien ons nie in staat is om te verloor nie, moet ons onself daarvan beskuldig. As ek 'n god is, dan kan ek ook oordeel, beide myself en ander. Skuldige gedagtes kan nie in 'n skepsel ontstaan nie, want skepsels kan nie oordeel oor hulself (of ander) nie. 'n Mens kan nie persoonlike verlies ly as jy jouself as 'n kind van God sien nie.

Eensaamheid – is 'n valse gevolgtrekking. Hoe kan ek ooit eensaam voel, wetende dat ek 'n kind van God is? Die gedagte: "Ek is heeltemal alleen!" of "Al my familieleden is dood of woon elders," of "Ek maak my kind alleen groot," of "Ek het niemand om my te help nie," kan nie reg wees nie. Hierdie gedagtes laat 'n mens sleg voel; hulle benadeel die liggaam. Gedagtes van eensaamheid ontstaan uit die valse oortuiging dat "Ander daar moet wees vir my." Die liggaam en gees moet ons help om op te hou om hierdie gedagtes te glo, want hulle is nie waar nie. Ons kan nooit alleen wees nie; God is altyd teenwoordig, en hoekom moet ek myself eensaam beskou in die bewustheid van Sy teenwoordigheid?

Verwerping – lei tot sterk selfvernietigende gedagtes. As 'n god eis ons aanbidding, en as dit aan ons geweier word, kan ons dit nie aanvaar nie. Ons sien dit as 'n persoonlike verlies wanneer ander ons nie prys, waardeer en erken nie. Maar wie is ek om hierdie eis aan my medemens te stel?

Wanneer ouers hul kinders verwerp, beskou die kinders dit as 'n diepgaande trauma. Dit lei die geaffekteerde kinders op 'n baie moeilike, pynlike pad met baie probleme en siektes dwarsdeur hul lewens. Sonder die genade van God en die besef dat my ouers en ander mense my niks skuld nie, is ek gedoem om myself geleidelik te vernietig.

Daarom moet ons die waarheid oor onself ken en sien dat al ons persoonlike eise aan ander ongeregverdig is. Slegs die waarheid kan ons beskerm teen verdere vernietiging van onself bloot omdat ons ouers (soms ernstige) foute gemaak het.

Gedagtes van hopeloosheid is vals. Hulle ontstaan uit die wanopvatting dat ek die toekoms kan voorspel. Hulle kom omdat ek, as god, weet wat uit hierdie situasie sal voortspruit. Maar weet ek dit werklik?

Die gedagte dat ons geen uitweg het nie, lei baie mense tot depressie en selfvernietiging, selfs selfmoord. En dan, vir hulp en insig, moet ons bewus word dat enigiets wat tot selfvernietiging lei, enigiets wat 'n negatiewe emosie veroorsaak, beslis nie die waarheid kan wees nie. Selfs al sien jy nie dadelik waar jy jouself mislei nie, moet jy ophou dink daar is geen uitweg nie. Ons Hemelse Vader kan ons help as ons Hom om hulp vra om ons te herstel. God het ons nie gemaak sodat Hy vir ons dink nie, maar Hy gee aan ons die gepaste wenk (deur die werking van Sy Gees in ons) wat ons sal vrymaak as ons dit aanvaar.

Die geveg is in ons denke – hoe kan ek wen?		
VERKEERDE GEDAGTES: ► <u>KOMPULSIEF</u> ► <u>VREES</u> ► <u>DRUK/DWANG</u> ► <u>SKULDGEVOELEN</u> ► <u>VERWERPING</u> ► <u>EENSAAMHEID</u> ► <u>HOPELOOSHEID</u>	BEWYSSYN WAT IS DIE BRON VAN MY GEDAGTES? DIE KEUSE OM TE VERANDER ALLEEN GEBASEER OP HERKENNING VAN DIE WAARHEID	REGTE GEDAGTES: ► <u>DAT EK VRY IS</u> ► <u>DIS MY BESLUIT</u> ► <u>OM TE HOOP</u> ► <u>'N REALISTIESE BESEF</u> ► <u>WAT WYSHEID BRING</u>
	ONDERBEWUSSYN/HART DIE GENESIS VAN GEDAGTES	

Dit is onmiskenbaar dat sekere omstandighede ons tot 'n negatiewe reaksie lei. Ander omstandighede, lei ons tot 'n vreugdevolle reaksie. Hoe weet ons of hierdie vreugde en goeie gevoel uit die waarheid of uit 'n leuen kom? Sekerlik, selfs in die dwaling van ons harte, ervaar ons altyd vreugde wanneer ons iets as 'n persoonlike wins evalueer.

Hierdie reaksie benadeel die liggaam nie op daardie oomblik nie. Slegs wanneer ons hierdie wins verloor, vind die skade aan die liggaam plaas.

Dus, wanneer ons positiewe emosies ervaar, kan ons nie seker wees dat ons in die waarheid is nie, want alles wat die dwaling as 'n wins sien, veroorsaak 'n goeie elektriese impuls, omdat dit gepas is vir die liggaam, en dus 'n aangename gevoel oproep, maar as die omstandighede sleg is en nie aan ons behoeftes voldoen nie, en ons steeds goed voel omdat ons nie op die omstandighede staatmaak nie, maar op ons Hemelse Vader, kan ons seker wees dat hierdie reaksie uit die waarheid kom.

Ons Verlosser, Jesus Christus, het in die moeilikste omstandighede van sy lewe – die vyandigheid, valse beskuldigings, moordpogings, bespotting, terwyl Hy geslaan en daarna aan die kruis vasgespyker is – nie 'n enkele negatiewe reaksie in sy gedagtes gehad nie. Dus het Hy nie innerlik teenstand gebied teen al die kwaad wat Hom aangedoen is nie, wetende dat die oortreders dit aan Sy Hemelse Vader doen, wat die onreg sou oordeel. Gevolglik het Hy altyd positiewe emosies ervaar tydens al hierdie moeilike situasies. Hy het homself nooit deur sy denke laat beïnvloed nie. Ek sou baie graag op hierdie manier wou dink. Ek streef daarna, en ek hoop jy ook.

'n Mens het egter ook sekere negatiewe emosies wat voortspruit uit jou ware identiteit, en daarom moet 'n mens byvoorbeeld, soms huil. Ons sien dit ook in die lewe van Jesus gebeur. Hoe kan ons onderskei tussen werklik negatief en verkeerdelik negatief?

Ook hier het ons 'n duidelike standaard nodig om leuens van waarheid te onderskei. Aangesien ons reaksies in die onderbewussyn begin, kan ons bepaal of die reaksie uit waarheid of dwaling voortspruit deur die effek daarvan. Die reël geld: Alles wat my beheer wegneem, spruit uit selfbedrog. Alles wat negatief is maar nie my beheer wegneem nie, kan uit die waarheid kom.

Verder moet ek my motivering ondersoek: Gaan dit oor my of oor my Hemelse Vader? In onselfsugtigheid kan ons ook die negatiewe waarneem en voel, maar gebeur dit uit ware medelye vir God, wie se skepping vernietig word?

Maar as dit oor my gaan en ek in selfbejammering verval, dan gebeur dit beslis altyd uit dwaling, want dit vernietig ons. Die verskil is nie altyd onmiddellik sigbaar nie, maar mettertyd kry jy oefening in selfkennis en kan jy toenemend onderskei of jy uit dwaling na iets vir jouself streef of vir die Hemelse Vader en Sy skepping, d.w.s. vanuit die waarheid dink.

In werklikheid kan ons die onreg, die geweld, die neem van ons besittings, ons kinders, ens. aanvaar, en selfs medelye voel vir die oortreders, soos ons Verlosser dit uitgedruk het: "Vader, vergeef hulle, want hulle weet nie wat hulle doen nie" (Lukas 23:34). Hierdie houding vereis die bereiking van volmaaktheid in die waarheid. Ek glo daarin en streef daarna om dit eendag ten volle te kan uitleef.

Met die korrekte identiteit as kind van God, kan ek my denke heeltemal verander – en mettertyd alle probleme oplos. Ek dink dis goed dat alles tot 'n enkele punt gereduseer kan word: waar 'n persoon begin. Dit is jou identiteit. Dit is die belangrikste punt in 'n persoon se lewe.

Wat uiteindelik saak maak, is om hierdie punt te verstaan en met oortuiging te kies om die ou lewe met sy valse identiteit te laat vaar en dit te vervang met die Nuwe Lewe, verwek deur God. Niemand kan in hul gees gedwing word om iets te doen nie; almal kan slegs vrywillig begeer om dit deur geloof te bereik. En dit is 'n goeie ding, want ons Skepper het ons geskep om selfregerend te wees.

Ons het net een keuse: om die ou lewe te verlaat. Ons moet egter nie die voorbeeld van godsdienste en ideologieë volg wat die ou lewe wil hervorm en verbeter nie. Dit is nie 'n oplossing om op die uiterlike te fokus wanneer die probleem binne lê nie. 'n Persoon sal die Nuwe Lewe slegs aanvaar wanneer hulle keelvol is vir die pyniging van die ou lewe. Wanneer hulle oortuig is dat hulle nie meer met hul ou lewe kan klaarkom nie. Ons het 'n Nuwe Lewe binne onself nodig, wat slegs deur geloof bereik kan word. Omdat menslike lyding binne lê, kan dit slegs daar opgelos en reggestel word. Uiterlike veranderinge is heeltemal onvoldoende. Om 'n bottel uiterlik te was wanneer die vuiligheid binne is, is onverstandig en sal nie die bottel skoonmaak nie.

Die krisis van die eindtye, wat ek glo reeds begin het, sal die mensdom in twee klasse verdeel. Nie in ryk en arm nie, nie in belangrik en onbeduidend nie; hierdie verdeeldheid bestaan reeds. Die mensdom sal verdeel word in vry en gevangenes. Die debat in hierdie wêreld draai om die kwessie van vryheid. Waar dwang gebruik word, waar die individu se rede nie ernstig opgeneem word nie, is liefde nie teenwoordig nie. Die Bybel stel dit baie duidelik in 2 Korintiërs 3:17: "Want die Here is die Gees, en waar die Gees van die Here is, daar is vryheid."

Ek is deur die Gees van God gelei om heeltemal vry in myself te word en deur die Gees van God te lewe. Diegene wat self vryheid het, sal dit aan almal kan gee en sal nie probeer om enigiemand in te perk, neerbuigend te behandel of aan voor te skryf nie. Dit is 'n duidelike bewys dat 'n mens in die waarheid leef. Waar liefde is, is daar vryheid. Vrees kan daar nie meer ontstaan nie; dit word uitgeblas. Dus kan so 'n persoon se gedrag nie meer deur ander beïnvloed word nie. Ongeag watter teëspoed hulle tref, hulle bly getrou aan die beginsel van liefde.

Ons sal teëspoed teëkom, en dan sal elkeen van ons sigbaar demonstreer waartoe ons in staat is. Die vry persoon sal dit bewys deur kalm te wees en op God te vertrou, en te doen wat hy glo reg is volgens sy gewete, en nie wat iemand op hom sou afdwing nie. Diegene wat in leuens leef, sal op hul beurt dwang met dwang beveg, geweld met geweld, onreg met onreg, leuens met leuens, en bedrog met bedrog. Op hierdie manier bewys die mens die fout van sy eie hart. Ons kan dwang slegs met vryheid beveg. Kwaad kan slegs met die goeie oorkom word. Leuens kan slegs met die waarheid uitgeroei word.

Uiteindelik sal die twee groepe baie duidelik verskil. Dit sal duidelik word van wie se Gees elkeen 'n kind is. Ons sal binnekort die punt bereik waar elke persoon 'n finale besluit moet neem. Almal het steeds die keuse om vry te word of om gevange te bly in hul aangebore, dooie lewe. Wat kies jy vandag?

'n Hulpbron vir lesers:
The Law of Life SA NPC
thelawoflife.co.za

DR. HORST MÜLLER

WAAROM WORD ONS SIEK?

DIE WEG NA VRYHEID EN
GESONDHEID

Dr. Horst Müller, spesialis KNO-chirurg in Weinheim, Duitsland, gee lesings regoor die wêreld om aan almal 'n blywende oplossing vir hul kwale en siektes te bied. Hy kyk verder as konvensionele mediese behandeling van simptome, pak die oorsaak van siekte aan en beskou die hele persoon as die som van liggaam en gees. Dr. Horst Müller het tienduisende konsultasies gedoen en sy pasiënte die pad na volhoubare genesing gewys.

Jy kan ook toegang tot sy lesings kry by
www.youtube.com/@TheLawofLife en
www.youtube.com/@TheBibleSchool.

ISBN 978-0-473-78041-8

9 780473 780418